

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΞΤ'

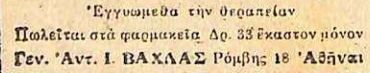
1932

ΑΡ. $\frac{18}{297}$

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

δέχεται τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας
μόνον ἐπὶ RENDEZ-VOUS.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΔΩΡΕΑΝ τὰς ἐπιστημονικὰς συμβουλὰς περὶ διατηρήσεως τῆς προεξάδας, τῆς ἀντηρότητας, λευκότητος καὶ ὠραϊότητος τῆς ἐπιδερμίδος, τῆς ἡγιεινῆς τοῦ προσώπου καὶ περὶ τῆς ἐξαικίσεως τῶν ἀσχημῶν, πανάνδων ἡλικιακάτων, μιμικιών, ρυτίδων, φακίδων, τῶν μεγάλων πόρων καὶ τῆς κατ'αἰνὴς ἐπιδερμίδος. Πῶς ἐπιτυγχάνονται τὰ δια καὶ διὰ τῆς χρήσεως τῆς πομπᾶς «FRANK'S», Ἐορμὴ 25α, Ἀθῆναι.

Τὸ Γερμανικὸν καλλυντικὸν BOYNT-
P (WUNDER) εἶνε ἀπαραίτητον
συμπλήρωμα τῆς τουαλέτας καθε
κομ-
ψῆς Κυρίας καὶ Δεσποινίδος. Τὸ BOYNT-
P εἶνε γεωμικτικὴ ἐφευρέσις καὶ χρη-
σιμοποιεῖται πρὸς τὴν χρήσεως πούδρας.
"Ἄν θέλετε νὰ διατηρῆσετε τὴν ῥοσε-
ρότητα καὶ νεανικότητα τῆς ἐπιδερμίδος
σας, χρησιμοποιήσατε τὸ BOYNT-
P πρὸ καὶ μετὰ τὸν ῥοφόν, μετὰ τὸ βρα-
δυνὸν πλύνισμον τοῦ προσώπου σας, προ-
τοῦ κατακληθῆτε, μετὰ τὸ μπάνιο σας,
μετὰ τὸ μασσάζ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ
σώματος, μετὰ τὴν ἥλιοθεραπείαν, με-
τὰ τὴν κοινὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας,
πρὸ καὶ μετὰ τὸν περιπάτον κλπ. Εἶνε
ἀπαραίτητον ἐφόδιον διὰ τὰς ἐκδρομὰς,
διότι προφυλάσσει ἀπὸ τῆν ἐπιδροσιν
τῆς σκόνης καὶ τοῦ ἡλίου. Ἡ καλὴ καὶ
φωαία ἐπιδερμὶς ὀφείλεται μόνον εἰς τὸ
καλὸν καλλυντικόν. Τὸ BOYNT-
P κα-
θιστᾷ τὴν ἐπιδερμίδα λευκίαν, μαλακίαν,
ἀνθρώπιν καὶ ἀραιρεῖ τὰς ἐπιβλαβεῖς ἱ-
παρὰς οὐσίας. Τὸ BOYNT-
P εἶνε μο-
γαδικὸν διὰ τὴν ἐξάλειψιν ἐκζεματίων,
λεγιμῶν, πανάθων, ἡλιακαυμάτων, ἐ-
ξανθημάτων καὶ λοιπῶν ἀσχημῶν τοῦ
προσώπου. Συστήσεται εἰς τὸν ἄνδρα
σας νὰ τὸ χρησιμοποιῇ μετὰ τὸ ἔξυριμα.
Τὸ BOYNT-
P εἶνε ὅτι ἀκριβοῦς ἔλειπε
ἀπὸ τὸν καλλωπισμὸν τῶν γυναικῶν. Ἡ
τεραστία καταναλώσις του εἰς τὴν Ὑ-
δρῶντη ἀποδεικνύει τὴν καλὴν του ποιό-
τητα. Τηλεφωνήσατέ μας 63-63 διὰ νὰ
σᾶς τὸ ἀποστείλωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σας.
Πωλεῖται εἰς διὰ τὰ νεκρικὰ Φαρμα-
κεία Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ παρὰ τὴν
ἀντιπροσωπείαν BOYNT-
P, Αἰόλου 728,
ἀντὶ δραμῶν 60. Διὰ τὰς ἐπαρχίας ἀ-
ποστέλλεται ἀντὶ δραχμ. 65 εὐλεύθερον.

«ΑἴΤς»

Με τὰς βαφὰς ARTI, κάνετε τὰ παλαιὰ σας φορέματα καινούργια καὶ μοντέρνα. Τὴ πρὸ μεγάλη ἐπιτυχία ἔχει ἐκείνη πού βάφει τὰ φορέματα τῆς με τὰς Γερμανικὰς βαφὰς ARTI.

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ
- ΑΘΗΝΑΙ -

Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ διακρίνεται
ἀπὸ τὴ συστολὴ καὶ τὴν περίσκεψιν, ἣ
ὁποῖες περιφρουροῦν τὴν ἀρετὴν τοῦς.
Κα Λαμπέρ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ JEAN-JOSE FRAPPA

Ο ΑΡΧΙΚΟΜΙΤΑΤΖΗΣ

Ο ΤΑΝ ό Βούλγαρος αρχικομιτατζής Ραντίλφω μπήκε με τη συμμορία του στο Κριβόλνκ, είχε πειράξει βραδύσας για καλά... Πυκνό στρώμα από χιόνι ήταν σκεπασμένο καταγής και φάνιζε το δρόμο, μά ό άερας, ένας λυσσασμένος βορρής που σήκωνε σύννεφα ψιλού-ψιλού χιονιού, τρυπούσε τα κόκκαλα... Οι κομιτατζήδες τράβηξαν κατευθείαν στο κόνάκι του μουχτάρη κι ό Ραντίλφω τούδωσε, μαζί με μπόλικες βρισιές και κοντακιές, έναν κατάλογο ειδών πρώτης ανάγκης για τη συμμορία του... Έπρεπε να τους δώρη ό δυό ώρες: 50 ψωμιά από μομπούτα (καλαμποκάσιο άλευρο), 10 άρνιά, 30 θεόδους, γαλοπούλι και 50 κουβέστες και βελάντες...

—Μαύρο φειδί όά σε φάνη, πλλήλο-κυλό, άν λείψει τίποτα!... Μπρός, γκρεμίσου καί σε δυό ώρες να βρίσκεις πάλι εδώ με τα πράγματα...

Τόν έδωδε με μία κλωτσιά, καί, καθίζοντας σταυροπόδι μπροστά στο τζάκι, άπλωσε με ήδονή τα ξυλιασμένα άπ' το κρύο χοντρά χέρια του στη ζέστη της φωτιάς, που λαμπροπούσε, πρόχαρα και δυνατή... Γυρίζοντας ύστερα το κεφάλι του, φώναξε στους συντρόφους του: πού έρχαν πίσει γιατάκι στ' Άλλα δωμάτια του κονακιού;

—Έφ'ερε δώ τους αϊμαλώτους!...

Οί συμμορίτες έσπορξαν τότε μέσα στο δωμάτιο πέντε φτωχούς διαβόλους, με κουρελιασμένα ρούχα και ματωμένα άπ' το ξύλο τα κεφάλια τους. Τελευταία έφεραν μία γυναίκα με άντριά ρούχα και με σκούφο σερβιέρο στο κεφάλι.

Ήταν ός 30 χρόνων άπάνω-κάτω. Τό ήλιοκαμμένο και γεμάτο ύγεια και ζωή πρόσωπό της έ'χε μία άγρια όμορφιά... Τα κτηνώδη μάτια του Ραντίλφω έλαμψαν από χαρά, μόλις την είδε...

—Γεια σου Μιλιούκα!... της φώναξε. Καλώς ώρισες στη λυκοφωλιά μου... Δέν πιστεύω να έ'χασες τον παλιό σου φίλο το Ραντίλφω άπ' τη Φιλιπούπολι, έ; Μά έννοια σου και όά βρήξ εδώ ύποδοχή, πού όά σε κάνω να πληρώσεις άκριβά όλα τα κατηρώματά σου...

Οί κομιτατζήδες, άκούοντας τα λόγια αυτά του άρχηγού τους, έσκασαν στα γέλια... Μά σιγά-σιγά ή έκφραση της ειρωνείας έδωσε άπ' την ύψη του Ραντίλφω... Άρχισε πάλι να μιλιάζη, όσο έδωσε την περιήραν ή εκείνη γυναίκα να τον κυττάη με περιφρόνησι κι άνίσχυρο μίσος... Την έφτυσε κατόμυτρα, βλαστημώντας: — Σκόδα!... Σ' έ'χω στα χέρια μου σφιγτοδεμένη τώρα... Τρία χρόνια σε κυνηγώ και τρία χρόνια μού ξεφεύγεις άνάσκοπα σαν γέλι... Τρία χρόνια τώρα δέν άφρησα κλαρί για κλαρί πού να μ'ην ψάξω για σένα, και σ'ό μού ξεφύτρωνες εκεί πού δέν σε περίμενα, σιωτώνοντας τα καλήτερα παλληκάρια μου... Φτοό!

Μιλιά δέν έβγαζε ή κοπέλλα άπ' το στόμα της... Τα μάτια της μονάχα, κατακόκκινα άπ' το αίμα, πού ή άνίσχυρη λύσσα της μάζευε στο κούφλη της, πέταγαν σπίνες σαν νύβελαν να τον κήρυον, να τον σκίσουν, να τον κομματιάσουν...

Ο Ραντίλφω, στο κορόμφωμα πειά της μανίνας του, άρχισε να κόβη βόλτες στο δωμάτιο... Χτυπούσε κάθε τόσο με το κοντάρι του μόνυξερ τους δυστυχισμένους αϊμαλώτους κι έπιανε άκατάπανστα γερές γουλιές ρακί, άπ' το παγούρι... Σε λίγο σταμάτησε πάλι μπροστά στη Μιλιούκα.

—Είσαι μπουμπούκι, μά το Θεό... της είπε. Καταλαβαίνω τώρα την άφοσίωσι των παλληκαριών σου σε σένα... Για να σε σφίξουν στην άγκαλιά τους, έσφαξαν με τα μούτρα στη φωτιά, χωρίς να λογαριάζουν κίνδυνο, σαν μεθυσιμένοι, και μού σακάτευαν τη συμμορία...

Η προσβολή δάγκασε την καρδιά της Μιλιούκας. Τινάζτηκε άμέσως άπάνω, σαν να της κήγαν την πλάτη με καυτό σίδερο κι άνοιγοντας για πρώτη φορά το διπλοκλειδωμένο στόμα της, είπε:

—Τό ξέρεις καλά, Ραντίλφω, πώς ό κλεφτοπόλεμος του κλαριού, πού κάνουμε και σεις και μεις, έχει για πρώτο νόμο του την άγνότητα. Κίβη άγγιγμα σώμας πληρώνεται με παρομακερό βόδι... Γιατί λοιπόν μού τά λες αυτά τα λόγια;

Η Έδβίνα Μπούθ, ένας πρώτου μεγέθους κινηματογραφικός άσπέρ της «Μετέο Γκόλτσον Μάρε».

—Ο Θεός να σε κρίνη, άν τώκα-νες αυτό και λέρωσες τους άπαράδαιτους κι άγραφτους νόμους μας... Όά μπορούσα, άν ήθελα, να σε ρίξω και στη φανερή άτιμία... Μά εγώ πιστεύω στο Χριστό και στα δίκαια της πατρίδας μου και γι' αυτά έβαλα από καιρό το κεφάλι μου στον ντορβέ...

Ο άρχικομιτατζής κοντοστάθηκε. Κάιδαψε μηχανικά τ' άγρια και μαλίσ τους, έσφαξαν με τα μούτρα στη φωτιά, χωρίς να λογαριάζουν κίνδυνο, σαν μεθυσιμένοι, και μού σακάτευαν τη συμμορία...

—Αν έσφαξα στα χέρια σου, Μιλιούκα, τί όά μ' έκανες;

—Όά σούκοδα το λαμό και όά σ' έφριχνα στον Βαρδάρη...

—Φίνα!... Με αυτό πού είπες, ή συνάξεις τη συνείδησί μου... Όά σε ξεμπερδέψω με τρόπο σκληρό, όμως και τα χιμένα αυτά τομάρια, όί πατριώτες σου... Όά σε κάψω ζωντανή, Μιλιούκα!...

—Κάψε με... Θέλεις να σου πώ τη μοίρα σου;

—Πές την, μάγισσα... Στριγγλ... Μ' αυτά λοιπόν καταγίνεσαι, όταν δέν σκοτώνεις άσπλους χωριάτες; Μά ή Μιλιούκα, χωρίς να δώσει σημασία στα λόγια του, τού είπε:

—Όά σε σκοτώσει το ίδιο σου το χέρι, Ραντίλφω... Βλέπω καθαρά το στενόμακρο σουδωμένο μαχαίρι σου μπηγμένο στο λαμό σου...

—Παραμιλάς, Μιλιούκα... Κρυολόγησες κι' ό πορετίς σε κάνει να βλέπης όνειρα ζυπητή... Τώρα όά σε ζεστάνω...

Ένα γέλιο τρανταχτό τού φούσκωνε τα στήθια... Γύρισε πρós το πρωτοπαλληκάρό του και τούπε δυνατά, ενώ όί άλλοι αϊμαλώτοι τόν άκούγαν κατάχλωμοι:

—Μπρός!... Αυτοί όί πάντες να κρεμαστούν στο μινιέρ της πλατείας... Κι' αύριο πρωί, μετά τα ξημερώματα, βάλε τις γυναίκες του μουχτάρη ν' ανάψουν το φούνο της αούλης... Να κάψη καλά, πές τους... Μπρός, ύστ!... παληόκυκα!... Πάρτους από δώ να μ'ην τους βλέπω...

Οί κομιτατζήδες πήραν τους αϊμαλώτους κι' ό Ραντίλφω έμεινε μόνος... Ήπιε λαίμαργα άφθονο ρακί, και κόβοντας άνήσυχες βόλτες στο δωμάτιο, περίμενε την άφιξη τού μουχτάρη. Σε λίγο φάνηκε με τις προμήθειες εν τάξει κι' άμέσως όί κομιτατζήδες τού έστρωσαν στο γλέντι.

—Όλη τη νύχτα το χωριό άναστατώνθηκε άπ' τον τρόμο και την άγωνία πού σκόρπισαν στις ψυχές των άοπλων κι' ειρηνικών κατοίκων του τη τουφεκίες και τα οβελίσματα των μεθυσιμένων συμμοριτών, πού γλεντοκοπούσαν ός το πρωί...

Καθισμένοι άνάμεσα στα παλληκάρια του ό Ραντίλφω, σπουί στο μαρούσι, κύτταζε τη φωτιά πού γέμιζε με φως και έβρομιά το ζεστό δωμάτιο... Καθόταν σταυροπόδι πλάι στο τζάκι και κόβοντας πότε-πότε μεν λα κομμάτια κρέας άπ' το σφαχτό πού κρεμόταν στον τοίχο, κοντά του, τάρριχνε στα άναμμένα κάρβουνα της φωτιάς... Η όρεχτική μουσική τού ψημένου κρέατος άνοιγε την όρεξή του... Κατάπιε γερές μπουκιές και τις πόνιζε με άφθονο ρακί, μουρμουρίζοντας πότε-πότε και κανένα βραχνό τραγούδι...

Μά κάτι, πού δέν μπορούσε να τó έξηγήσει, τόν άπαγορεύσε κρυφά... Έννοιωθε μια άγωνία, μια κρυάδα στην ψυχή του, μά μεθυσιμένος; καθώς ήταν, δέν μπορούσε ν' ανακαλύψη την αίτια της, ενώ το αποτέλεσμα τον εί'χε έπηρεάσει όλοφάνερα... Τό κεφάλι του πονούσε και τó στήθος του τó βάρινε άπελπιστικά ένα άπείσιον προαίσθημα... Έγχερε λίγο τó κεφάλι του, μά ό ύπνος άρνιόταν να τον άνακουφίσει... Μία βραδεί βλαστήμια βγήκε από το στόμα του, μόλις τόν χτύπησε ό ήλιος της αούλης, χωρίς να ή κλείσει μάτι άπ' την άνησυχία...

Τινάζτηκε όρθιος και χτύπησε τις παλάμες... Ο ύπνρέτης του παρουσιάστηκε ζαρωμένος λιγάκι μπροστά στην κακοκεφαλιά τού καπετάνιου του.

—Αναψε ό φούρνος; —Καίει από άρα... —Κρεμάστηκαν όί άλλοι; —Απ' τη νύχτα άκόμα... Όά τρέβουν τα μάτια τους πρωί-πρωί όί γιό-

—Αναψε ό φούρνος; —Καίει από άρα... —Κρεμάστηκαν όί άλλοι; —Απ' τη νύχτα άκόμα... Όά τρέβουν τα μάτια τους πρωί-πρωί όί γιό-

—Αναψε ό φούρνος; —Καίει από άρα... —Κρεμάστηκαν όί άλλοι; —Απ' τη νύχτα άκόμα... Όά τρέβουν τα μάτια τους πρωί-πρωί όί γιό-

ρίστες...

—Άσε τις κουδέντες... Πατάξτε στο φούνο τη Μιλιούκα... Έγώ όά βλέπω άπ' το παράθυρο...

Ο κομιτατζής θάγινοντας έκλεισε την πόρτα κι' ό Ραντίλφω πλησίασε στ' άνοιχτό παράθυρο, κι' άκούμπησε, σκυθρωπός και συλλογισμένος, στο περβάζι... Ο θείαμός του δέν τούδινε καμιά χαρά, όπως περίμενε δώ και τόσο καιρό... Τα φωτεινά μάτια της Μιλιούκας τόν παρακολούθουναν παντού... Άπό καιρό την ποθούσε... Ναί, την ποθούσε... Τώρα έννοιωθε καθαρά την ταραχή πού τόν βασάνιζε έπίμονα και σκληρά από χόδς... Την ποθούσε, την άγαπούσε, μά όί άγραφιο νόμοι τούδεναν τα χέρια... την ψυχή... την καρδιά... Είχε όρκοστεί στο σταυρό, μπροστά στον άσπρομάλλη και καμπούρη, άπ' την ήλικία, παπά τού χωριού του, να διατηρήσει την άγνότητά του όσο θά'χε τó τουφέκι στα χέρια του, ύπηρετώντας ός την τελευταία σέλλα τού αϊματός του την πατρίδα... Μά και να της χαρίση τη ζωή, δέν μπορούσε...

Τι άρχηγός όά ήταν; Ποιά όά ή-τον ή έκτίμησι κι' ό σεβασμός των παλληκαριών του; Θέρμος και ταραχή στην αούλη τόν έκαναν να κυττάξη έξω... Είχαν πετάξει τη Μιλιούκα στον καυτό φούνο κι' ή λιγοστής μά γεμάτες άγωνία και πόνο φωνές της έφταναν τώρα στ' αυτιά του...

Μία νεκρική χλωμάδα άπλώθηκε στο πρόσωπό του και τα μάτια του θαμπώσαν. Μηχανικά μά γλήγορα τράβηξε τó μακρούλο μαχαίρι του και μ' ένα άπότομο, άποφασιστικό, κίνημα τούχωσε στο λαμό του... Τό ζεστό του αίμα έβαψε τó περβάζι κι' ό Ραντίλφω θιάζοντας μουγκρητό βωιδίω, πού τó σφάζουν, έπρεσε άνάσκελα στο παράθυρο, μισός έξω, μισός μέσα, ενώ τα χείλη του, παραδίνοντας την ψυχή στον Δίκαιο Κριτή, κουνιόντουσαν άνάλαφα, σαν να σιγομουρμούριζαν κάτι...

Η ψυχές τους βγήχαν την ίδια στιγμή... Ποιός όμως έ'χει, άν βρεθήκαν πλάι-πλάι, στο αιώνιο κι' άτελείωτο ταξίδι τους;...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΕΡΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ο γάμμος δέν γίνεται άλογο με τó έζλο.

—Αν είσαι κόττα, γέννα αυγά.

—Αν είσαι πετεινός, φώναζε.

—Μιά σταλακτιά βροχής δέν άφίνει σημάδι στη σκληρή πέτρα.

—Μπορεί κοιμισμένος να ζυπήση κοιμισμένος;

—Στον διψασμένο χιλιάδες μαργαριταριών δέν άβίζουν όσο μία σταγόνα νερού.

—Η πληγές τού έρωτος δέν γιατρεύονται με φάρμακα γιατρών.

—Όταν χαρίζεις τη φίλιά σου σ' έναν άνόητο, είσαι σαν ν' άγκαλιάζης μία άρκούδα.

Συνιστώμενη την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τού κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ύφηγητό τής Οφθαλμολογίας έν τώ Πανμίω. Μενάνδρου 27, Αθήναι, Τηλ. 1-68.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο χιμπατζής τού Ζωολογικού Κήπου τών Παρισίων. Με τó μωρό στην άγκαλιά επάνω στο κατάρτι τού πλοίου. Η άγωνία μιας μητέρας. Τα περιεργα όνόματα τών Κινέζων στρατηγών. Πώς συλλαμβάνονται όί έλέφαντες. Τα ώραια μαλλιά τών Βραζιλιανών. Ένας περιεργός διαγωνισμός, κ.τ.λ.

Στον Ζωολογικό Κήπο τού Παρισιού ύπάρχει ένας χιμπατζής, ό όποιος φημίζεται για την μεγάλη έξυπνάδα του.

Ο πύθηκος αυτός άνήκε παλαιότερα σε κάποιον κύριο Καπάρ, ό όποιος κατοικούσε στη Σιέρα Λεόν της Άφρικής και τόν έχρησιμοποίησε ός ύπνρέτη του.

Τό εύπειθές ζώο εί'χε συνηθίσει ή έκανε ένα σωρό δουλειές τού σπιτιού. Ύποδεχόταν τους επισκέπτες, άνοιγε την πόρτα για να μπουν, τούς πρόσφερε τσιγάρα, τούς συνώπυνε ός την πόρτα, τούς έδινε όταν έφταναν τó καπέλο και τó μπαστούνι τους; κτλ. κτλ.

Όταν ό Καπάρ άποφάσισε να γυρίσει οικογενειακώς στη Γαλλία, έπηρε μαζί με τη γυναίκα και τó μικρό κοριτσάκι του και τόν πιστό του χιμπατζή, τόν όποιό έ'χασαμε να πούμε ότι όνόμαζε Τομπουκού.

Ο Τομπουκού, κατά τις πρώτες μέρες τού ταξιδιού άρρώστως σόβαρά και χινδύνεσε να πεθάνη. Έγινε όμως γρήγορα καλά και ζοχισε να διασκεδάξη τó πλήρωμα με τα παιρνίδια και τα κανιάρια του.

Μία μέρα όμως, ενώ τó πλοίο έπαινε στο νάπο της Γασκώνης, άκοστικη έξαφνα μία φωνή τρόμου. Η σωνή αυτή βγήκε από την κυρία Καπάρ, ή όποια έτρεχε σαν τρελή στη κατάρτι.

Ο σκύργός της, ό πλοίαρχος και όι ναύτες πού έτρεξαν άμέσως να ιδούν τί συμβαίνει, τη βρήκαν όοθή, να βέγγη τó μεσιανό κατάρτι και να φωνάζη:

—Έκεί έ'νε! Έκεί έ'νε!

—Όλοι σήκωσαν τότε τα μάτια τους και είδαν τόν Τομπουκού να κάθεται ήσυχα στην άκρη τού πανύψηλου ξύλου, κρατώντας στην άγκαλιά τó μικρό κοριτσάκι τής κυρίας Καπάρ, πού ήταν μόλις όντώ μηνών.

Τη κουνούσε πέσο-δωθε στα χέρια σαν άλγθινή υπέτα. τούδινε κανέναν έλασά ύπόσσο στο μάγουλο και ξανάβριζε τó νανουριστικό κούνημά του.

—Όλοι τόν κύτταζαν με τóση και με άγωνία. Στην έκταση ή πύθηκος έκανε ένα τρομερό πηδήμα, με τó πολύτιμο φορτίο πάντα μαζί του, και βρέθηκε από τó υψιανό κατάρτι στο μπροστινό, όπου έξακολούθησε να ταλαντεύεται με τó μωρό στην άγκαλιά του.

Η μητέρα άφρησε τότε μία κραυγή τρόμου, άλλ' ό πλοίαρχος της έκλεισε τó στόμα με τó χέρι του, λέγοντας της:

—Σώπα, για τó Θεό! Άμα τόν φοβήσεις, χάθηκε τó παιδί σου...

Σε λίγο ό πύθηκος έπαψε τα κουνήματά του και άρχισε να κατεβαίνει, κρατώντας όλοένα στην άγκαλιά του τó μωρό πού έκλαιγε.

Άλλά, σε μία στιγμή, ένα δυνατό κύμα κλόνισε τó πλοίο. Τότε ό πύθηκος άφρησε τó κατάρτι και ν' ένα πήδημα βρέθηκε, χάρις στην άφάνταστη επιδεξιότητά του, σώς άπάνω στο κατάρτι.

Η δυστυχισμένη μητέρα εί'χε πέσει στο μεταξύ λιπόθυνη από τó φόβο και, όταν άνοιξε τα μάτια της και πήρε τó παιδί της, παρατήρησε πώς αυτό φαινόταν περισσότερο έκπληκτο παρ' ό τρομαγμένο άπ' την πρωτοφανή κι' επικίνδυνη περιπέτειά του.

Έκτός αυτών, δέν φορσόν ποτέ καπέλλα.

Οί Κινέζοι, έχουν πολύ περίεργα όνόματα. Ένας από τους στρατηγούς τους, π.χ., πού έπαιζε σπουδαίο ρόλο στον έμφύλιο πόλεμο, όνομάζεται «Μ» πού σημαίνει... άλογο. Ένας άλλος δέ στρατηγός τους όνομάζεται Ρομπαν-νι-κάμρα!...

Για να λάβετε μία ιδέα—λέει ένας Άγγλος δημοσιογράφος—της Μαντζουρίας—για την όποιαν γίνεται τόσοσ λόγος τελευταία—δέν έχετε παρ... να κλείσετε τα μάτια σας. Δέν βλέπετε τίποτα; Έ, λοιπόν... αυτές εί'νε ή παιδιάδες της Μαντζουρίας! Η στάπες της Ρωσίας εί'νε κήποι, μπόδε στίς άπειραντες γυνές έκτασης της Μαντζουρίας. Δέντρο δέν φανίνεται πουθενά. Άλλά ούτε βουνά, ούτε λόφοι, ούτε και τó παρμακρό βουνάλακι...

Μια άμερικανική έφημερίδα προκήρυξε, τελευταία, τόν έ'ξο πρώτο τυπικότο διαγωνισμό: Βρώτησε τούς άναγνώστες της πόσα εί'νε άκρείδες τά... φτερά μιας κόττας!

Έ, λοιπόν, όά τó πιστέψετε; Στον διαγωνισμό αυτόν έλαβαν μέρος χιλιάδες άναγνώστες της... Για να ικανοποιηθούμε δέ την περιέργειά σας σάς πληροφορούμε πώς τά φτερά μιας κόττας εί'νε... 8120, γιατί αυτόν τόν αριθμό άνέφερε ό βραδύθεσι!

Οί Ιθαγενείς της Άφρικής και όι Εύρωπαίοι πού πηγαίνουν εκεί για να συλλάβουν έναν έλέφαντα, μεταχειρίζονται τó έ'ξο τέχνασμα: σκάβουν ένα βαθύ λάκκο πλάι σ' ένα μεγάλο δέντρο, τού όποιου προιόντουν τόν κορμό, πρós τó μέρος της ρίζας ός τή μέση.

Έτσι, την ώρα πού ό έλέφας πλησιάζει στο δέντρο για να ξεστύ, τó δέντρο σπάζει από τó βάρος τού σώματός του και τó φτωχό ζώο πέφτει μέσα στο λάκκο...

Η Βραζιλιανή φημίζονται περισσότερο άπ' όλες τις γυναίκες τού κόσμου.

Τό μεγαλύτερο ζώο τού κόσμου εί'νε ή λεγόμενη κυανή φάλανα. Τό μήκος της ρθάνει τα 27-28 μέτρα και τó βάρος της άνέρχεται σε 25.000 όκάδες. Έχει δόναμι 70 ίππων και διανύει 40-50 χιλιόμετρα την ώρα.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΖΩΟ

Τό μεγαλύτερο ζώο τού κόσμου εί'νε ή λεγόμενη κυανή φάλανα. Τό μήκος της ρθάνει τα 27-28 μέτρα και τó βάρος της άνέρχεται σε 25.000 όκάδες. Έχει δόναμι 70 ίππων και διανύει 40-50 χιλιόμετρα την ώρα.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΖΩΟ

ΚΥΝΗΓΙΑ ΘΕΡΙΩΝ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ο ΑΓΡΙΟΧΟΙΡΟΣ

(Έντυπώσεις από την εξερεύνηση του στην Κουηναλάνδη)

Ραϊντζ, στο Κονοναίλ της Κουηναλάνδης...

Είχα ως καθήκον αποκλειστικό να οργανώσω την άμυνα της τοπογραφικής αποστολής από τα κάθε λογής άγρια θηρία, που άφρονις στην διάβατη ζούγκλα του Τζίμνα, και να εφοδιάζω με νωπό κρέας κυνηγιού τα μαγειρεία μας...

"Όλα τα θηρία έχει κάτω είνε φοβερά και τρομαρά, με περισσότερα απ' όλα φοβόμουν τους αγριοχοίρους... Ήσαν άμετρητοι, τρομακτικοί, τεράστιοι, πάντα έτοιμοι να έπιταθούν, μόλις έβλεπαν άνθρωπο, καί αγριοχοίροι, τέλος πάντων, πολύ πιο διαφορετικοί απ' ό,τι τους ξέρουμε στην Εύρωπη.

"Όλη η περιφέρεια τους έτρεμε περισσότερο κι' από τις τίγρεις κι' απ' τα λιοντάρια.

Μιά μέρα, καθώς περπατούσα στην αποβάθρα του μικρού σιδηροδρομικού σταθμού του Ναμπού, περιμένοντας το τραίνο για να παραλάβω ουσίγια και τρόφιμα, αντίκρισα κάποιον παλιό μου φίλο, τον Φρέδ... Στάσαμε τα χέρια, φιληθήκαμε και δίνοντας του την καρποσακούλα μου για να γεμίσει την πίπα του, τον ρώτησα: —Πώς από δω; Σε τί καταγίνεσαι τώρα;

—Προς το παρόν κάθομαι, μου άπάντησε. Μα τον περασμένο μήνα ώργάνωσα κάποιο μεγάλο κυνήγι αγριοχοίρων και το αποτέλεσμα ήταν να σκοτώσω 78 απ' αυτούς... Τά έβρεδα πληρώθηκαν απ' την «Έταιρεία Καπνιστών Κρεάτων Κρέα»... Χτές πήρα και την αμοιβή μου... Νά την...

Και ο φίλος μου μούδειξε ένα σάκ της Έταιρείας, για 16 λίρες και κάτι σελλίνια... Τό ποσό όμως αυτό δεν μου φάνηκε καθόλου άρκετό και του τό είπα καθαρά... Ο Φρέδ κούνησε το κεφάλι του, δείχνοντας πως ήταν κι' αυτός σύμφωνος μαζί μου, και μου είπε:

—Έχεις δίκιο... Έ'νε πολύ λίγο... Και έφτυσα αίμα εκεί κάτω, για να τους ξετροπώσω αυτούς τους 78 αγριοχοίρους...

—Άκουσε... Με τό σάκ που σούδωσαν, πληρώνουν 10 σελλίνια το κεφάλι άπώνω-κάτω... Άμα σού πώ ένα μέρος που βρίσκονται χ και λ και δ και ε, άκούε; χ και λ και δ και ε αγριοχοίροι, δεν θά ήταν μία καλή ευκαιρία για μ'ε, για να κερδίσουμε γρήγορα, έστω κι' αν μ'ε πληρώσουν τόσα λίγα για κάθε κεφάλι... Τι λές;

—Αν δεχτούν κι' οι άνθρωποι της Έταιρείας, πάει καλά... Θάρω μαζί σου... Μα σάν δύσκολο, μου φαίνεται.

—Νά βασιστείς σε μένα κι' έννοια σου...

Πήγαμε μαζί την ίδια μέρα στα γραφεία της Έταιρείας... Ύστερα μιλήσαμε σχετικώς και με τον κ. Γκρίγκορ, ιδιοκτήτη μεγάλων κρεοπωλείων στο Μάλεν, και τις άλλες μέρες κάναμε προτάσεις σε όλους τους μεγαλοκτηματίες και κτηνοτρόφους των περιχώρων, για τό ποσό που μπορούσαν να μ'ε δώσουν για αποκλεισμό, αν εξοντώνανε τό άναριθμητο έκείνο κοπάδι των αγριοχοίρων, που κατέστρεφαν τις φυτείες τους και ξεκοιλιάζαν τ' άλλα και τα πρόβατά τους...

Παντού βρήκαμε άναπάντεχη ύποδοξη... Μ'ε δώσαν γερές προκαταβολές κι' έτσι σ' ένα μήνα μέσα βρήκαμε στη ζούγκλα της Τζίμνας, έχοντας για μόνη βοήθεια και συντροφιά, στο κυνήγι μας, τ' ά δυ γυναικίσματα σκυλιά του Φρέδ: τόν «Μπάτλερ» και τόν «Σπότ».

Η πρώτη μας δουλειά ήταν να καθαρίσουμε μία μεγάλη έκταση και να την φράσουμε καλά μ' ένα γερό φράχτη... Αυτή θά ήταν η προσωρινή μας αποθήκη για τους σκοτωμένους αγριοχοίρους, όσο να φτάσουν οι άνθρωποι της Έταιρείας να τους παραλάβουν...

Η προφύλαξη αυτή δεν πρέπει να

αίς φανή παράξενη και υπερβολική... Έκεί, στην Κουηναλάνδη, υπάρχουν μεγάλα κοπάδια άγριών, δηλαδή αγριοσκύλων, που όταν πεινάνε γίνονται πιο επιφοδοί κι' από τους πεινασμένους λύκους... Άλλοίμονο σε κείνους, που θά τους συναντήσουν στο δρόμο τους... Δεν θά τους ξαναδούν ποτέ οι δικοί τους...

"Όλα πειά ήταν έτοιμα και μιά μέρα, ξημερώματα άρχισα, μπήκαμε με χίλιες-δύο προφυλάξεις στη ζούγκλα, έχοντας μπροστά μας για οδηγούς τ' ά δυ σκυλιά του Φρέδ...

Δεν άργήσαμε καθόλου ν' άποζημιωθούμε για τους κόπους της έκστρατείας μας αυτής... Μέσα σε τρεις ώρες είχαμε σκοτώσει έπτά, θηλυκά αγριοχοίρους κι' αϊμαλώτισαμε τ' ά μικρά τους, 94 όλα-δλα!

Μά η κόουσα μ'ε είχε άρραίνει κι' άποφασίσαμε να άναπαυτούμε λιγάκι.

Σπρώξαμε τ' ά γουρουνόπουλα μέσα σε κάτι εδρύκωρες σάν δωματία κουφάλες πελωρίων γέρινων δέντρων και σφαλίσαμε καλά με γοντόκλαδα και μεγάλα κούτσουρα την είσοδό τους... Ύστερα, βρίσκοντας ένα όλδερστο αϊλάκι, με γάργαρο νερό, έπλωσα κοντά του, στη δροσιά, ενώ ο Φρέδ σφάζοντας ένα γουρουνάκι, άναβε φω-

τιά και έτοιμάζε τό φαγητό μας... Σε λίγο η μυρωδιά του τρυφερού, ψητού κρέατος, δυνάμωσε την όρεξί μας κι' ένα όρεχτικό γεύμα, ποτισμένο με τό κρυσταλλένιο νερό του αϊλακιού, μ'ε έδωσε καινούργιες δυνάμεις για την τραχεία κι' επικίνδυνη δουλειά μας...

Πραγματικά εκείνη η μέρα πήγε περίφημα.

Τό βράδυ είχαμε παραδώσει στους ανθρώπους της Έταιρείας και του Γκρίγκορ 15 σκοτωμένους άρσενικούς και θηλυκούς αγριοχοίρους και 147 γουρουνόπουλα.

Μή σ'ε φανεί μεγάλος ο αριθμός αυτός για μιά μέρα... Ήταν η πρώτη, βλέπετε, και οι αγριοχοίροι δεν είχαν ακόμα τρομοκρατηθεί απ' τις τουφεκίες μας κι' απ' τόν διαδίκτο θάνατο των συντρόφων των... Μα τις άλλες μέρες, μ'ε περιμένα αγριοχοίρους και σκληρές μάχες, επικίνδυνες για τή ζωή μας...

Είμαστε τώρα υποχρεωμένοι να ξετροπώνουμε τους αγριοχοίρους απ' την καρδιά της ζούγκλας, όπου είχαν αποτραβήξει, διωγμένοι απ' τό άδιάκοπο τουφεκίδι μας. Έπίσης μ'ε δυσκόλευε πολύ κι' η μεταφορά τους στην πρόχειρη αποθήκη μας, άφινω δέ τό τί τραβούσαμε απ' τούς πληγωμένους που δεν πέσαν κάτω με τή πρώτη σφαίρα... Μανιασμένοι απ' τόν πόνο τους και στενοχωρημένοι απ' τ' ά σκυλιά μας, ώμοιυσαν με λύσσα άπάνω μας, και λίγο έλειψε πολλές φορές, να μ'ε ξεκοιλιάσουν με τ' ά σουβλερά και μακρυά δόντια τους.

Στό κυνήγι αυτό ήταν γαργά μου να δοκιμάσω τήν πιο μεγαλύτερη πικρα της ζωής μου... Σε δυ όδομάδες μέσα, άφου χάσαμε πρώτα τ' ά σκυλιά μας που τα καταπάραιξαν οι αγριοχοίροι, έχασα, άλλοιμονο! και τόν άγαπημένο μου σύντροφο, τόν Φρέδ...

Ήταν κοντά μεσημέρι... Είχαμε ξετροπώσει έναν πελώριο αγριοχοίρο, ένα γέρινό άγριό, καθώς φαινόταν απ' τ' ά τεράστια δόντια του, και έαναμμένοι απ' τό κυνήγι, τόν είχαμε πάρει με λύσσα τό κατόπι, ξεχνώντας τήν κόουσα και τήν πείνα μας...

Τρέχαμε λαχανιασμένοι, άνάμεσα από ψηλά καλάμια, σαλαβουτώντας άπρόσεχτα έδώ και κεί στον δούρκο των βάλτων της ζούγκλας...

Καθώς μ'ε έκούσαν όλόκληρος τ' ά ψηλά καλάμια, δεν βλήπαμε ο ένας τόν άλλον, αλλά κανονίσαμε τήν πορεία μας απ' τό θόρυβο που κάνουμε κι' απ' τό χαρακτηριστικό μουγκρητό του αγριοχοίρου...

Έξαφνα άκουσα λίγο πιο πέρα άπό μένα έναν πυροβολισμό... Ήταν ο Φρέδ, ο όποιος, φτάνοντας σ' ένα άνοιγμα, είχε ξεχωρίσει τό άγριό και τούρριζε... Μά η σφαίρα του, καθώς φαίνεται, δεν τό άφισε στον τόπο... Γιατί άμέσως άκουσα ένα ματαμένο μουγκρητό και είδα έναν πελώριο άγκο να ρίχνεται με τρομαρδή κατή κατάνω στον Φρέδ, ενώ αϊόδημη καταπάνω σ' αυτόν, ένώ αϊόδημη, μη προφτάνοντας να ξεναγριστεί

ΤΟΥ NOEL. A. RADDATZ

τό όπλο του, άρχισε να τρέχει με όλη του τή δύναμη, θάζοντας κραυγές άγωνίας και φρίκης...

Η προεμά μου παρέλυσε... Άπ' τή θέσι που βρίσκόμουν, δέν μπορούσα να πυροβολήσω, και γι' αυτό άρχισα να φωνάζω στο φίλο μου: —Φυλάξου, Φρέδ!... Παράμερισε, προς Θεού! Σταμάτησε!... Με τή φόρα πούχει θά σε προσπεράσει πολύ κι' όσα να ξαναγυρίσει, έχουμε καιρό... Φρέδ!... Φρέδ!... Άκούσε με.

Μά όλα πήγαν χαμένα... Ένας ξαφνικός κι' άνεξήγητος τρόμος είχε κυριέψει τό Φρέδ και δέν μ' άκούγε. Η μόρα του τόν έσπρωχνε, φαινόταν... Χύθηκα ζωπίσω τους, σάν τρελός, μα έξαφνα τούς έχασα έπ' τ' ά μάτια μου άπότομα. Και ενώ η φρίκη μου είχε φτάσει πειά σε σημείο άφάνταστο απ' τήν άναπάντεχη αυτή εξαφάνισή τους, άκουσα έξαφνα μιά φωνή ύπερτάτης άπελπισίας. Δυ-τρία δευτερόλεπτα άγωνίας έπακολούθησαν... κατόπι ησυχία απόλυτη άπλώθηκε... και τέλος ένα θαρ, άπαίσιο αντοχή! άκούστηκε, που άντιλάλησε στην ψυχή μου φρικτά...

Τήν ίδια σχεδόν στιγμή ένα δεύτερο αντοχή άκολούθησε, πολύ πιο θαρ, απ' τό πρώτο και μου φάνηκε σάν να τρέναζε η γή όλόγυρά μου...

Γιά μιά στιγμή έννοιωσα έναν άπερίγραπτο τρόμο... Δέν μπορούσα να καταλάβω τί είχε συμβεί και μου φαινόταν άνεξήγητη η ξαφνική εξαφάνισή του αγριοχοίρου και τού φίλου μου, όπως έπίσης άνεξήγητοι μου φαινόταν οι δυ δυνατό κρότοι, που άκουσα... Έμοιαζαν με τόν κρότο θαρριού κορμιού που πέφτει από ύψος. Μα μόλις άρχισε τό μυαλό μου να φωτίζεται απ' τις πρώτες άχτίδες της αλήθειας, μ' άπέραντη άγωνία με κυρίεψε... Έτρεξα σάν τρελλός έμπρός και φτάνοντας στην άκρη της καλάμιας, είδα, κορτόν κι' όρθιο, έναν άπότομο κι' άγριο γκρεμό, μπροστά μου...

Κεί κάτω, σε βάθος περισσότερο από 50 μέτρα, τ' ά πτώμα του Φρέδ και τού αγριοχοίρου βρίσκόντουσαν μεταμορφωμένα σ' έναν άμορφο σωρό από σάρκες και αίμα, τσακισμένα κυρλολεκτικώς απ' τό ύψος πούπεσαν.

Η καλάμια έκυρσε τόν γκρεμό απ' τ' άτία τους και με τή φόρα, που είχαν πάρει, δέν πρόλαβαν να σταματήσουν εγκαίρως στην άκρη του... Έίχαμε ζετροπώσει έναν πελώριο αγριοχοίρο, ένα γέρινό άγριό, καθώς φαινόταν απ' τ' ά τεράστια δόντια του, και έαναμμένοι απ' τό κυνήγι, τόν είχαμε πάρει με λύσσα τό κατόπι, ξεχνώντας τήν κόουσα και τήν πείνα μας...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΓΛΩΣΣΟΔΙΕΤΕΣ

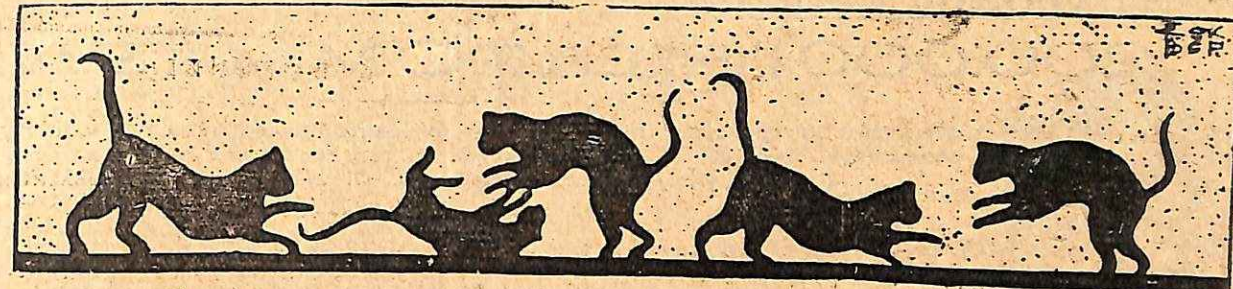
Τό κραμπι στην κοπριά πώς εκρημαφοτροπρόκοψε; Τούτ' τή φτέρνα του μούλου ποίος τή σκεπαρονοδάρδοτροποπελέκαχη;

Ο γυός του σκεπαρονοδάρδοτροποπελέκαχη.

Αχ, νάχα κι' έγώ τ' ά συνέργα του γυίου του σκεπαρονοδάρδοτροποπελέκαχη.

πέντε φορές καλύτερα θά τή σκεπαρονοδάρδοτροποπελέκαχη.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λένα 7, Αθήνας.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Άπό πού κατάγονται οι Κιρκάσιοι. Η περφηναίά τους για τήν ευγένειά τους. Ο Μέγας Άλέξανδρος... κρασπατέρας!... Άγώνες οίνοποσίας. Όπου οι αγωνιζόμενοι σκάζουν από τό κρασί. Η ιστορία του Λευκού Οίκου. Πώς κατεστράφη και ξαναχτίστηκε. Τά φάρμακα των Κινέζων, κ.τ.λ.

Οι Κιρκάσιοι—ή Τσερκέζοι—οι όποιοι κατοικούν ως επί τό πλείστον στο Τουρκεστάν, άνέρχονται σε πολλά εκατομμύρια. Όπως δέ ισχυρίζονται οι ίδιοι, κατάγονται από ένα Θεό—τόν Κόκκινο Σκύλο—ό οποίος, άφου έλαβε ανθρώπινη μορφή, παντρεύτηκε με τήν ωραιότερη κόρη της Σιθρίας. Άπό τό γάμο λοιπόν αυτό γεννήθηκαν 40 παιδιά, οι πρόγονοι όλων των Κιρκασιανών φυλών.

Οι Κιρκάσιοι έννοιωσαν να ζουν πάντοτε άνεξάρτητοι. Κι' αυτό, γιατί όλοι θεωρούν τους έαυτούς των ευγενείς και περφημενούντοι για τήν μεγάλη καταγωγή τους. Όταν συναντηθούν δυ Κιρκάσιοι για πρώτη φορά, συνθίβουν ν' άπαιθούνουν ο ένας στον άλλο τήν εξής ερώτηση: —Ποιοι είνε οι έφτά πρόγονοί σου;

Και όλοι, ως και τ' ά μικρά παιδιά ακόμα, άναφέρουν τή γενεαλογία τους μέχρι έδδόμης γενεάς.

Με τέτοιο φυλετικό έγωισμό, λοιπόν, είνε φυσικό νά μην έννοιουν οι Κιρκάσιοι νά ύποταχθούν σε κανένα. Η παλαιά Ρωσία προσπάθησε νά τους έπιβάλει διατάξεις. Χάν, όλοι τους όμως έδο-λοφονήθηκαν. Η Σοβιετική Κυβέρνησις, μόλις άνέλαβε τήν άρχή, έδωσε τήν δημοκρατία των Τσερκέζων, τό Κιρκασι-στάν όπως ώνομάστηκε. Σύμφωνα με τό πολίτευμα αυτό, οι γέροντες—«μπαί»—στος όποιους υπάκουε όλος ο λαός, άποτελούν τώρα τό Σοβιέτ, τό όπείο διοικεί τις ύποθέσεις της φυλής.

Όπως ε'νε ιστορικάς εξακριβωμένο, ο Μέγας Άλέξανδρος υπήρξε ο μεγαλύτερος...κρασπατέρας από τους συγχρόνους του έσπεμμένους. Πολλές φορές, ύπό τήν έπίδραση του κρασιού κοιμήθηκε επί δυ μερώνυχτα συνεχώς, χωρίς καν νά σηκωθεί από τό κρεβάτι κι' ούτε νά βάλει τίποτε στο στόμα του.

Σύμφωνα μάλιστα με τις διηγήσεις των βιογράφων του, έτ'χε σκότωσει τόν Κλείτο, έναν από τους καλύτερους Μακεδόνας στρατηγούς του, όταν στυπεί στο μεθύσι!

Η άδυναμία του Μ. Άλεξάνδρου στο κρασί, τόν έκαμε χίποτο, κατά τήν έκστρατεία των Ίνδιων, νά προκηρύξη άγώνες... Οίνοποσίας! Σύμφωνα με τή σχετική του προκήρυξη, όποιος θάπινε μέσα σε μιά ώρα τό περισσότερο κρασί, έκτός από τήν προαγωγή που θά του έκανε ο Άλέξανδρος, θά τούδινε και μιά μεγάλη χρηματική άμοιβή.

Οι άγώνες διεξήχθησαν με κάθε έπισιμότητα, ένάπιον του παρυσταγ-

τός πέθανε ύστερα από τέσσερες ή μέρες!

Ο Λευκός Οίκος της Βασιλικής—ό οποίος, ως γνωστόν, χρησιμεύει ως κατοικία του έκάστου Προέδρου των Ην. Πολιτειών—έχρησε νά χτίζεται τό 1792, όταν ήταν ακόμα Πρόεδρος ο μέγας Βάσιγκων, από τόν όποιο έπ'φερε τό όνομά της και η Αμερικανική πρωτεύουσα. Τό 1800 τό άνάκτορο ήταν έτοιμο και ο πρώτος Πρόεδρος που κατοίκησε σ' αυτό ήταν ο Άνταμς. Ύστερα όμως από λίγον καιρό, έξερράγη ο Άγγλο-αμερικανικός πόλεμος κι' οι Άγγλοι, νικητάι στην άρχή, κυρίευσαν τή Βασιλική κι' έκαψαν τόν Λευκό Οίκο. Όταν όμως έτελείωσε ο πόλεμος με νίκη των Αμερικανών, ο Λευκός Οίκος χτίστηκε πάλι, επί της βάσεως του παλαιού του σχεδίου.

Ο Πρόεδρος κατοικεί στο δεύτερο πάτωμα του μεγάρου. Στο πρώτο πάτωμα, έκτός των άλλων διαμερισμάτων, γραφείων, βιβλιοθηκών κ.τ.λ. βρίσκονται η «Πρασίνη Αίθουσα» τό γραφείο δηλαδή του Προέδρου, η «Κυανή Αίθουσα» στην όποία γίνονται η διπλωματικές ύποθέσεις, η «Ανατολική Αίθουσα» όπου ο Πρόεδρος δέχεται τούς Αμερικανούς και η «Ευρώπη Αίθουσα» όπου συνθίβει γίνονται ή έπίσημες δεξιώσεις, τελετές, χοροί κ.τ.λ.

Σε κανένα μέρος του κόσμου ή φαρμακευτική έπιστήμη δέν βρίσκει σε τόσο έμδουδωδη κατάσταση, όσο στην Κίνα.

Η σύγχρονη Κινεζική φαρμακολογία περιλαμβάνει όλα-δλα πενήτακόσια φάρμακα! Τά περισσότερα δέ άπό τ' ά φάρμακα αυτά είνε ρίζες και βολβοί φυτών.

Απ' όλα όμως τ' ά φάρμακα των Κινέζων, τό άκριώτερο είνε τό αίμα των θανατομένων καταδίκων! Τό φάρμακο αυτό, σύμφωνα με τις παραδόσεις της Κινεζικής φαρμακολογίας, θεραπεύει τήν δυσπεψία και κάθε άλλη στομαχική πάθηση!

ΤΗ νύχτα της 3 'Οκτωβρίου 1750, λίγο πριν τὰ μεσάνυχτα, μια διαπεραστική και σπαραχτική γυναικεία κραυγή αντήχησε στις μεγάλες κι' έρημες αίθουσες του πύργου Μπράϊαν, στον οποίο ζούσε γρήγα πειά, μιστρελλή κι' αποτραβηγμένη απ' τον κόσμο, η κόμησσα ντε 'Ασσάν.

Οι υπηρέτες ύπνιόντανε τρομαγμένοι, τρέζανε στο δωμάτιο απ' το οποίο εχε άκουστεί η κραυγή και βρήκαν εκεί την κυρία τους άκίνητη, νεκρή, στη μεγάλη και βαθιά πολυθρόνα της, με το κεφάλι γυρισμένο προς το πλάι. 'Απ' το στόμα της έβγαине μια λεπτή γραμμή αίματος, που προχωρούσε ως το λαιμό κι' έφτανε στο κάτωσπο δαντελωτό περιλαίμιό της.

Στο τραπέζι που βρισκόταν τοποθετημένο κοντά στην πολυθρόνα της, μέσα σ' ένα δίσκο, ύπληχαν μερικά έγγραφα αποπεφρωμένα.

Κανείς ποτέ δεν έμαθε τι ήταν γραμμένο μέσα στα χαρτιά αυτά, τὰ οποία η κόμησσα, παρ' όλη την τρέλα της, πριν αυτοκτονήσει είχε την πρόνοια νά εξαφανίσει. Το μυστικό τους το πήρε μαζύ της στον τάφο.

Η κόμησσα ντε 'Ασσάν, για την οποία πολύ λίγο ασχολήθηκαν οι ιστορικοί κι' οι χρονικογράφοι της εποχής της, ήταν μια απ' τις παράξενες και τις πιο μυστηριώδεις φυσιογνωμίες του 18ου αιώνας.

Ζούσε στο Λονδίνο, ως επί το πλείστον, όπου είχε πολυτελές μέγαρο, στο οποίο, σχεδόν κάθε βράδυ έδινε μεγαλοπρεπείς εσπερίδες. Δαπανούσε μεγάλα χρηματικά ποσά, για τὰ οποία κανείς δεν ήξερε από πού προέρχόντουσαν, κι' εξασκουόσε μεγάλη πολιτική επιρροή, όχι μόνο στην Άγγλική Αύλη, αλλά και στις άλλες χώρες της Εξόρπτης, πρό πάντων στη Γαλλία, στις Κάτω Χώρες και στη Γερμανία.

Ήταν γνωστό επίσης ότι έπαιζε σπουδαίο ρόλο κι' έλαμβανε ενεργό πατο μέρος σ' όλες τις πολιτικές και διπλωματικές δολοπλοκίες της εποχής της.

'Αλλ' εξαφνα, στα 1746, δέκα χρόνια πρό της αυτοκτονίας της, η κόμησσα έπαθε διανοητική παράκρουση κι' εγκαταλείποντας το μέγαρό της στο Λονδίνο και την μεγαλοπρεπή ζωή της, αποτραβήχτηκε στον πόρο της, στο Μπράϊαν, χωρίς πειά νά ξαναφανή στην πρωτεύουσα και χωρίς ν' αναμνησθή ούτε από μακρότα, στις πολιτικές δολοπλοκίες. Τι είχε συμβεί; Πώς τρελλάθηκε; Αυτό τὰ μυστήρια θά προσπαθήσουμε νά σάς διαφωτίσουμε παρακάτω.

Την εποχή εκείνη ακριβώς είχε σφάσει στο Λονδίνο ο περίφημος 'Ιππότης χωρίς όνομα, που ήταν επίσης μια απ' τις πιο παράξενες και τις πιο μυστηριώδεις φυσιογνωμίες του καιρού του κι' ο οποίος ζούσε τυχοδιωκτικά συμπεριφέροντας σ' όλες τις πολιτικές δολοπλοκίες.

Τό μόνο θέαμα για τον άνθρωπο αυτό ήταν ότι, μωρό ακόμα, τον παρήδεψε μια νύχτα ένας προσωπίδοβρος, σέ κάποια χωρική γαλλική οικογένεια για νά τὸ αναβρέει. Στο λαιμό του το μωρό είχε κρεμασμένο ένα χρυσό μενταχόνι, με μία μικρή προσωπογραφία ώριμης γυναικός.

Ο προσωπίδοβρος έδωσε στους χωρικούς αρκετά χρήματα για τὴ

ΔΥΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ ΤΟΥ 18ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΝΤΕ ΑΣΣΑΝ ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Η μυστηριώδης αυτοκτονία της κόμησσης ντε 'Ασσάν. Τὰ αποπεφρωμένα έγγραφα. Η αλλόκοτη ζωή της κόμησσης. Η μυστηριώδης ζωή του 'Ιππότου χωρίς όνομα. Η γέννησίς του και η σταδιοδρομία του. Μία τραγική νύχτα στο μέγαρο της κόμησσης. Η δολοφονία του άνωμένου ιππότου. Μία τρομαχτική αποκάλυψις, κτλ.

διατροφή του μικρού κι' ένα σιδερένιο κασσελάκι, με την έντολη νά μην άνοιχτή παρὰ μόνον απ' το ίδιο το παιδί, όταν βάφτανε σέ ηλικία δέκα ή και ένδεκα χρονών. Μέσα στο κιβώτιο αυτό βρισκόταν ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, όλα σέ χρυσά νομίσματα, κι' ένα χαρτί στο οποίο ήταν γραμμένα τὰ εξής:

«Η καταγωγή σου εινε άριστοκρατική. 'Αλλά εχεις την άτυχία νά γεννηθής από γενείς, που δεν μπορούνε ούτε νά σε κρατήσουνε κοντά τους, ούτε νά φανερώσουν τή γέννησί σου.

Η μητέρα σου».

Όταν μεγάλωσε και διάβασε τὸ χαρτί αυτό, ο νέος που είχε γεννηθεί από άγνωστους γονείς, αποφάσισε νά ζήσει, σύμφωνα άλλωστε προς την ιδιοσυγκρασία του, άριστοκρατικά και τυχοδιωκτικά συγγενώς.

Με τὰ χρήματα που βρήκε μέσα στο σιδερένιο κιβώτιο πήγε στο Παρίσι, φρόντισε νά μάθει ξιφασκία, ιππασία κι' έτσι άλλο έκανε χρήσιμο σ' έναν ευγενή κι' έτσι σέ λίγον καιρό κατώρθωσε νά εισχωρήσει στους άριστοκρατικούς κύκλους, στους οποίους έγινε γνωστός με τὸ παρατσούκλι «Ο 'Ιππότης χωρίς όνομα», γιατί δεν άπέκρυψε από κανένα τὸ ιστορικό της γεννήσεώς του.

Καλοφτειαγμένος, ώμορφος, έξυπνος και ριψοκίνδυνος καθώς ήταν, στήριξε πολλές έρωτικές σχέσεις κι' άπέκτησε μεγάλες άποχτήσεις με τὸ παρατσούκλι «Ο 'Ιππότης χωρίς όνομα», γιατί δεν άπέκρυψε από κανένα τὸ ιστορικό της γεννήσεώς του.

Καλοφτειαγμένος, ώμορφος, έξυπνος και ριψοκίνδυνος καθώς ήταν, στήριξε πολλές έρωτικές σχέσεις κι' άπέκτησε μεγάλες άποχτήσεις με τὸ παρατσούκλι «Ο 'Ιππότης χωρίς όνομα», γιατί δεν άπέκρυψε από κανένα τὸ ιστορικό της γεννήσεώς του.

Καλοφτειαγμένος, ώμορφος, έξυπνος και ριψοκίνδυνος καθώς ήταν, στήριξε πολλές έρωτικές σχέσεις κι' άπέκτησε μεγάλες άποχτήσεις με τὸ παρατσούκλι «Ο 'Ιππότης χωρίς όνομα», γιατί δεν άπέκρυψε από κανένα τὸ ιστορικό της γεννήσεώς του.

νης. Ήταν ένα από τὰ μετρία, τά-ξως ξενοδογεία της άγγλικής πρωτεύουσας και φαίνεται ότι ο 'Ιππότης χωρίς όνομα τὸ προτιμήσε, γιατί δεν ήθελε νά γίνει γνωστή η άρις του στο Λονδίνο.

Εν τούτοις, λίγο μετά την άρις του, τον έπισκεφθήκανε δυό άτομα και μέινανε κουδεντιάζοντας μαζύ του πολλήν ώρα.

Όταν ενόχτους, ο 'Ιππότης πήρε ένα άμάκι και πήγε στο μέγαρο της κόμησσης ντε 'Ασσάν, όπου, όπως είπαμε, κάθε βράδυ δινόντουσαν εσπερίδες και μαζεύνονταν διάφοροι άριστοκράτες για νά χαρτοπαίζουν.

Απ' τὸ μέγαρο όμως αυτό ο 'Ιππότης χωρίς όνομα δεν δέχτηκε ζωντανός...

Αργά, μετά τὰ μεσάνυχτα, τελείωσε τὸ παιχνίδι, οι καλεσμένοι φύγανε, κι' οι υπηρέτες σβύσανε τὰ φώτα. Τότε η κόμησσα πατώντας στα νύχια και κρατώντας ένα κρηπίτη

στο χέρι, πέρασε τις σκοτεινές κι' έρημες αίθουσες, κι' έφτασε σ' έναν από μero σαλόνι, πλούσια έπιπλωμένο.

Ακαταστασία έδωκε πρωτοφανής θάλασσα εκεί μέσα. 'Επιπλα και καρέκλες ήταν άναποδογυρισμένα, άποκαταστάσεις με τὸ παρατσούκλι «Ο 'Ιππότης χωρίς όνομα», γιατί δεν άπέκρυψε από κανένα τὸ ιστορικό της γεννήσεώς του.

Καλοφτειαγμένος, ώμορφος, έξυπνος και ριψοκίνδυνος καθώς ήταν, στήριξε πολλές έρωτικές σχέσεις κι' άπέκτησε μεγάλες άποχτήσεις με τὸ παρατσούκλι «Ο 'Ιππότης χωρίς όνομα», γιατί δεν άπέκρυψε από κανένα τὸ ιστορικό της γεννήσεώς του.

Καλοφτειαγμένος, ώμορφος, έξυπνος και ριψοκίνδυνος καθώς ήταν, στήριξε πολλές έρωτικές σχέσεις κι' άπέκτησε μεγάλες άποχτήσεις με τὸ παρατσούκλι «Ο 'Ιππότης χωρίς όνομα», γιατί δεν άπέκρυψε από κανένα τὸ ιστορικό της γεννήσεώς του.

Καλοφτειαγμένος, ώμορφος, έξυπνος και ριψοκίνδυνος καθώς ήταν, στήριξε πολλές έρωτικές σχέσεις κι' άπέκτησε μεγάλες άποχτήσεις με τὸ παρατσούκλι «Ο 'Ιππότης χωρίς όνομα», γιατί δεν άπέκρυψε από κανένα τὸ ιστορικό της γεννήσεώς του.

Καλοφτειαγμένος, ώμορφος, έξυπνος και ριψοκίνδυνος καθώς ήταν, στήριξε πολλές έρωτικές σχέσεις κι' άπέκτησε μεγάλες άποχτήσεις με τὸ παρατσούκλι «Ο 'Ιππότης χωρίς όνομα», γιατί δεν άπέκρυψε από κανένα τὸ ιστορικό της γεννήσεώς του.

μὲς κύτταζε τὸ πρόσωπο τοῦ σκοτωμένου, ἐνὸς στὰ χεῖλη τῆς ἀνθίξε ἕνα θριαμβευτικὸ γέμωλο. Ὑπεῖτα ἀπλώσε τὸ χέρι τῆς κι' ἄρρισε νὰ ξεκουμπῶνῃ τὸ φόρεμα τοῦ ἱπποῦ. Ἐπρεπε νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ ποῦ τῆς εἶχανε δώσει ἀπ' τὸ παλάτι. Νὰ πᾶρῃ ὀγδοῇ μερικὰ ἔγγραφα ποῦ εἶχε ἐπάνω τοῦ ὁ ἱππότης.

Ήταν τότε ἡ ἐποχὴ ποῦ ἡ Γαλλία κι' ἡ Ἀγγλία θρῖσκόντουσαν σ' ἀγρίον ἀνταγωνισμό. Ἐδῖναν κι' ἐπαίρναν λοιπόν ἡ κατασκοπεῖς κι' ἡ πολιτικὴς δολοπλοκίαι, στίς ὁποῖες ἔπαιξε μεγάλον ρόλον ὁ «ἱππότης χωρίς ὄνομα». Γι' αὐτὸ κι' ἡ Ἀγγλικὴ Αὐλὴ τοῦ εἶχε στήσει τὴν τραγικὴ αὐτὴ παγίδα, στὸ σπῆτι τῆς κομησσης ντε 'Ασσάν, ὅπου καὶ βρέθηκε τόσο οἰκτρὸ θάνατο.

Οἱ Ἀγγλοὶ κατάσκοποι εἶχανε παίξει στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ θωρακίσαι τὸ ρόλον τους. Δυὸ ἀπ' αὐτούς, οἱ ὁποῖοι εἶχανε γνωρίσει ἄλλοτε στὸ Παρίσι, τὸν «ἱππότη χωρίς ὄνομα», αὐλὴς αὐτοῦ ἔφτασε στὸ Λονδίνο, πῆγαν καὶ τὸν συνάντησαν καὶ τοῦ πρότειναν νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸ μέγαρο τῆς κομησσης, ὅπου θὰ τοῦ δινόταν εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃ μετὰ διάφορους προσωπικότητες, ποῦ θὰ τοῦ χρησίμευαν γιὰ τὴν ἀποστολὴ του.

Ὁ 'Ιππότης, μ' ὅλη τὴν πονηρίαν του, δὲν κατέλαβε τὴν παγίδα. Πῆγε στὴς κομησσης, ὅπου πραγματικὰ γνωρίστηκε μετὰ διάφορους προσωπικότητες. Ἀλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ, μερικὸι συνεργάτες τῆς τυχοδιωκτικῆς, τὸν παρασύρσαν νὰ παίξουνε χαρτιά σ' ἕνα ἀπόμικο σαλόνι. Ἐκεῖ, ἔξαφνα γιὰ μιὰ ἀσθηματικὴ χρηματικὴ διαφορά, πιάστηκαν μαζύ του καὶ τὸν μαχαίρωσαν. Ὑπεῖτα σβύσανε τὰ φώτα, κι' ἀποτραβήχτηκαν ἀπ' τὸ σαλόνι.

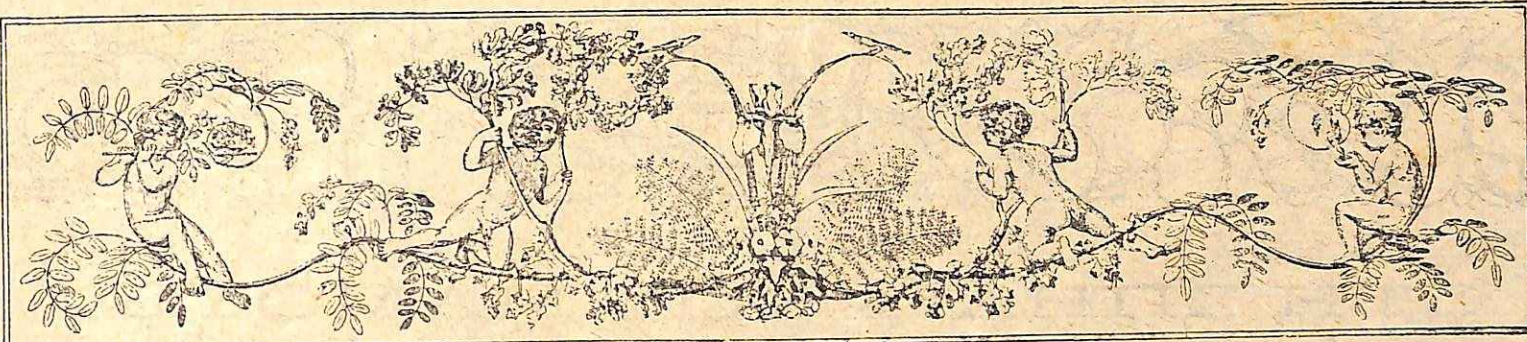
Τώρα, ἡ κόμησσα, ἀνεμόλητη, ἔσκυβε γιὰ νὰ ψάξῃ καὶ νὰ βρῇ τὰ πολυτίμητα ἔγγραφα ποῦ ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ἀπὸ τὸν ἱππότη.

Καθὼς ξεκούμπανε ὅμως τὸ κιβώτιό του, τὰ δάχτυλά τῆς πιάσανε μιὰ χρυσὴ αλυσίδα ποῦ ἦταν περασμένη στὸ λαιμό τοῦ σκοτωμένου κι' ἀπ' τὴν ὁποία κρεμόταν ἕνα χρυσὸ μενταχόνι. Ἡ κόμησσα, ἀπὸ περιέργεια, πρὸς τὸ ψάξῃ γιὰ τὰ ἔγγραφα, ἔπιασε τὸ μενταχόνι, τ' ἀνοίξε καὶ στὸ φῶς τῶν κερίων κύτταξε προσεκτικὰ μιὰ εἰκόνα γυναικὸς ποῦ ἦταν μέσα.

Εξαφνικὰ, ἄφρησε νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ ποῦ ἀντήχησε ὡς τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ μεγάρου. Οἱ υπηρέτες τῆς τρέζανε καὶ τὴ βρήκανε λιπόθυμη, σωριασμένη πάνω στὸ πτώμα τοῦ σκοτωμένου. Ὅταν κατωρθώσαν νὰ τὴν ξαναφέρουν στίς αισθήσεις τῆς, παρατήρησαν ὅτι ἔλεγε διάφορες ἀουαρεντίαις.

Ἡ κόμησσα ντε 'Ασσάν εἶχε τρελλάθει καὶ ἀπὸ τότε ἀποτραβήχτηκε στὸν πύργον τῆς, ὅπου μετὰ δέκα χρόνια αυτοκτόνησε, ὅπως εἶδαμε στὴν ἀρχὴ τῆς διηγήσεώς μας.

Κανείς ποτέ δὲν ἔμαθε τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς τρέλλας τῆς, οὔτε ποῖα ἦταν ἡ σχέση μετὰ τῆς ἀριστοκρατίας: αὐτῆς τυχοδιωκτισσας καὶ τοῦ ἐπίσης ἀριστοκρατικῆς τυχοδιωκτικῆς, τὸν ὁποῖο ἡ ἴδια ἔστειλε στὸν τάφο. Ὅστόσο εἶνε σχεδὸν βέβαιον ὅς ἦταν παιδί τῆς, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀποκτήσει πρὶν ἀπὸ 25 χρόνια μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Κέντ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ

..... ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Πώς από 'Εβραϊκή έορτή τὸ Πάσχα, έγινε Χριστιανική. Τὰ άρνιά τοῦ Πάσχα. Ἡ ἀνταλλαγή τῶν κόκκινων αυγῶν. Αὐγὰ ζωγραφισμένα ἀπὸ μεγάλους καλλιτέχνες. Πρωτοχρονιά καὶ Πάσχα. Τὰ αυγὰ ὡς σύμβολο. Ἡ Μαρία Μαγδαληνὴ καὶ ὁ Πέτρος. Πῶς ἔγιναν τ' αυγὰ τῆς Μαγδαληνῆς κατακόκκινα, κτλ. κτλ.

Ἡ λέξις «Πάσχα» εἶνε ἑβραϊκὴ καὶ σημαίνει «Πέρασμα», ὠνόμασθηκε δὲ ἔτσι ἡ μεγάλη αὐτὴ ἑβραϊκὴ ἑορτὴ, ἐπειδὴ κατεβώθη ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ γιὰ νὰ ὑπενθυμίσῃ τοῖς 'Εβραίοις τὴν ἑξοδὸν τους ἀπὸ τὴν Ἀγύπτου καὶ τὸ πέρασμα τῆς 'Ερυθρᾶς Θαλάσσης.

Καθὼς δὲλεπετε λοιπόν, τὸ Πάσχα, πρὶν γίνει χριστιανικὴ ἑορτὴ, ἦταν πρῶτα ἑβραϊκὴ.

Ἐπειδὴ ὅμως συνέπεσε νὰ στυρωθῇ καὶ ν' ἀναστηθῇ ὁ Χριστὸς κατὰ τίς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, γι' αὐτὸ οἱ χριστιανοὶ ἐκράτησαν τὸ Πάσχα ὡς τὴν μεγαλειότερη ἑορτὴ τους.

Μαζύ μάλιστα μετὰ τὴν ἑορτὴ, πῆραν ἀπὸ τοῖς 'Εβραίοις καὶ πολλὰ σχετικά ἔθιμα τους.

Ὅπως λοιπόν οἱ 'Εβραῖοι συνήθιζαν νὰ σφάζουν πρόβατα καὶ νὰ τὰ τρώνε τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα μαζύ μετὰ τὸς ὀικογένειές τους, τὸ ἴδιο ἔκαναν κι' οἱ χριστιανοί.

Μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος, οἱ χριστιανοὶ πῆγαν νὰ δολοφονήσῃ τὰ άρνιά στὴν ἐκκλησίαν, κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσουν οἱ ἱερεῖς.

Αργότερα μάλιστα ἐπεκράτησε ἡ συνήθεια νὰ μοιράζον κόκκινα αυγὰ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς 'Αναστάσεως.

Στίς ἀρχές, αὐτὸ τὸ ἔκαναν μόνον οἱ εὐγενεῖς, μὰ σιγά-σιγά διαδόθηκε καὶ στὸ λαό.

Οἱ Γάλλοι εὐγενεῖς ἄλλαξαν μετὰ τοῦ αυγὰ μὲτὰ τῆς ἀξίας, χρυσά, ἀσημένια καὶ στολισμένα μετὰ πολύτιμες πέτρες. Ὁ βασιλεὺς μάλιστα ἔστειλε κάθε χρόνο στοὺς αὐλικούς του πανέρα γεμάτα ἀπ' αὐτὰ τὰ πολύτιμα αυγὰ.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ζωγραφιστὰ αυγὰ ἦσαν πολὺ τῆς μόδας κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Διάσημοι ζωγράφοι, ὅπως ὁ Μπουσέ κι' ὁ Βαττώ, ζωγράφιζαν πασχάλινὰ αυγὰ, τὰ ὁποῖα τοὺς ἀκριβοπλήρωναν οἱ Γάλλοι εὐγενεῖς.

Φαίνεται μάλιστα ὅτι ὁ Μπουσέ εἶχε κάποτε ζωγραφίσει τόσο ἐλευθεροσχηγές ἐπάνω σ' αυγὰ, προσωρισμένα γιὰ τὴν πρὶνκήπισσα Βικτωρία τῆς Γαλλίας, ὥστε ὁ πατέρας τῆς ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος 18ος δὲν ὅλως νὰ τῆς τὰ προσφέρει.

Δυστυχῶς, ἐλάχιστα ἀπὸ τὰ αυγὰ αὐτὰ σώθηκαν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Ἐστὶ, ἕνα αὐγὸ, ζωγραφισμένο ἀ-

πὸ τὸν περίφημος ζωγράφος Λανγκρέ, τοιλήθηκε τελευταία ἀπὸ εἰκοσι πέντε χιλιάδων φράγκων!... Τὸ αὐτὸ αὐτὸ ἄφηκε στὴν οἰκογένεια Μπαρντάκ, ἡ ὁποία τὸ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τοὺς προγόνους τῆς.

Κατὰ τὸν μεσαιῶνα συνήθιζαν νὰ βάζουν τὰ πασχάλινὰ αυγὰ κόκκινα, ράσινα καὶ χρυσά.

Ἀπὸ ποῦ προήλθε ἡ συνήθεια τῆς ανταλλαγῆς τῶν κόκκινων αυγῶν κατὰ τὸ Πάσχα;

Αὐτὸ, φαίνεται, συνέθε, γιατί, πρὶν ἀπὸ τὸ μεσαιῶνα, ὁ καινούργιος χρόνος ἀρχίζε ἀπὸ τὸ Πάσχα καὶ μετὰ τῶν ἄλλων δώρων ποῦ ἄλλαζαν κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ, ἄλλαζαν καὶ αυγὰ.

Ἡ Θεοτόκος καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου. (Παλαιὰ εἰκὼν Φραγκισκανοῦ μοναχοῦ)

θωποὶ συνήθιζαν ν' ανταλλάσσουν αὐγὰ τίς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἀνοίξεως, γιατί πίστευαν ὅτι τὸ αὐτὸ συμβόλιζε. ἐν μικρογραφία, τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς.

Ἄλλοι πάλι ιστορικοὶ λένε ὅτι στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ χριστιανισμοῦ, ἦταν ἀσυνήθως ἀπηγορευμένο νὰ τρώῃ κανεὶς αυγὰ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Μεγάλης σαρακοστής. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ κόπτης ἐξακολουθοῦσαν νὰ γεννοῦν, ἡ νοικοκυρὴς μάζευαν τ' αυγὰ καὶ τὰ σμυβρίζοντες ἐπαρχίες τῆς Γαλλίας, εὐχονταί «Καλὸ Χρόνον» τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα.

Υπάρχουν ὅμως κι' ἄλλες παραδόσεις γιὰ τὰ πασχάλινὰ αυγὰ. Μερικοὶ ιστορικοὶ ἀναφέρουν ὅτι σέ πολλὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ἄν-

δρα ἄνθρωποι συνήθιζαν ν' ανταλλάσσουν αὐγὰ τίς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἀνοίξεως, γιατί πίστευαν ὅτι τὸ αὐτὸ συμβόλιζε. ἐν μικρογραφία, τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς.

Ἀλλὰ γιατί θάφουμε κόκκινα τ' αυγὰ κατὰ τὸ Πάσχα;

Στὴν ἐρώτησι αὐτὴν μὰς ἀπαντοῦν οἱ θεολογικοὶ ὅτι ἡ ἱστορία.

Ὑμνοῦσαν μετὰ ὁμοῦ ἑλληνικὴ παράδοσι, τὴν ἡμέρα τῆς 'Αναστάσεως, ἡ Μαρία Μαγδαληνὴ, πῆγανε στὸ σπῆτι τῆς καταπνύσας στὴν ποδιά τῆς μερικὰ αυγὰ.

Καθὼς ὅμως προσχωροῦσε, συνάντησε ἔξαφνα τὸν Ἀπίστολον Πέτρο καὶ, μολὴν τὸν εἶδε, ποῦ εἶπε ὅτι ὁ ἱερεὺς Χριστὸς, εἶχε ἀναστηθεῖ τὸ ποῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὅμως τῆς ἀπάντησε μετὰ δυσπιστίας:

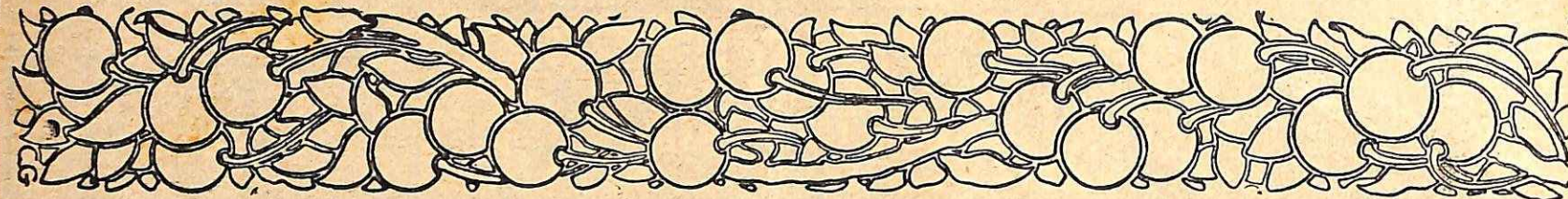
«Θὰ τὸ πιστέψω, ἂν τ' αυγὰ ποῦ κρατᾷς στὴν ποδιά σου, γίνον ἀπὸ ἄσπρα κόκκινα».

Τότε ἔγινε ἕνα θαῦμα καὶ τ' αυγὰ μοναχίως γίνονταν κατωκόκκινα.

Ἐστὶ πιστέψῃ ὁ Πέτρος κι' ἔτσι ἀπὸ τότε θάφουμε τ' αυγὰ κόκκινα καὶ Πάσχα.

Υπάρχει μάλιστα στὴν Ἱπείρου, ἕνα ὀρθόδοξον μοναστήρι τῶν Ἀγίων Πατέρων, ὅπου, μετὰ τῶν ἄλλων βαδλικῶν εἰκόνων, ὑπάρχει καὶ μία, ἡ ὁποία παριστάνει τὸ παραπάνω ἐπεισόδιο τῆς Μαγδαληνῆς μετὰ τὸν Πέτρο.

Στὴν εἰκόνα αὐτὴ, παριστάνεται κατὰληκτὴς ὁ Πέτρος, νὰ κυττάζῃ τ' αυγὰ ποῦ ἔγιναν κόκκινα, μετὰ στὴν ποδιά τῆς Μαγδαληνῆς.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΙΩΣ

ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΜΟΥΘ

Ένα τεράστιο σπήλαιο μέσα στα έγκατα της γης. Πώς το περιγράφει ένας Άγγλος περιηγητής. Μιά εκκλησία καμωμένη από διαμάντια. Η αίθουσα με τις Μούμιες. Ο Θρόνος του Διαδόλου και η Νεκρή Θάλασσα. Ένας υπέροχος περίπατος με... βάρκα. Το τρομερό βάραθρο. Η περιπλάνησις ενός Γερμανού φυσιοδίφου. Ο σύγχρονος Λαβύρινθος. Η τραγωδία δυο φίλων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στην κοιλάδα του Πράσινου Ποταμού της Αμερικής, κοντά στην πόλη Λουβίλλ, υπάρχει το λεγόμενο Σπήλαιο του Μάμουθ, το οποίο νομίστηκε ότι από τα κόκκαλα του κολοσιώου σκελετού ενός προκατακλυσμού μεγαθηρίου, που βρέθηκαν σκοπισμένα στο έσωτερικό του. Το σπήλαιο αυτό αποτελεί ένα από τα πιο γοητευτικά θέματα της φύσεως και έχει προσελκύσει πολλούς περιηγητές. Οι οποίοι, με χιόνισμα της ζωής τους προχώρησαν στις άπειρες απόψεις του και χάρη τους και εξερεύνησαν ένα μεγάλο μέρος του.

Το σπήλαιο του Μάμουθ, στο οποίο έχει σχηματιστεί πιθανότατα από εκρήξεις ηρασιών στα έγκατα της γης, αποτελείται από πολλά μικρότερα σπήλαια και κατέχει τόσο μεγάλη έκταση, ώστε κανένας από τους επισκέπτες που δεν μπόρεσε να την εξερευνηθεί ολόκληρη και να τη μετρήσει. Υπολογίζεται ότι ούτοις ότι η περιφέρειά του θα είχε μεγαλείτε από 500 λεύγες.

Μεταφέροντας παρακάτω την περιγραφή ενός Άγγλου περιηγητή, ο οποίος πήγε εκεί με σκοπό να δει τους εθνικούς και εθνο με τα έθνη που τα μύρια τα καταπληκτικά και απίστευτα πόνηματα που περιγράφει:

«Η είσοδος της σπηλιάς, δοχίζει, εινε πολύ μικρή και κατασκήντεινη. Ο οδηγός μας άναψε ένα μεγάλο δαυλό και τράβηξε μυστικά. Τον ακολουθήσαμε και προχωρήσαμε επί μισή ώρα σ' ένα δρόμο καταφρονισμένο, με τα μάτια μας θαμπωμένα ακόμα από το φως του ήλιου.

Κατόνι κατεβήκαμε πενήντα περίπου σκαλιά και φτάσαμε στον λεγόμενο Όθλο του Γόραμ, που βρίσκεται σε 650 ποδών βάθος κάτω από τη γη. Αποτελείται από μια κοιλάδα πανύψηλη και πλατιά, που μπορεί να χωρέσει πάνω από πέντε χιλιάδες ανθρώπους. Οι σταλακτίτες που κρέμονται από μακριά ακόμα σαν αγάλματα και αφιερώματα καμιάς φαντασμαγορικής γοητικής εκκλησίας. Πελώριες πέτρινες στήλες, όμοιες με λυγροκόρμες φονιμίες, φαίνονται σαν να βαστάζουν το βάρος όλου αυτού του υπογείου οικοδομήματος και όλα εκεί μέσα σου δίνουν την εντύπωση πως βρίσκονται σε εκκλησία, σε μια εκκλησία μάλιστα καμωμένη από διαμάντια.

Φεύγοντας από τον όθλο του Γόραμ, περάσαμε μια στενή διάβεια στοά και βρεθήκαμε στην Αίθουσα με τις Μούμιες, ή οποία ονομάστηκε Ε-

τσι από τα ταριχευμένα πτώματα που λιαρίθμων Ένδων άρχηγών που βρίσκονται τοποθετημένα εκεί μέσα από την εποχή που οι Έθροπιοι δεν είχαν ανακαλύψει ακόμα την Αμερική. Στην αίθουσα αυτή μαζεύονται και παραμένουν επί ημέρες και μήνες συχνά πολλοί άρρωστοι, ιδίως φθισικοί των περιχώρων, τους οποίους, κατά τη γνώμη των έγχωριων γιατρών, όφειλε κατά πολύ η παραμονή μέσα σε σπήλαια.

Κατόνι προχωρήσαμε στην αίθουσα του Θρόνου του Διαδόλου. Πραγματικά, στη μέση της αίθουσας αυτής βρίσκεται ένας τεράστιος και πανύψηλος φυσικός θρόνος, ο οποίος αποτελείται από άστραφτερούς σταλακτίτες.

Επειτα περάσαμε μια πύλη και

βρεθήκαμε στη λεγόμενη Νεκρή Θάλασσα. Πρόκειται για μια μεγάλη υπόγεια λίμνη, που καταλήγει σ' έναν επίσης υπόγειο ποταμό, ο οποίος προχωρεί με χίλιους δυο έλιγμους στα έγκατα της γης και εκβάλλει πιθανότατα στον Πράσινο Ποταμό. Μέσα στα νερά της λίμνης υπάρχει ένα είδος βατράχων με κεφαλή και με σώμα ψαριού, που τους λείπει δλωσδύλου ή θρασις, επειδή ζουν παντοτεινά στο σκοτάδι.

Προχωρήσαμε ως την δχθη της λίμνης και μπήκαμε σε μια από τις βάρκες που περιμεναν τους περιηγητές για να τους περάσουν στην αντίκρυνη δχθη. «Αν και η λίμνη έμοιαζε καταπληκτικά με τη μυθική Στόγα, εν τούτοις δρείλω να ομολογήσω πως ο βαρκάρης μας δεν είχε καμιά δ-

μοιότητα με τον Χάρωνα.

Καμιά πέννα δεν μπορεί να περιγράψει τις μαγευτικές ανταύγειες των πυρών άπλών στα νερά, τα γεωμετρικά παιχνίδια του φωτός και τους καταπληκτικούς συνδυασμούς των άποχρώσεων μέσα στο αλόνιο σκοτάδι της υπόγειας λίμνης. Έκτος από τη δική μας βάρκα, υπήρχαν στη λίμνη κι άλλες βάρκες... Ε, λοιπόν, ή ήχω ήταν τόσο δυνατή εκεί μέσα, ώστε έφταναν ως εμάς κατακάθαρα όλα τα λόγια που ψιθύριζαν στις άλλες βάρκες οι επιβάτες μεταξύ τους.

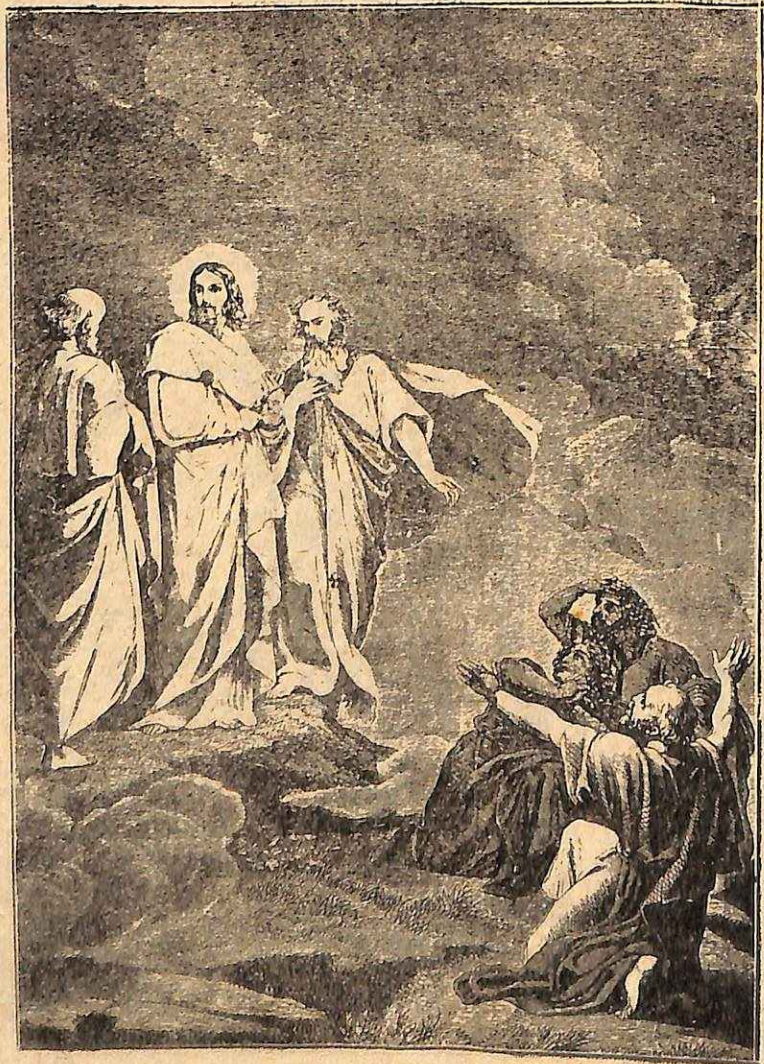
Στη μέση της λίμνης υπάρχει ένα βάραθρο, στο οποίο χωνεύουν πολλά νερά... Καθώς λοιπόν περνούσαμε κοντά του, η βάρκα μας άρχισε να κουνιέται και να στροφογυρίζει, άρκετά επικίνδυνα. Τότε ένας Γερμανός συνταξιδιώτης μας άρχισε να ψάλλει μια διαβολική μελωδία του Βέμπερ. Ποτέ άλλοτε δεν μου προξένησε παρόμοια έντοπωσι ανθρώπινη φωνή. Μού φαινόταν σαν να βγαίνει, στο άκουσμα εκείνης της φωνής, από τα έγκατα του Άδου άμέτρητοι δαίμονες που έτρεχαν προς το μέρος μας σφυρίζοντας άπαισια. Μείναμε όλοι άφωνοι ως το τέλος του τόσο άποβλητικού τραγουδιού, κι άμα τελείωσε, ένθουσιώδη χειροκροτήματα κι επευφημίες άντηχσαν απ' όλες τις βάρκες.

Αφού αποβίβαστήκαμε στην άντικρυνη δχθη, ακολουθήσαμε τον οδηγό και, παίρνοντας μια νέα σειρά από θόλους και στοές, φτάσαμε σε κάτι υπόγεια βουνά από γρανίτη. Στους πρόποδες των βρίσκεται το περίφημο Καταραμένο Βάραθρο που έχει βάθος άμέτρητο.

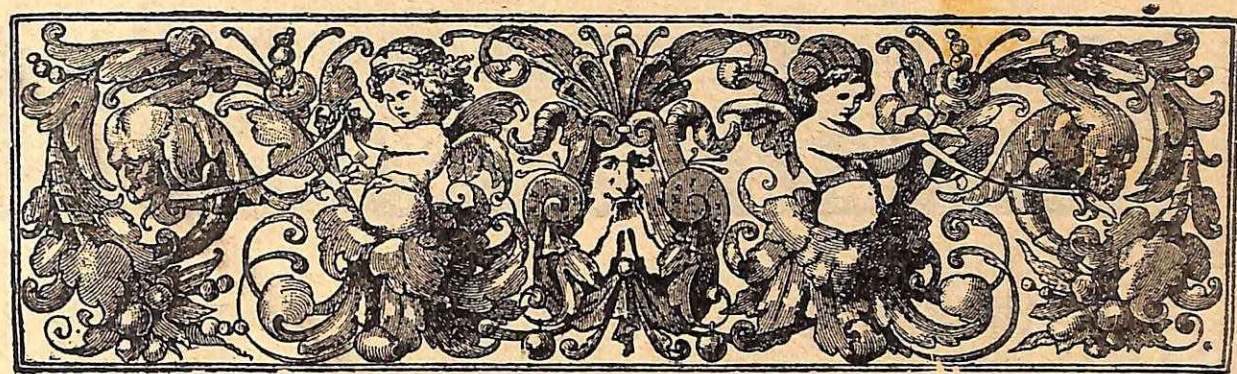
Περάσαμε σχεδόν έρποντας μια στενή στοά και φτάσαμε σ' ένα είδος λιμανιού, σε άπόσταση τριών λευγών από την είσοδο. Στο σημείο αυτό τελειώνει συνήθως η περιήγησι των γνωστών μερών της σπηλιάς. Και όμως βρισκόμαστε πολύ μακριά από την είσοδο της, που καταλήγουν προς άγνωστες διευθύνσεις.

Αναφέρεται σχετικώς ότι κάποιος άκούρατος φυσιοδίφης προχώρησε περίπου δεκαπέντε λεύγες μέσα στον υπόγειο αυτό λαβύρινθο. Αναγκάστηκε όμως να γυρίσει πίσω και να μην επέκταθη περισσότερο στις ερευνές του, γιατί είχε κουραστεί από την πεζοπορία και φοβόταν μήπως χάσει στην περιπλάνησί του.

Για να ξανάβρη μάλιστα το μέρος απ' το οποίο ξεκίνησε, πέρασε διαδικασία είκοσι μονοπάτια, πενήντα

Ο Ίησους εμφανιζόμενος στους μαθητές του.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GABRIEL TIMMORY

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ!

Προσκολημένους στις άριστοκρατικές παραδόσεις της παλιάς Γαλλίας, ή κόμης ντε Ούρκαντ άντιπαθόρσε την προστυχιά των δημοκρατικών συνθησιών και περφορνευόταν γιατί σε κάθε περίπτωση ακολουθούσε τους κανόνες της άσθητικής έθιμοτυπίας. Μόλις λοιπόν κατάλαβε ότι ή κόμης, ή γυναίκα του, θα τον έκανε πατέρα, της είπε:

—Άγαπητή φίλη, σάς ζητώ ως χάρι να λάβετε υπ' όψει ότι ή κατάσταση σας άπαιτεί να προσέχετε πολύ τον έαυτό σας...

Και από την ημέρα εκείνη, ή κόμης άρχισε να περιβάλλει με τις μεγαλείτερες φροντίδες τη σύζυγό του.

Για να μην κουραστεί ή κόμης, έπαιξαν να συγχάσουν σ' άριστοκρατικά σαλόνια, στα οποία πήγαιναν άλλοτε. Ο κ. ντε Ούρκαντ επέβαλε στη σύζυγό του να μείνει έαπλωμένη επί ώρες ολόκληρες. Οσάκις δε έκανε κανένα μικρό περίπατο, την κρατούσαν ή καμριέρες της.

Ο κόμης έξωριζε τη γυναίκα του να ύποφερη με ύπομονή την δίαιτα αυτή.

—Έτσι, της έλεγε, το παιδί μας θα γίνει άριστοκράτης... Έτσι θα γεννηθεί με γαλήνη, άπαισ στην οποία θα ζήσει, όλοι οι καλοί τρόποι... Θα το διδάσουμε μάλιστα από τώρα την καλή συμπεριφορά.

Πριν γεννηθεί, είπε ή κόμης εκπληκτική.

Μάλιστα, της άποκρίθηκε ή κόμης. Ο Κουίντιλιανός ο οποίος έγραφε άλλοτε ένα όνομα στο βιβλίο για την ρητορική, έπεν ότι από την κούνια πρέπει να προσταμάζεται ο μέλλων φήτωρ για την εύγλωττία. Έγώ όμως σκέπτομαι ότι από την κούνια θα ήταν πολύ άσφα να μάθει το παιδί μας την ευγένεια... Για να γίνει το παιδί μας ευγενής και άριστοκράτης εκ φύσεως, πρέπει να πιστώ με τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, πριν ακόμα θυάξει το γάλα της μητέρας του. Έτσι οι νόμοι της κληρονομικότητας θα ένοργήσουν με όλη τους τη δύναμη.

Και από τα λόγια, ή κόμης δεν άργησε να εφαρμόσει και στην πράξι τις θεωρίες του. Κάθε μέρα διάβαζε στη γυναίκα του βιβλία καλής συμπεριφοράς. Και για να πιάσουν καλύτερα τα μαθήματα, την παρακαλούσε να άποστηθίσει τα σπουδαιότερα κε-

φάλαια και να τα γράφει σε εκθέσεις. Ήταν μάλιστα άπολύτως βέβαιος για τα άποτελέσματα της μεθόδου του. «Α! το παιδί του δεν θα έμοιαζε με τους άλλους νέους που μιλούν στις κυρίες με το καπέλλο στο κεφάλι και το τσιγάρο στο στόμα, ή με τις δεσποινίδες που έχουν τόσο ελεύθερους τρόπους.

Τέλος έφτασε ή μεγάλη μέρα. Αφού εμπιστεύθηκε την κ. ντε Ούρκαντ στον διάσημο γιατρό κύριο Μπωδεραιν, ή κόμης, σαν άνθρωπος

από την άρχη το σεβασμό προς την πατρική του έξουσία:

—Μήπως είμε γυιές κι' εγεννήθηκε με το καπέλλο στο κεφάλι, ή άνάγωγος;

—Όχι, κύριε κόμης... Ήσαν δυο αγόρια, είπε ή γιατρός, με φωνή που έτρεμε από άγανάκτησι, κι' επέθαν, σκοτώνοντας μαζί και τη μητέρα τους, από δικό σας λάθος!

—Από λάθος μου; μουρούσις ή κόμης.

—Ναι, κύριε. «Α, γιατί να τους διδάξετε την ευγένεια από τόσο τρυφερή ηλικία; Κανένας από τους δυο δεν ήθελε να περάσει ποώτος κι' έτσι σκότωσαν τη φτωχή κόμηςσα...

με τάχ, άποστέθηκε στη βιβλιοθήκη του και περίμενε εκεί τ' άποτελέσματα του τοκετού. Για να περάσει ή ώρα του, άρχισε να μελετά ένα σπουδαιότερο ζήτημα: πώς θα ύποδεχταν το παιδί του; Θα έπρεπε, άραγε, λόγω των συγγενικών δεσμών που τον ένωσαν μ' αυτό, να μετριάσει με κάποια τρυφερότητα την ψυχρή έξοσά, ή να είπαι πάντα προς το άνθρώπου, τους όποιους έβλεπε πρώτη φορά; Ή έπρεπε να το ύποδεχτεί με τρόπο άυστηρό για να του επέδωλει

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

από την άρχη το σεβασμό προς την πατρική του έξουσία:

—Μήπως είμε γυιές κι' εγεννήθηκε με το καπέλλο στο κεφάλι, ή άνάγωγος;

—Όχι, κύριε κόμης... Ήσαν δυο αγόρια, είπε ή γιατρός, με φωνή που έτρεμε από άγανάκτησι, κι' επέθαν, σκοτώνοντας μαζί και τη μητέρα τους, από δικό σας λάθος!

—Από λάθος μου; μουρούσις ή κόμης.

—Ναι, κύριε. «Α, γιατί να τους διδάξετε την ευγένεια από τόσο τρυφερή ηλικία; Κανένας από τους δυο δεν ήθελε να περάσει ποώτος κι' έτσι σκότωσαν τη φτωχή κόμηςσα...

με τάχ, άποστέθηκε στη βιβλιοθήκη του και περίμενε εκεί τ' άποτελέσματα του τοκετού. Για να περάσει ή ώρα του, άρχισε να μελετά ένα σπουδαιότερο ζήτημα: πώς θα ύποδεχταν το παιδί του; Θα έπρεπε, άραγε, λόγω των συγγενικών δεσμών που τον ένωσαν μ' αυτό, να μετριάσει με κάποια τρυφερότητα την ψυχρή έξοσά, ή να είπαι πάντα προς το άνθρώπου, τους όποιους έβλεπε πρώτη φορά; Ή έπρεπε να το ύποδεχτεί με τρόπο άυστηρό για να του επέδωλει

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

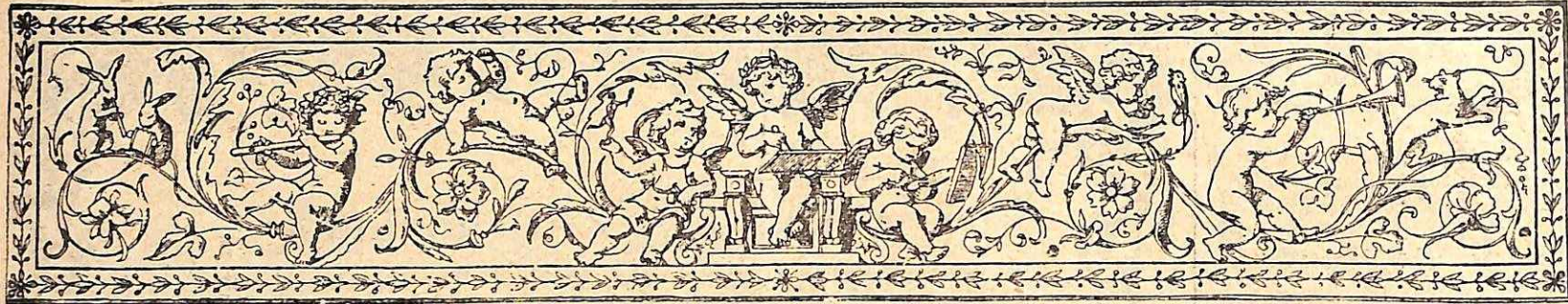
Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

Νύχτες πολλές περπάτησα μ' ένα άμορφο κορμί, να το φιλήσω ντρέπομαι, να το (πο είπω φοβάμαι και να τ' άφήσω άόλητο ταχεία (γελάει με μένα. Καβάλλα πάω να την εδρά κι' ή (τανε μοναχή της. Πεζεύω, δένω τ' άλογο, σε λεμονιάς (νιάς τη ρίζα, κρεμώ το ντουφεκάκι μου σε λεμονιάς κλωνάρι, φιλώ την κόρη μιά φορά, φιλώ την (κόρη πέντε, κι' από τις πέντε και μπροστά ή (κόρη άνασταναίξει: —Θέ μου, να σκάσει τ' άλογο, να (σπάσει το ντουφεκάκι, Μά ο νεύς έπου με φίλησε να γί (νη εδικός μου!

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΟ

Ο ΡΑΒΒΙ ΑΒΔΟΝ

ΤΟΥ SAC ER MASOCH

Ο ήλιος, ο μεγάλος βασιλιάς της ημέρας, μόλις είχε δύσει. Η νύχτα απλωνόταν σιγά-σιγά, μια σκοτεινή χειμωνιάτικη νύχτα, και βαρειά καταχνιά σκέπαζε τις στέγες των σπιτιών της μακρινής εκείνης κοινοπόλεως της Νοτίου Ρωσίας που έμοιαζε σαν χαμένη μέσα στη δάση, στους βάλτους και στις άπεραντες στέπες.

Η θύελλα είχε περάσει όρμητική κι είχε ύψώσει κάτασπρους τοίχους από χιόνι που κρατούσαν τους κατοίκους φιλικισμένους μέσα στα μικρά ξύλινα σπιτάκια τους. Άπάνω στα τζάμια των παραθύρων έπεφταν η στεγνή άνταύγειες από τη δύση κι έδιναν στα λουλούδια της γλάστρας ένα έλαφρό ανοιξιάτικο χρώμα, σαν να τους έχριζαν ένα φύλλ γεμάτο από την περιπάθεια και την άγωνία του άποχωρισμού. 'Επί τέλους το γλυκό κι άμορφο αυτό φως έσβυσε κι αυτό με τη σειρά του κι ένα σταχτύ μονότονο λυκόφως γέμισε το άδειο διαμέρισμα, όπου καθόταν ο γηραιός Ραββί 'Αβδόν, βυθισμένος σε παράξενες σκέψεις και σε μακρινές αναμνήσεις.

Σε μια στιγμή, η γρήδη δούλα μπήκε μέσα ήσυχα-ήσυχα, πατώντας στην ύλη των δαχτύλων της, άναψε τις λάμπες κι έγινε πάλι άφαντη. Ο Ραββί, που με την δόλεψη γενειάδα του και τα κάτασπρα ρούσα του φαινόταν σαν κανένα ιερό πρόσωπο της Γραφής, έμεινε πάντα άκίνητος. Τό τρεμουλιάρικο φως μεταμόρφωνε όλα τα λερά σκεύη που τον περιστοίχιζαν. Έπαιρναν κάθε τόσο άλλοντα σχήματα και μουντούς έναλλασσόμενους χρωματισμούς που θύμιζαν εικόνες βιβλικές. 'Αλλά ο σεβάσμιος γέρος δεν πρόσεχε σήμερα σ' αυτά. Τό άδύνατο και στεγνωμένο σώμα του φαινόταν χωρίς ζωή. Τό ρυτιδωμένο του πρόσωπο, που έμοιαζε με παλιή περγαμνή, είχε την άκνησία του θανάτου. Μονάχα τά μάτια του έλαμπαν άκόμα, γεμάτα ζωηρότητα, προδίδοντας πως υπήρχε άκόμα μέσα εκεί ή ψυχή.

Σε κάτι τέτοιες στιγμές, ο Ραββί 'Αβδόν αναρωτιόταν για ποιά λόγο να μένη άκόμα στη ζωή. Είχε περάσει μία ζωή άγνή και άσηλιδωτη και είχε άφοσώθε με ζήλο στη μελέτη των ιερών κειμένων. Τόν έπεριμενε κι αυτόν ή εύτυχία των δικαίων, ή μεγάλη άμοιή που ύποσχέθηκε ο Θεός στους άφοσιωμένους οπαδούς του για την άλλη ζωή. 'Αλλά στόν κόσμο αυτόν σε τί τού χρησίμευε ή εδσθειά του κι ή σοφία του; Ήταν μόνος, χαμένος μέσα σε μία δημονογία άνεξήγητη, έγκαταλειμμένος χωρίς σποργή άνάμεση σ' άνθρώπους που τον ξύγνωναν κάθε φορά μ' εύλάβεια και σεβασμό.

Σε τί θα τού χρησίμευαν τώρα που βρισκόταν κοντά στόν τάφο όλες εκείνες ή ύψηλές και δυσκολονόητες σοφίες και τά μεγάλα διδάγματα των Γραφών; Μπορούσε βέβαια όταν ήθελε να ξορκίση τόν Σαμουήλ και τόν 'Ασμοδαίο και ν' άναγκάση την ώραία διαβόλισσα Διλίθ να γίνη ύποταχτική του. Ήταν τυφλός όμως μπρός στην όμίχλη που τόν έτύλιγε από παντού με μυστήριο κι'ήταν άδύναμος μπρός στις παράξενες φωνές που άρχίζαν να μουρμουρίζουν μέσα στην ήσυχία αυτής της σκοτεινής χειμωνιάτικης βραδείας...

Όστόσο, αυτός ο έρημος κι' ολομόναχος, είχε άλλοτε μία γυναίκα άγαπημένη, ώραία, σεμνή και ένάρετη. Είχε άκόμα κι' ένα παιδί, που ήταν καμάρι του και περηφάνειά του. Δεν ήξερε όμως άν ζούσε άκόμα ή είχε πεθάνει κι' αυτό σαν τη μητέρα του.

Η γυναίκα του! 'Α, ναι... Ήταν μία γλυκεία και χαριτωμένη γυναίκο-

λα, που γλυστορούσε μέσα στην κάμαρά του, σβέλτη και περίφοβη, όταν αυτός ήταν σκυμμένος πάνω άπ' τά βιβλία του. Τώρα που τό θυμόταν, τόν έπαινε μία μεγάλη τύχη. Τό χαμόγελό της εισχωρούσε πολύ σπάνια, παρόμοιο μ' άχτίδα σελήνης, μέσα στην ψυχή τού σοβαρού αυτού ανθρώπου, που ούτε την πρόσεχε τις περισσότερες φορές. Τη θυμόταν και δάκρυα κυλούσαν άκόμα στα στεγνά μάγουλά του...

'Αχ, ή άγία γυναίκα! Μάταια τού δειχνε τό χαριτωμένο κυπαρισσένιο σόβια της, μάταια μιλούσε με την καθαρή φωνή της ποίμοιαζε — τό θυμόταν κι' αυτό πολύ καλά — με τη λαλιά τού κορυδαλλού που ύψώνεται στόν ουρανό τραγουδώντας, όλο τραγουδώντας, σαν να θέλει να φύγει από σιμώτερα τη δόξα του Θεού. Κάποτε μάλιστα έφτανε και τό δειλό της γέλιο στη σιωπή και τη σοβαρότητα τού σπουδαστήριου του, στο σκοτεινό και άπαράβια-

στο αυτό μέρος.

Τόν είχε άγαπήσει πολύ αυτή ή γυναίκα, με όλη τη δυναμένη της καρδιά, αλλά είχε μαραθεί και ξεφυλλιστεί μόνη της, σαν τό λουλούδι που τού λείπει ο άέρας και τό φως. Κι' επί τέλους ήρθε μία μέρα που έπεσε κι' άναπαύτηκε στη γή μ' ένα τελευταίο χαμόγελο στα κόνα της χείλη. Ο Ραββί 'Αβδόν την είχε χάσει πειά για πάντα...

Τώρα όμως — ώ, πως άλλάζουν κι' οι άνθρώποι μαζί με τόν καιρό! — τώρα θάδινε τό πάλν, άκόμα κι' αυτή τη σοφία του, για να μπορούσε να φιλήση τη μικρή βελουδένια παντούφλα της. ν' άκούση άκόμα μία φορά τ' άλαφρό περπάτημά της μέσα σ' αυτό τό μουχλιασμένο διαμέρισμα! 'Α, πόσο διψούσε γάχε κοντά του λίγη νεότη, λίγη δροσιά!

Και τό παιδί του; Αυτό ίσως να ζούσε άκόμα, αλλά μακριά, πολύ μακριά του. Αυτό τό παιδί ήταν γόνις τού γέρου Ραββί όλη ή περηφάνειά του και θα γινόταν ο κληρονόμος, όχι μόνο τού όνόματος και τού πλούτου του, αλλά και της σοφίας και της έπιστήμης του. 'Αλλ' εκείνος ο άχάριστος άπαρνήθηκε τά πάντα για μιάν άπλή κοπέλλα που άγαπούσε, για μερικά πράσινα δέντρα και για ένα χωράφι με όρμη σταχνα...

Ο μικρός Σίμων προωριζόταν να γίνη ραββίνος, αλλά τόν στενοχωρούσε και τόν έπινγε ο κλεισμένος άέρας τού σπιτιού κι' ή βαρειά άτμόσφαιρά της μελέτης. Κι' όταν έκεσε ή πρώτη χρονιά άχτίδα τού μεγάλου ήλιου πάνω στο δερμάτινο βιβλίο τού Ταλμούδ που κρατούσε, τού φάνηκε σαν γάτα μία χρυσή κλωστή κομωμένη άπ' τά χέρια μιάς όνειρευτης νεράιδας και τόν τράβηξε έξω από τό σπίτι. Κι' όταν πάτησε με τό πόδι του τό μαύρο εκείνο χόμα που τόσο τ' άγαπούν οι Ρώσσοι γεωργοί, ο μικρός Έβραϊός αισθάνθηκε άμέσως, όπως οι σκληθώμενοι μουζικοί, τη γλυκεία πνοή της πιστής κι' άγαπημένης του φίλης, της γής.

'Ακούγε από μακριά τούς άντίλαλους τού κάμπου, άκούγε από τά τρεμμένα χρυσά σταχνα του κι' από τό γλυκύτατο θρόισμα των φύλλων, τη φωνή της αλώνας μητέρας. 'Όταν οι χορικοί με τά πλατεία τους ψάβινα καπέλλα εργαζόντουσαν, αυτός παρακολουθούσε από μακριά τη δουλειά τους και στο θέρο πήγαινε και κρυβότανε πίσω από τά δερμάτια τού σταριού.

— Ω, γνωρίζω ένα βιβλίο πολύ όραιοτερο άπ' αυτό, έλεγε ο Σίμων στόν πατέρα του, δείχνοντας τό Ταλμούδ. Τό βιβλίο αυτό είνε γραμμένο από τό χέρι τού Θεού. 'Εκεί βλέπω ζωντανά τό δάσος, τόν ήλιο, τη σελήνη, τ' ά-

στέρια...

Από μικρό παιδί άκόμα, ο Ραββί 'Αβδόν τόν είχε άραβωνιάσει με την κόρη ενός πλούσιου κι' εύγενικού άρχοντα, τού μεγαλέμπορα Ζηνάθαν Μπέν Λεθ' άπ' τό 'Αμστερδαμ που τά βαπόρια του πήγαιναν μακριά ως τις 'Ινδίες. 'Αλλά όταν ο Σίμων μεγάλωσε, την καρδιά του την κέρδισε κάποια άλλη. Αυτή ήταν μία όμορφη φτωχούλα και λεγότανε Δάρκα. Οι γονείς της είχαν για μόνη τους περιουσία ένα μικρό κομμάτι γής.

Έκει, σ' αυτό τό χωράφι, πρωταντάμωσε ο Σίμων τη γλυκεία κι' εύρωστη κόρη, που τό σώμα της ήταν γερό σαν της 'Ιουδήθ και τό πρόσωπό της χαριτωμένο σαν της Ρούθ, στεφανωμένο με ξανθά μαλλιά. Κι' άγαπήθηκαν άμέσως, αλλά και γρήγορα, όπως ξέρουν ν' άγαπούνται οι άνυπόμονοι νέοι.

Μία μέρα ο Σίμων είχε βγει στην έξοχή μ' ένα σπουδαίο βιβλίο στα χέρια του, για να τό μελετήσει και να έμβυθιστόντο πνεύμα των Γραφών. Ξαφνικά είδε την ώραία κόρη, την άγαπημένη του, που πήγαινε λαχανισμένη πίσω από ένα αλέτρι. 'Εροξετότε μακριά από τό νέος τό πολύτιμο βιβλίο, πήρε ο ίδιος στα χέρια του τ' αλέτρι και άποτελειώσε χαρούμενος τη δουλειά της κόρης. 'Επειτα μένος οι δυο μαζί στην άκρη τού χωραφιού, ένώ ο ήλιος έγεργε μεγαλόπρεπα, χροσώνοντας τά σταχτιά κι' οι βοσκοί όδηγούσαν τά πρόβατα στες στάνες με σφυρίγματα και με τό γλυκό λάλημα της φλογέρας. 'Από κεινη τη στιγμή είχε άνθισει για τούς δυο νέους ένα λουλούδι άόρατο και μυστηριακό, τό λουλούδι της άγάπης...

Ο γέρος θυμόταν καλά την ήμέρα που ο γυιός του τού είχε κάμει την έξομολόγησή τού έρωτά του. Τού φαινόταν πως τόν έβλεπε μπροστά του με τά λαμπρά μάτια τόν, με τό κοκκινισμένο πρόσωπό του. Και όλες ή σκληρές λέξεις που τού έξφυγαν τότε, άπάνω στις στιγμές της παραφροσύς του, τόν είχαν μείνει καθαρά στο μυαλό του.

Στην ώρα αυτή της μοναξιάς και της μετάνοιας, άκούγε άκόμα τ' άπλά κι' άποφασιστικά λόγια τού γυιού του: — 'Όχι, πατέρα! Δεν θέλω να περάσω τη ζωή μου μέσα στη σκόνη των βιβλίων! Δεν θέλω και δεν μπορώ να κάμω τόν έμπορο μέσα στη μούχλα των μαγαζιών. 'Εχω ανάγκη από άέρα κι' από φως και θέλω να καλλιεργώ κι' έγώ όπως ο Βοός τη γή μου...

Ο γέρο-πατέρας όμως έμεινε σκληρός κι' άνένδοτος στις ίκεσίες τού γυιού του. Και καθώς ο Σίμων έπέμενε στην άπόφασί του, σε μία στιγμή ήρθε στα χείλη τού Ραββί μία βαρειά κατάρα, που δόξαζε τώρα τόν Θεό γιατί δεν ήρθε την πόλι και μαζί του έφυγε άφρησε την πόλι και μαζί του έφυγε κι' ή Δάρκα. 'Από τότε — είχαν περάσει δέκα χρόνια πια — δεν έβανακούστηκε τίποτε γι' αυτούς.

Η λάμπα έφεγγε τώρα πιο θαμιά, ή όμίχλη γινόταν όλοένα πιο πυκνή και τά μάτια τού Ραββί άρχίζαν να σβύνουν. Ο δυστυχισμένος γέρος έκρινε τό πρόσωπό του μέσα στα χέρια του και δάκρυα θερμά κύλησαν σ' άδυνατισμένα μάγουλά του...

Εκείνη τη στιγμή ή πόρτα άνοιχτηκε έλαφρά, άκούστηκε ένα βήμα σιγανό και φοβισμένο, όπως άλλότε της γυναίκας του, κι' ο Ραββί αισθάνθηκε

να τόν σέρνουν άπ' τό χέρι, στην άρχή διαταχτικά, έπειτα δυνατώτερα.

Ο Ραββί κατέβασε τότε τά χέρια του και σήκωσε ψηλά τό κεφάλι. Δεν ήξερε άν βρισκόταν στην πραγματικότητα ή έβλεπε κανένα όνειρο γλυκό. Μπροστά του στεκόταν όρθιο ένα δυνατό κι' όμορφο παλληκάρι, ο Σίμων. Ο γυιός του, τέτοιος που ήταν κι' όταν ο γέρος προσπαθούσε να τόν κρατήσει με τό σταινό κοντά στο Ταλμούδ.

Σιγά-σιγά, από φόβο μήπως διαλυθεί ή γοητευτική εκείνη όπτασία, ο Ραββί ύψωσε τό χέρι του κι' άγγιξε τόν νέο. 'Αλλ' όχι, δεν ήταν ίσκιος, ήταν ο γυιός του ζωντανός, όλοζώντανος! Ο γέρος άνοιξε τά χέρια του για να τόν ελλογήσει και να τόν σφίξει μέσ' στην άγκαλιά του και πρόσφερε τό όνομα τού Παντοδυνάμου, τού Θεού τού 'Αβραάμ και τού 'Ιακώβ. 'Επειτα άρχισε να κλάιη...

Ο Σίμων ρίχτηκε στα πόδια τού πατέρα του, που τόν άγκάλιασε άφρονος, ένώ από πίσω του έρχόταν ή Δάρκα, κρατώντας στο χέρι της ένα μικρό κοριτσάκι κι' ένα άλλο στην άγκαλιά της. 'Όταν ο Σίμων σηκώθηκε, ο πατέρας τόν τόν κούταζε με θαυμασμό. Τό παιδί του είχε γίνει τώρα μεγάλος και δυνατός άντρας, φορούσε ψηλές μπότες κι' ένα μακρύ ροχό από μάλλινο ύφασμα. 'Αλλά κι' ή γυναίκα του πόσο όμορφη φαινόταν, καθώς ήταν ψηλή, ξανθιά και μεστή, με τό φρόνιμά της τό χωριάτικο!

— Αυτά είνε τά παιδιά σου; ρώτησε ο Ραββί τόν γυιό του.

— Μάλιστα, πατέρα. Αυτός που βλέπεις είνε ο πρώτος, είνε ο 'Αβδόν... 'Εχει τ' όνομά σου... Με βοηθάει τό-

ρα στη σπορά και τραβάει τ' άλογα όταν όργάνω. Ξέρει άκόμα να διαβάξη και τό Ταλμούδ!

— Άγοράσατε χωράφια δικά σας; Με τί χρήματα;

— Με τά κέρδη της δουλειάς μας, άποκρίθηκε ο Σίμων. Φυτέψαμε, θερίσαμε, οικονομήσαμε χρήματα και σήμερα είμαστε από τούς πλουσιώτερους χωρικούς...

— Πατέρα, ήρθαμε να σε πάρουμε και σένα μαζί μας, τού είπε ή Δάρκα μ' ένα γλυκό χαμόγελο στα χείλη.

— Ναι, παππού, πρόσθεσε ο μικρός έγγονος που στεκόταν όρθιος κοντά στα γόνατα τού γέρου Ραββί. Μπροστά στο σπίτι μας φτιάσαμε μία καλύβα, παππούλη, κι' εκεί θα διαβάζουμε μαζί. Θέλεις, καλέ μου παππού;

— Με ρωτάς άν θέλω; φώναξε ο γέρος καταχαρούμενος, πνιγμένος από τη συγκίνησή του...

Τώρα ο Ραββί 'Αβδόν ζει μαζί με τόν γυιό του και τά μικρά του έγγονα. Πήρε βέβαια κοντά του τό Ταλμούδ, καθώς και τη βαρειά Πεντάτευχο, αλλ' αντί να διαβάξη θερησκευτικά κείμενα, προτιμά να κάθεται στη μικρή καλύβα τού Σίμωνος, πάνω στο όλόχρυσο δερμάτι των σταχυών που στρώνει κάτω τό άγαπημένο του έγγονάκι.

Από πάνω του λάμπει ο γαλάζιος ουρανός, γύρω του λικνίζονται τά σταχνα και τά χορτάκια κι' από πέρα φτάνουν τά δροσερά τραγούδια των θεριστάδων γλυκά και μεθυστικά. Κι' ο γέρος κάθεται άνάμεσα σ' όλα αυτά

ΕΝΑΣ ΑΣΤΗΡ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΡΙΝΟΥΣ

Η περίφημη καλλιτέχνις της 'Μετρο Γκόλντγουϊν Μάγερ', Τζόαν Μάγερ, με τό Πασχαλινό της αβγό.

τά δώρα τού Θεού με τό Ταλμούδ στα χέρια του, σαν ένας άληθινός κι' ευτυχισμένος πατριάρχης της φυλής του...

SACHER MASOCH

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Ο ΦΟΒΟΣ !...

Κατά τά τέλη τού περασμένου αιώ- νος είχε ένσκηνηρί στην Αυστρία επιδη- μία χολέρας, ή όποία θέριζε καθημε- ρινώς εκατοντάδες άνθρώπων.

Οι γιατροί της Βιέννης βρισκόντου- σαν σε άμηχανία και δεν ήξεραν τί να κάμουν, γιατί έκτός των πραγματικώς άσθενών, τούς πολιορκούσαν και πλή- θη Βιεννέζων, οι όποιοι είχαν πάθει από... φόβο! 'Όλοι αυτοί είχαν ύπο- βάλλει στον έαυτό τους την ιδέα πως προσεβλήθησαν από χολέρα και ήσαν έντρομοι, πανικόβλητοι.

Πρό τού καιού αυτού, οι Βιεννέζοι γιατροί, για να καθησυχάσουν τόν κό- σμο, κατέφυγαν στο έξης τέχνασμα: πήραν δηλαδή ένα καουτσέρο καταδικα- σμένο σε 10 έτών είρκτη, τόν μετέφε- ραν σ' ένα δωμάτιο που ήταν άνω-κά- τω, τού έδειξαν ένα κρεβάτι που βρι- σκόταν εκεί, και τού είπαν:

— Σ' αυτό τό κρεβάτι πέθανε πρό- όλίγων ένας χολεριασμένος. Είσα ε- λευθέρως να διαλέξεις πού από τά δυο προτιμάς: δέκα χρόνια στην είρκτη ή μία νύχτα πάνω σ' αυτό τό κρεβάτι. 'Επί πλέον σε είδοποιούμε, άμα αι- σθανθείς κανένα σύμπτωμα, να μάς φωνάξεις και θάρρουμε να σε βοηθή- σουμε...

Ο καουτσέρος έμεινε κατάπληκτος μπρός στην απάνθρωπη πρότασι που τού έγινε και δεν ήξερε τί ν' αποφάσι- ση. Στο τέλος, πήρε την άπόφασι να κοιμηθή στο μολυσμένο κρεβάτι, με την έλπίδα ότι μπορούσε να γλυτώση τη φυλάκιση και τη ζωή του μαζί, μία που θάχε και τη βοήθεια των γιατρών.

Όταν όμως ξαπλώθηκε σ' αυτό, ο φόβος τόν δεν τόν άφρησε να κλείση μάτι. 'Επί πλέον, κατά τά μεσάνυχτα, νόμισε πως αισθάνθηκε έναν δυνατό πό- νο στην καρδιά, που τόν έκαμε να φο- νάξη δυνατά. Συγχρόνως έννοιωσε την επιθυμία να κάμη έμετό και τ' αυτά τόν άρχισαν να βούζουν.

Όλα αυτά ήσαν σημάδια της χολ- έρας και δεν τού άφιναν καμιά άμ- φιβολία ότι είχε προσβληθεί καλώς ά- πό την καταραμένη αρρώστεια. Στην ιδέα αυτή κατελήφθη από τρόμο κι' έ- μπιξε δυνατώτερες φωνές.

Αίσχος έτρεξε κοντά τού ένας για- τρός, ο όποιος τόν ρώτησε τί είχε. 'Ε- κείνος τού είπε τότε τί αισθανόταν, ο δέ γιατρός τόν άκούσε, τόν λυτήθηκε και τού είπε:

— Μη φοβάσαι! Δεν είνε τίποτε. Τό κρεβάτι όπου κοιμήθηκες άνκει σε μένα και είνε καθαρότατο. Σε βάλαμε να κοιμηθείς σ' αυτό μόνο και μόνο για ν' άποδείξουμε στόν κόσμο ότι ή χολέ- ρα δεν μεταδίδεται τόσο εύκολα...

Ο κατά φαντασίαν άσθενής όμως δεν τό πίστεψε και χρειάστηκε να έ- πέμουν κι' οι άλλοι γιατροί και να κα- ταβάλουν μεγάλη προσπάθεια για να τόν πείσουν ότι δεν είχε τίποτε.

Τά άποτελέσματα τού πειράματος αυτού έγγονοστοιχίστησαν άμέσως σ' ό- λη τη Βιέννη και προσλήφθηκαν έτσι πολλοί θάνατοι, οι όποιοι θα συνέβα- λαν άλλάως και μόνον από φόβο. Μ' αυ- τόν δέ τόν τρόπο, ο καταδικός γλύτω- σε και τά δέκα χρόνια της είρκτης.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΙΑ μέρα που ο Γουλιέλμος Μάιστερ κι' η Μινιόν είχαν πάει περπατώντας, είδαν σε μια στιγμή ένα πολεμικό πλοίο να θγαίνει από το λιμάνι, να διευθύνεται προς το άκρο-τόνιο που βρισκόταν το φρούριο του Μάισερ και ν' άγκυροβολή σε λίγη απόσταση από καί.

Αμέσως δυο θάρκες αποσπάστηκαν απ' αυτό και διευθύνθηκαν προς την ακτή. Στη μια βρισκότουσαν μονάχα οι θαλασσοπόροι και δυο αξιωματικοί. Η άλλη γεμάτη από στρατιώτες, που τα όπλα τους έλαμπαν στον ήλιο.

Η πρώτη απ' τις θάρκες διπλώθηκε σε λίγο κάτω ακριβώς απ' το πείλος του φρουρίου. Έπειτα από μια στιγμή, μια γυναίκα, συνοδευόμενη από μια διπλή φρουρά στρατιωτών παρουσιάστηκε στην πόρτα του φρουρίου, που έδρασε προς τη θάλασσα. Στάθηκε εκεί μια στιγμή κι' έριξε μια εξεταστική ματιά γύρω της.

Έπειτα με βήμα σταθερό κατέβηκε τη σκάλα και μπήκε μέσα στη θάρκα. Εκεί, κάθισε ανάμεσα στους δυο αξιωματικούς, οι οποίοι την κύτταζαν με περιφρόνηση και με φρίκη. Η θάρκα ξεκίνησε αμέσως, διευθυνόμενη πάλι προς το πολεμικό πλοίο και συνοδευόμενη από κοντά από την άλλη θάρκα που ήταν γεμάτη στρατιώτες.

Όταν έφτασαν τέλος και διπλώθηκαν στη φρεγάτα, η γυναίκα αυτή ανέβηκε τη σκάλα της άμνησης, όπως άμνηση ήταν απ' τη στιγμή που επιβιβάστηκε στη θάρκα. Ένα πρόσταγμα αντήχησε τότε και το πλοίο άρχισε, πολύ αργά στην αρχή, να κινείται για ν' αποπλεύσει.

Ο Γουλιέλμος Μάιστερ και η Μινιόν είχαν παρακολουθήσει, από το μέρος όπου βρισκότουσαν, αφωνοί αυτή τη σκηνή, της οποίας μερικές λεπτομέρειες τους ξέφευγαν, λόγω της απόστασής τους.

Έξωφρα όμως άνασχεύτησαν... Είδαν τη γυναίκα αυτή ν' απλώνει το χέρι της προς τη διεύθυνσή τους και να κάνει μια κίνηση, σαν να φοβότανε και να καταριέται.

Αυτούς καταρίεταν τόχα η τή Νεάπολη δόξαλη;... Τους είχε δει λοιπόν;

Όταν η φρεγάτα ξεκίνησε, οι δυο νέοι κοιτάστηκαν. Ήσαν κατέχλωμοι κι' οι δυο τους.

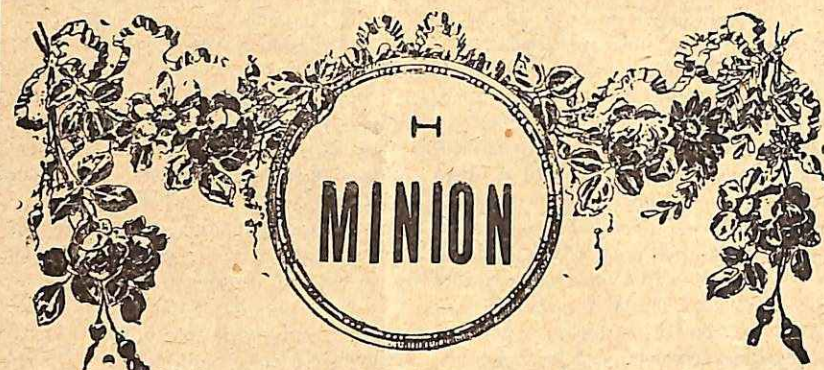
—Είπε η Μαλφίρα! είπε αργά ο Γουλιέλμος. Τη μεταφέρουν στα Νησιά του Θανάτου, εκεί που σε είχε στείλει εμένα και σ' έκανε να υποφέρες τόσο, αγαπημένη μου...

Η Μινιόν έκλεισε τα μάτια της. —Ο Θεός έσ' την ευπλάνηστη! ψιθύρισε με όλη της τη δυστυχισμένη!

Ο υμνηστήρας της δεν της απάντησε. Ήξερε ότι, γι' αυτήν, η ζωή της ήταν άσπαστη. Ήξερε ακόμα, μες στο καλλί της Μαλφίρας, οι φίλakes της είχαν ανακαλύψει μερικές κρυπτογραφικές επιστολές, από τις οποίες αποδείχτηκε πως οι φίλοι της, των οποίων δεν είχε επιτευχθεί η σύλληψη, βρισκότουσαν σε διαρκή συνεννόηση μαζί της... Ήξερε ακόμα πως ο υμνηστήρας της, ο φίλος της, τον οποίον δεν είχε επιτευχθεί η σύλληψη, βρισκότουσαν σε διαρκή συνεννόηση μαζί της... Ήξερε ακόμα πως ο υμνηστήρας της, ο φίλος της, τον οποίον δεν είχε επιτευχθεί η σύλληψη, βρισκότουσαν σε διαρκή συνεννόηση μαζί της...

Επανάφερε στο μυαλό του τη Μαύρη Δούκισσα, όπως την είχε δει από λίγων στιγμών, με τη φυσιογνωμία της γεμάτη άγριο μίσος και συλλε-

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

νας θυμήθηκε την εκδικητική έκφραση που είχε το πρόσωπο του κύριου Φόρμπελ όταν τον άφησε να δραπέτευσε...

Και του φάνηκε, με τις σκέψεις αυτές, ότι έβλεπε μερικά σκοτεινά σημάδια στο μέλλον που ως τη στιγμή εκείνη παρουσιάζονταν μπροστά του τόσο φωτεινά...

Έσφιξε τη Μινιόν στην αγκαλιά του σαν να ήθελε να την προστατεύσει από κάποιο άριστο κίνδυνο, και κρατώντας την σφιχτά απ' το χέρι, σαν να φοβόταν μήπως τους χωρίσουν και πάλι, την έπηρε και ξαναγύρισαν στο

Σε λίγη απόσταση απ' αυτές η δυο τρισευχισμένες μητέρες, η βασιλίσσα Μαρία Βιζέντι και η μαρκησία Έλενα ντε Κυπρίανι, κύτταζαν τα παιδιά τους με κι' απέραντη αγάπη στα βλέμματά τους.

—Ναι, Μεγαλειότητά! —έλεγε η μαρκησία. Κοντεύει πια η εύλογη μένη ημέρα, η ημέρα των γάμων της Σπεράντας μου... Σας ευχαριστώ, Μεγαλειότητά, που συγκατανεύσατε να λαμπρύνετε ακόμα περισσότερο τη μνηστήρη της Μινιόν, κι' ο επίσης έρωτευμένος και γενναίος μνηστήρ της Γκρατσιόζας...

Παλι-παλι, πιασμένοι κι' αυτοί από τα χέρια με τα μάτια πλημμυρισμένα από χαρά προχωρούσαν, αγνοώντας ακόμα τη χαρμόσυνη είδηση, αγνοώντας ότι ο γάμος τους θα γινόταν συγχρόνως σε λίγες ημέρες.

Παλι τους, πιο σοβαροί, πιο σκεπτικοί, αλλά επίσης έρωτευμένοι κι' αυτοί δάδων ο βαρώνος ντε Ρούτβιν και η γοητευτική μνηστή του, η κόμισσα Νόρα.

Όταν έφτασαν κοντά στις δυο μητέρες, η Αυστριακή αριστοκράτης υποκλίθηκε κοκκινίζοντας μπροστά στη βασιλίσσα των Δύο Σικελιών και χαμογέλασε αξιολάτρευτα και με άπειρη συμπάθεια...

Σε λίγο έφτασε και η μέρα της δικής τους ευτυχίας... Κι' ο δικός τους γάμος θα γινόταν την ίδια μέρα με το γάμο του Γουλιέλμου και της Σπεράντας, όπως επίσης συγχρόνως, θα γινόταν κι' ο γάμος του ανδρείου Διέρτη και της θαλαστικής Φιλίνης.

Όλοι αυτοί οι έρωτευμένοι νέοι που είχαν γνωρίσει τους ίδιους πόνους κι' είχαν συμπεριστεί τους ίδιους κινδύνους, θα γνώριζαν συγχρόνως τη μεγάλη κι' απόλυτη ευτυχία, της οποίας τόσο άξιοι ήταν...

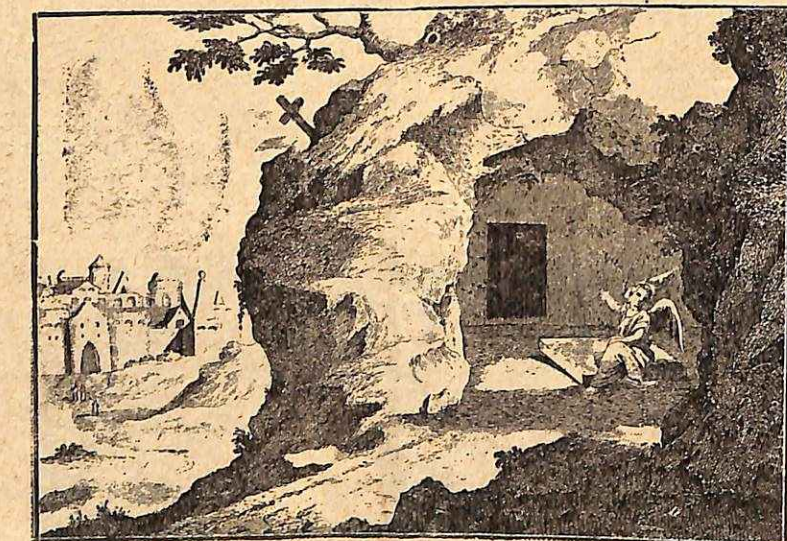
Κι' η ευτυχία θα ήταν ακόμα μεγαλύτερη αφού η βασιλίσσα είχε εὐδοχήσει να παντρεύσει και τη δική της κόρη...

Το σοβαρό τραύμα που είχε λάβει ο δυστυχισμένος Διέρτης στη μάχη, χωρίς στις περιπτώσεις και την άσχημη κατάσταση της Φιλίνης, βρισκόταν στην περίοδο παιδείας έπουν λώσεως...

Για να τιμήσουν τον παλιό θαλάσσιο τους, οι ήρωικοί ήρωες Ζαν Πωλ και Φρίτζ, οι οποίοι, άχρωστοι πάντα, είχαν καταταχθεί τότε στη φρουρά της βασιλίσσας, τότε ανήγγελλαν ότι θα παρόνταν στο πλευρό αυτού και της Φιλίνης, την ημέρα του γάμου τους...

Η Έλενα πάλι είχε προσκαλέσει για τη γιορτή το Φορτσούντο κι' όλους τους άφοιτους του βουή

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο Τάφος του Χριστού. (Παλιά σπανία γκραβούρα)

δανάτορο Κυπρίανι.

Μέσα στους κήπους του ανακτόρου Κυπρίανι με τα γλοιώδη μονόπαια και τα ολανθισμένα λουλούδια, η πριγκίπισσα Γκρατσιόζα και η Μινιόν, πιασμένες από το χέρι, χαμογελούσαν ή μία στην άλλη...

Ήσαν εὐτυχισμένες κι' οι δυο και τα ίδια άνετρα έκαναν τις παρβενικές τους καρδιές να χτυπούν...

Ήσαν με δυο αγαέλους αδελφούς προχωρούσαν αργά με χέρι ορθάνη, γαϊδεύοντας το βελούδο της χλόης με το ανάλαφρο μεταξί των φορεσιών τους.

Διαν προσεχώς στην «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

«ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ»

Η αριστουργηματική συνέχεια της «MINION», την οποία με τόσον ενδιαφέρον παρακολουθούν οι αναγνώστες μας. Στο νέο αυτό μυθιστόρημα, που θα σας γοητεύσει όλους, θα ξαναβρείτε τους ήρωες της «MINION» σε καινούργιες τους περιπέτειες, δραματικές, συγκινητικές, σπαρταχτικές.

σους, προς τους οποίους αισθανόταν κι' απέραντη εὐγνωμοσύνη...

Έτσι η γιορτή αυτή θα ήταν μια πραγματική γιορτή της καρδιάς...

Η βασιλίσσα, μολονότι θα πάντρευε κι' αυτή την κόρη της, είχε εγκρίνει απόλυτως το πρόγραμμα των γάμων που της είχε υποβάλει το Ψεύδος Κυπρίανι...

Θα γινόταν έλλωστα τόσο εὐτυχισμένη με το να ξεχάσει, έστω και για μια μέρα πως ήταν βασίλισσα... Κι' αν θυμόταν τώρα την ύψηλή της θέσι, το έκανε αυτό για να φανερώσει σ' αυτούς που αγαπούσε όλο το μεγαλείο της ψυχής της.

—Ωστε και σεις, αξιολάτρευτη Νόρα, —έλεγε στη νεαρή Αυστριακή, θα παντρευτείτε την ίδια μέρα με τα παιδιά μας... Μά δεν θέλουμε να φύγετε από κοντά μας, γιατί σας αγαπούμε τόσο...

Και γυρίζοντας προς το βαρόνο Ρούτβιν επρόσθεσε:

—Βαρόνε, κατόπιν προτάσεως του πρωτοπουργού μας κύριου Σπέντα, έχω την ευχάρεια ότι σε ως αναγγέλλω ότι την ημέρα του γάμου σας θα λάβετε απ' το χέρι μου τα επίσημα έγγραφα δια των οποίων σας διορίζω αρχηγό των σωματοφυλάκων μου...

Το βασίλειο των Δύο Σικελιών βρισκόταν σε φιλικώστες σχέσεις με την πατρίδα σας κι' έτσι μπορούσε να δεχθείτε χωρίς κανένα δισταγμό το αξίωμα αυτό.

Και χωρίς να δώσει καιρό στο νεαρό εὐπατρίδη να της έκφραση την εὐγνωμοσύνη του, επρόσθεσε:

—Είτε ημέρες που αισθάνομαι τον εαυτό μου εὐτυχισμένο γιατί είμαι βασίλισσα... (Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΜΥΚΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η νήσος Μύκονος, της οποίας οι πρώτοι κάτοικοι ήταν Ίωνες, οφείλει το όνομά της στον πρώτο της οικιστή Μύκονο.

Ο Άριστοτέλης αναφέρει ότι στα χρόνια της ετάρης ο Αίας και η κόρη απ' τους θράκους της βρισκόταν, στανίει ότι πρέπει να προσέ-τε, γιατί στο γάμο που σχεδίαζε να κάνατε δεν θα εὐτυχίσετε.

Αν, απεναντίας, δείτε πως σας βγάξει κάποιος το δαχτυλίδι από το δαχτυλό σας, σημαίνει ότι θα υλιώ-σετε με την οικογένειά σας ή ότι θα χωρίσετε απ' τη γυναίκα σας αν εί-σαστε παντρεμένοι.

Αν δείτε ότι βρήκατε στο δρόμο ένα δαχτυλίδι, σημαίνει ότι πολύ γρήγορα θα τύχη να γνωρίσετε το πρόσωπο με το οποίο θα ενώσετε τη ζωή σας. Πρέπει λοιπόν να φερθείτε με μεγάλη διπλωματία, για να μην αφήσετε την τύχη σας να σας φύγει, σημαίνει ότι απειλείστε από κα-λέσ' απ' τα χέρια.

Αν δείτε ένα δαχτυλίδι κρυμμένο κάτω σ' ένα έπιπλα, θα πη- ότι θα συμπληρώσετε μ' ένα συγγενή σας, μακρινό ή κοντινό, με τον οποίον ήσαστε συνηθισμένοι.

Το ρομπίνι σημαίνει φίλη, ανήλικη. Το διαμάντι, αγαθή σι-σότητα. Έρωτα. Το ζαφείρι, απεναντίας, φανερώσει δολοφονία. Συνδυάζοντας την σημασία των πολύτιμων αυτών λίθων με τη ση-

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Νικόλ. Β. Λαμναού, Λεωφόρος 'Α-
λεξάνδρας 209. 'Αναλαμβάνονται
παντός είδους άστικά όποθέσεις παρ-
άπαισι τοίς εν 'Αθήναις Δικαστηρί-
ασι. Ειδιότητα: Φορολογικά, Διοι-
κητικά και εν γένει Οικονομικά ό-
ποθέσεις. 'Ωρα γραφείου 8—9 π.μ.
και 4—5 μ.μ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΑ

ΠΩΣ ΕΞΗΓΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

(Από το Γαλλικό περιοδικό «Μοίρα και Μαγεία»)

Όλοι μας ξέρουμε από την 'Ιστο-
ρία κι' από την 'Αγία Γραφή ότι,
πολλές φορές, διάφορα όνειρα σχετι-
κά με πολέμους και με άλλα σπου-
δαία γεγονότα, βγήκαν αληθινά. Αυ-
τό όμως δεν πρέπει να μας κάνει εν-
τύπωσι, γιατί η σύγχρονη επιστήμη
παραδέχεται την μαντική δύναμη των
όνειρων. Ο Φρόντ μάστιξ, ο με-
γαλύτερος σύγχρονος επιστήμων έ-
χει γράψει ολόκληρο σύγγραμμα σχε-
τικώς με την ερμηνεία τους.

Η καρφίτσα, η παρακίνηση, καρφί-
τσα της γραβάτας κτλ., είτε απλές
είναι, είτε στολισμένες με πολύτιμες
πέτρες, σημαίνουν ότι θα γίνετε πλού-
σιος, αλλά ύστερα από πολλές ταπει-
νώσεις και εξευτελισμούς.

Αν δείτε στον ύπνο σας ένα πουλί
με φτερά να καλαϊδή, σημαίνει
ότι θα σας συμβεί κάποιο γεγονός που
θα σας κάνει εὐτυχισμένο.

Αν, απεναντίας, δείτε πολλά που-
λιά συγκεντρωμένα να καλαϊδούν, αὐ-
τό σημαίνει πως θα συμβεί κάτι εὐ-
χάριστο στην οικογένειά σας ή σε
αγαπητά σας πρόσωπα.

Αν τα πουλιά που θα δείτε στον
ύπνο σας, βρίσκονται μέσα σε κλου-
διά, το εύχαριστο γεγονός θα συμβεί
μέσα στο σπίτι σας.

Ο άστος συμβολίζει τον πλούτο
και τη δύναμη. Μπορεί όμως να τον
δείτε κατά διάφορους τρόπους.

Αν τον δείτε, π. χ., να πετάει
στον ουρανό, σημαίνει εὐτυχία στις
υποθέσεις σας, κέρδη και δόξα.

Αν πάλι πετάει χαμηλά, αγγί-
ζοντας τη γη με τα φτερά, σημαίνει
ότι απειλείστε από κα-
λέσ' απ' τα χέρια.

Αν δείτε ένα δαχτυλίδι κρυμμέ-
νο κάτω σ' ένα έπιπλα, θα πη-
 ότι θα συμπληρώσετε μ' ένα συγγενή
σας, μακρινό ή κοντινό, με
τον οποίον ήσαστε συνηθισμένοι.

Το ρομπίνι σημαίνει φίλη, ανή-
λικη. Το διαμάντι, αγαθή σι-
σότητα. Έρωτα. Το ζαφείρι, απ-
εναντίας, φανερώσει δολοφονία.

Συνδυάζοντας την σημασία των
πολύτιμων αυτών λίθων με τη ση-

μασία των δαχτυλιδιών που αναφέρα-
με προηγουμένως, μπορείτε να εξη-
γήσετε ακόμα λεπτομερέστερα το ό-
νειρό σας. Αν δείτε, π.χ., ότι βρί-
σκετε ένα δαχτυλίδι με διαμάντι, θα
πη ότι θα συναντήσετε ένα πρόσωπο
αγνό και αγαθό με το οποίο θα ενώ-
σετε τη ζωή σας. Αν όμως, απεναν-
τίας, δείτε πως βρήκατε ένα δαχτυ-
λίδι με ζαφείρι, θα πη ότι το πρό-
σωπο που θα συναντήσετε είναι δό-
λιο... «Ωστε, ...μακρά!...

Αν δείτε ότι βρήκατε στο δρόμο
ένα δαχτυλίδι, σημαίνει ότι πολύ
γρήγορα θα τύχη να γνωρίσετε το
πρόσωπο με το οποίο θα ενώσετε τη
ζωή σας. Πρέπει λοιπόν να φερθείτε
με μεγάλη διπλωματία, για να μην
αφήσετε την τύχη σας να σας φύγει,
σημαίνει ότι απειλείστε από κα-
λέσ' απ' τα χέρια.

Αν δείτε ένα δαχτυλίδι κρυμμέ-
νο κάτω σ' ένα έπιπλα, θα πη-
 ότι θα συμπληρώσετε μ' ένα συγγενή
σας, μακρινό ή κοντινό, με
τον οποίον ήσαστε συνηθισμένοι.

Το ρομπίνι σημαίνει φίλη, ανή-
λικη. Το διαμάντι, αγαθή σι-
σότητα. Έρωτα. Το ζαφείρι, απ-
εναντίας, φανερώσει δολοφονία.

Συνδυάζοντας την σημασία των
πολύτιμων αυτών λίθων με τη ση-

Αν δείτε ένα δαχτυλίδι κρυμμέ-
νο κάτω σ' ένα έπιπλα, θα πη-
 ότι θα συμπληρώσετε μ' ένα συγγενή
σας, μακρινό ή κοντινό, με
τον οποίον ήσαστε συνηθισμένοι.

Το ρομπίνι σημαίνει φίλη, ανή-
λικη. Το διαμάντι, αγαθή σι-
σότητα. Έρωτα. Το ζαφείρι, απ-
εναντίας, φανερώσει δολοφονία.

Συνδυάζοντας την σημασία των
πολύτιμων αυτών λίθων με τη ση-

Αν δείτε ένα δαχτυλίδι κρυμμέ-
νο κάτω σ' ένα έπιπλα, θα πη-
 ότι θα συμπληρώσετε μ' ένα συγγενή
σας, μακρινό ή κοντινό, με
τον οποίον ήσαστε συνηθισμένοι.

Το ρομπίνι σημαίνει φίλη, ανή-
λικη. Το διαμάντι, αγαθή σι-
σότητα. Έρωτα. Το ζαφείρι, απ-
εναντίας, φανερώσει δολοφονία.

Συνδυάζοντας την σημασία των
πολύτιμων αυτών λίθων με τη ση-

Αν δείτε ένα δαχτυλίδι κρυμμέ-
νο κάτω σ' ένα έπιπλα, θα πη-
 ότι θα συμπληρώσετε μ' ένα συγγενή
σας, μακρινό ή κοντινό, με
τον οποίον ήσαστε συνηθισμένοι.

Το ρομπίνι σημαίνει φίλη, ανή-
λικη. Το διαμάντι, αγαθή σι-
σότητα. Έρωτα. Το ζαφείρι, απ-
εναντίας, φανερώσει δολοφονία.

ταστροφή, ίσως δε κι' από θάνατο.
Αν δείτε ότι ο άστος σας επιτί-
θεται, πρέπει να είσαστε πολύ προ-
σεχτικός: Σημαίνει ότι οι εχθροί σας
ζηλεύουν και ότι θα προσπαθήσουν να
σας κλέψουν κακή.

Αυτός είναι η εξήγηση των όνει-
ρων που αναφέραμε. Είτε λιγότες ή
σως, αλλά τι να γίνει! Σύμφωνα με
τα τελευταία δεδομένα της επιστή-
μης, αυτές μόνο μπορούν να θεωρη-
θούν ως απόλυτως εξακριβωμένες...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΟΥΡΓΑΛΙΩΝ

Σε ποιόν όφειλται η ανακάλυ-
ψη των ματογυαλίων; Πολλοί σο-
φοί θέλησαν να δώσουν μια απάν-
τηση στην παραπάνω ερώτηση, το
αποτέλεσμα όμως ήταν να περι-
πλοκούν σε συζητήσεις και να υψώ-
σουν τον να εξακριβώσουν τι-
ποτα.

Γνωρίζουμε πάντως ότι οι αρ-
χαίοι, παρά τις επίμονες έρευνές
των, δεν κατορθώσαν να βρουν
κανένα μέσον, με το οποίο θα ε-
μπεριόταν τη μυωπία, το στραβι-

σμο κτλ. Έν τούτοις οι Ρωμαίοι εί-
χαν σε χρήση σφαράγδια διασκευα-
μένα εν είδει αμφιόδοτων φακών,
τα οποία χρησίμευαν για να τους ε-
νισχύουν την όραση. Ο τρομερός Νέ-
ρων μάλιστα παρακολουθούσε τους
νοσηλεύοντες να πεποκόθωνται στο
αμφιθέατρο φορώντας ένα τέτοιο σφα-
ράγδιο... μονόκλ!

Τα σύγχρονα όμως ματογυαλία φαί-
νεται ότι εφευρέθησαν από κάποιον
Φλωρεντινό φυσιοδίφη κατά τον 13ο
αίωνα. Αμέσως δε μετά την εφεύ-
ρησέ τους, επεκράτησε η μόδα να φο-
ρούν ματογυαλία όλα τα έπιφανή πρό-
σωπα, γιατί νόμιζαν πως έπαιναν έ-
τσι ύψος σοβαρό και ευβρίδες.

Μια μέρα η βασίλισσα της 'Ι-
σπανίας Μαρία-Λουΐζα, βλέποντας
να την περιστοιχίζουν διάφοροι
διοπτροφόροι εὐγενείς που την έ-
κύτταζαν προσεχτικά από πάνω
ως κάτω, είπε ιδιαίτως σ' έναν
έμπιστό της:

—Δεν σου φαίνεται, φίλε μου,
ότι οι κύριοι αυτοί με πέρασαν
για κανέναν άρχοντα... πάρετε που
θέλουν να τον διαδάσουν μέχρι
ξεφαχνίσματος;

Αν δείτε ένα δαχτυλίδι κρυμμέ-
νο κάτω σ' ένα έπιπλα, θα πη-
 ότι θα συμπληρώσετε μ' ένα συγγενή
σας, μακρινό ή κοντινό, με
τον οποίον ήσαστε συνηθισμένοι.

Το ρομπίνι σημαίνει φίλη, ανή-
λικη. Το διαμάντι, αγαθή σι-
σότητα. Έρωτα. Το ζαφείρι, απ-
εναντίας, φανερώσει δολοφονία.

Συνδυάζοντας την σημασία των
πολύτιμων αυτών λίθων με τη ση-

Αν δείτε ένα δαχτυλίδι κρυμμέ-
νο κάτω σ' ένα έπιπλα, θα πη-
 ότι θα συμπληρώσετε μ' ένα συγγενή
σας, μακρινό ή κοντινό, με
τον οποίον ήσαστε συνηθισμένοι.

Το ρομπίνι σημαίνει φίλη, ανή-
λικη. Το διαμάντι, αγαθή σι-
σότητα. Έρωτα. Το ζαφείρι, απ-
εναντίας, φανερώσει δολοφονία.

A sepia-toned photograph of a child lying in a coffin. A large, elaborate floral arrangement is placed over the child's body. The child's head is visible at the top right of the coffin. The photograph is tilted slightly to the right.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πως ο Βιντόκ δραπέτευσε από τις φυλακές του Λουαί, όπου τον είχαν φυλακισμένο, πηδώντας μέσα στο ποτάμι που περνούσε κάτω απ' αυτές.

Το ποτάμι όμως ήταν παγωμένο και λίγο έλειψε να πεθάνει απ' το κρύο. Ωστόσο κατόρθωσε να συγκεντρώσει όλες του τις δυνάμεις και να περάσει στην άλλη όχθη. Μόλις έβγινε εκεί, το έβλεπε στα πόδια και διεκδύθηκε προς το Μπλανζό όπου βρισκόταν σε δυο λευγάρι απόσταση.

Εκεί, παρουσιάστηκε σε μια πονετική φουρνάρισσα, η οποία δέχτηκε να τον φιλοξενήσει και να του στεγνώσει τα ρούχα του στο φούρνο της. Κατόπιν, ο δραπέτης εξακολούθησε το δρόμο του. Πήγε στο Ντουζάν, όπου κατοικούσε μια φιλενάδα του, χήρα κάποιου λοχαγού, για την οποία ήταν βέβαιος πως θα του έδινε ένα στρατιωτικό κοστούμι για να μεταμφιεστεί. Πράγματι, όταν έφτασε στο σπίτι της, τον υποδέχτηκε με προθυμία και του έδωσε και στολή που μακαρίτου σκύου της. Μα ο Βιντόκ δεν έμεινε πολύ κοντά της, γιατί βιάστηκε να πάει στο Παρίσι, επειδή, όσο βρισκόταν στα μέρη εκείνα, δεν ένοιωσε τον έαυτό του ασφαλισμένο. Γι' αυτό, κατέφυγε στο σπίτι ενός εξαδέλφου του, του οποίου ήξερε την αφοσίωση κι' ο οποίος θα τον οδηγούσε με το άμαξί του μακριά απ' το Λαρέν.

Ήταν πενιά καιρός γιατί η Αστυνομία με την υποψία ότι ο δραπέτης θα είχε ζητήσει άσυλο στο σπίτι κανενός συγγενούς του, τ' επέδιδε όλη και πρώτα-πρώτα του εξαδέλφου του... Αυτός όμως ήταν έξυπνος και, βλέποντας το Βιντόκ με στολή αξιωματικού του πυροβολικού, του συνέστησε να δέσει και το χέρι του με έναν επίδεσμο, ούτως ώστε να τον νομίζει ο κόσμος για ταχυματία.

Το μέτρο αυτό ήταν απαραίτητο. Ο Ναπολέων έπαιρνε τότε την εξουσία και εναντίον της Πρωσίας και μόλις πρό όλην ημέραν είχε δώσει την περίπτωση μάχης της Γένας. Έτσι θα ξαφνιζόταν ο κόσμος, βλέποντας έναν αξιωματικό γερό και υγιή μακριά απ' το στράτευμά του. Αντιθέτως, ένας πληγωμένος, ο οποίος θα έλεγε πως είχε τραυματιστεί στην ιστορική αυτή μάχη, μπορούσε να κυκλοφορήσει ελεύθερα, προκαλώντας τη γενική συμπάθεια.

Αυτό συνέβη και με το Βιντόκ. Όταν παρουσιάστηκε στο πλευρό του εξαδέλφου του μέσα σ' ένα ταξιδιωτικό άμαξί που πήγαινε για το Παρίσι. Είχε διαβάσει λεπτομερώς στις εφημερίδες τις περιγραφές της μάχης της Γένας και μιλούσε γι' αυτήν με τόσο ενθουσιασμό, διηγούμενος τις ανδραγαθίες των Γαλλικών στρατευμάτων, ώστε οι άλλοι συνταξιδιώτες που τον άκουγαν μ' άνοιχτο το στόμα...

Ωστόσο σ' ένα πανδοχείο, στο οποίο το άμαξί έκανε στάση, λίγο έλειψε να την πάρει. Το πανδοχείο αυτό ήταν γεμάτο χωροφύλακες, οι οποίοι ήξεραν τον εξαδέλφο του. Μόλις το είδε αυτό, ο Βιντόκ συμβόλευσε τον εξαδέλφο του να κατέβει απ' το άμαξί και να μπει στην αίθουσα του πανδοχείου, γελώντας και ήρεμος.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΥΝΤΟΚ

θουσα του πανδοχείου, γελώντας και ήρεμος.

—Α! Α! του είπε τότε ένας ένομοτάρχης, έσύ είσαι... Μήπως έχεις κατά τύχη μαζί σου κι' αυτό τον προκομένο ξάδελφό σου, το Βιντόκ;...

Μα ο εξαδέλφος, που ήταν διακελευμένος καταλλήλως, ύψωσε αδιάφορα τους ώμους του και του απάντησε:

—Μπορείς να δής!...

Ο ένομοτάρχης διεκδύθηκε τότε προς το άμαξί. Μα, βλέποντας εκεί έναν πληγωμένο αξιωματικό, χαιρέτησε στρατιωτικά και γύρισε πίσω. Σαν μπήκε πάλι στη σάλα του πανδοχείου, είπε στον εξαδέλφο του ήρωά μας:

—Καλά... Δεν είναι μαζί σου!... Μα ξέρουμε που βρίσκεται αυτός ο καπετάνιος και ως αύριο το πολύ θα τον έχουμε πίσει...

Απ' εκεί και πέρα, ο Βιντόκ συνέχισε το δρόμο του μόνος του, γιατί ο εξαδέλφος του ξαναγύρισε στο Λαρέν. Μα στο πανδοχείο του Μπωμόν, όπου ο ήρωας μας μπήκε για να διηγηθεί, είδε ξαφνικά έναν ένομοτάρ-

χη να μπαίνει μέσα, να ρίχνει γύρω του ένα κυκλικό βλέμμα και να πλησιάζει έναν αξιωματικό των δραγώνων, ο οποίος δειπνούσε επίσης εκεί, και να του ζητάει τα χαρτιά του... Άμέσως ο Βιντόκ ανατρίχιασε από αγωνία. Θά του ζητούσαν λοιπόν κι' αυτού τα χαρτιά του;... Πράγματι, σε λίγο ο ένομοτάρχης τον πλησίασε, μά, αντί να του ζητήσει τα χαρτιά του, τον ρώτησε μ' ενδιαφέρον για το πατήρι του και στο τέλος δέχτηκε να φάει μαζί με τον ένομοτάρχη της Γένας.

Όπως ήταν φυσικό, κατά τη διάρκεια του γεύματος αυτού, ο Βιντόκ δεν έκανε καθόλου οικονομία στο κρασί. Αυτός όμως έπινε όσο το δυνατόν λιγότερο, ενώ στο συνδυασμό του προσέφερε γεμάτα ποτήρια, το ένα κατόπιν το άλλο... Καθώς τον κερούσε, τον ρώτησε σε μια στιγμή γιατί είχε ζητήσει τα χαρτιά του από τον αξιωματικό των δραγώνων, ενώ απ' αυτόν δεν είχε ζητήσει τίποτε. Τότε ο ένομοτάρχης του εξήγησε ότι είχαν αυστηρές διαταγές να εξακριβώσουν την ταυτότη-

τα όλων των υγιών στρατιωτικών για να βεβαιώνονται αν ήταν αδειούχοι ή λιποτάκται.

—Όσο για σάς, λοχαγέ μου, έχετε την καλύτερη άδεια! εξακολούθησε ο ένομοτάρχης δείχνοντας το δεμένο χέρι του. Εύχομαι να προδιδαχθείτε γρήγορα... Οι άνδρεςί μου πρέπει ν' ανταμειβούνται...

—Εύχαριστώ για την ευχή σου, απάντησε ο Βιντόκ. Έλπίζω πως θα ποταμιοποιηθώ γρήγορα γιατί έχω στο Παρίσι ισχυρούς προστάτες.

—Αλήθεια; φώναξε ο ένομοτάρχης. Τότε θα μπορούσες, λοχαγέ μου, να μου φανήτε χρήσιμος σε κάτι, για το οποίο θα σάς έδωκα αμείνως εγγώμωμο.

—Δέξαι! Δέξαι! φώναξε ο Βιντόκ. Αν το πράγμα εξαρτάται από μένα, είναι κιόλας καμωμένο...

—Ε λοιπόν! Θά ήθελα να μετατεταθώ... Δεν είμαι απ' αυτά τα μέρη... Έχω την οικογένειά μου στα περίχωρα της Δουγκέρης, και καταλαβαίνετε...

—Αυτό είναι μόνο! είπε χαρούμενα ο ήρωας μας. Μόλις φτάσω στο Παρίσι, θά φροντίσω και σ' ένα μίση το πολύ θά έχης μεταταχθεί στη Δουγκέρη... Δώσε μου μόνο μερικές πληροφορίες για τη στρατιωτική σου κατάσταση...

Ο ένομοτάρχης έσπευσε να θυγάλη το πορτοφόλι του και —πράγμα παράδοξο και κομικό— ο Βιντόκ άρχισε να εξετάζει τα χαρτιά του...

Βνωμεταξύ το κρασί κυλούσε αφύσως... Ο ένομοτάρχης βρισκόταν πάλι σε κακή κατάσταση. Τραβίλε βταν ήθελε να μιλήσει, το βλέμμα του ήταν θολό και φαινόταν πενιά καθαρά, ότι μόλις θα σπινωόταν απ' την καρέλα του, θα σωριάζονταν κάτω...

Έξαφνα έφτασε ένας χωροφύλακας, φέρνοντας μερικές διαταγές για τον προϊστάμενό του. Μα του χάκου ο ένομοτάρχης προσπάθησε να τις διαβάσει. Τα γράμματα γόρουν μπρος στα μάτια του. Μεταξύ των διαταγών αυτών, ήταν και μια εγκύκλιος του διοικητού της χωροφυλακής του Μπωμόν, δια της οποίας πληροφορούσε τις υπηρεσίες του αρχάς ότι είχε λόγους να πιστεύει πως ο επίκρινος δραπέτης καπδόκκος Βιντόκ έπρόκειτο να πάρει την επομένη το πορτ το λεωφορείο που πήγαινε στο Παρίσι.

Ο ένομοτάρχης, στον οποίο ο Βιντόκ διάβασε την εγκύκλιο αυτή, χωρίς να την καταλάβει καλά-καλά, έπαισε ότι θα φρόντιζε για την υπόθεσή του θά ξημέρωνε... Επ' του παρόντος, ήταν προτιμότερο να πιη μερικά ποτήρια ακόμα... Σε λίγο μάλιστα γλιστρούσε κάτω απ' το τραπέζι, και τον έβλεπαν να κοιμηθ' σ' ένα κραββάτι του πανδοχείου, γιατί δεν ήταν δυνατόν να τον μεταφέρουν στο στρατώνι του σ' αυτή την κατάσταση.

Όταν εξύπνησε στις όχθες το πρωί, το λεωφορείο με το Βιντόκ είχε φύγει από τριών ωρών. Δεν ξέρουμε αν δέχτηκε γι' αυτό συγχρηθέρια εκ μέρους των προϊσταμένων του. Το βέβαιο πάντως είναι ότι, αν έβουσε στην εποχή μας, θα περιέμενε άκριμα τη μετάθεσή που του είχε υποσχεθεί ο ήρωας μας...

Σαν έφτασε στο Παρίσι, ο Βιντόκ εγκαταστάθηκε μαζί με τη μητέρα

του, η οποία τον περίμενε στις Βερσαλλίες στο προάστειο του Αγίου Διονυσίου. Απέφηνε να εμφανίζεται στον κόσμο και δεν έδωκεν ξέω τη νύχτα.

Σε μια από τις εξόδους του αυτές, συναντήθηκε στο δρόμο μ' ένα κοσμηματοπώλη, ονομαζόμενο Ζακλέν, τον οποίο είχε γνωρίσει άλλοτε στο Ρουέν. Ξέροντας ότι μπορούσε να έλξη εμπιστοσύνη στην εγγυηθεία του, γιατί άλλοτε τον συμπαθούσε πολύ, του ωμολόγησε ένα μέρος της αληθείας.

—Ήσυχασε! του απάντησε ο Ζακλέν. Θά φυλάξω το μυστικό σου και αν υποσώ να σου σπρω γόησιμος σε τίποτε, διάβασέ με όπως θέλεις... Τό σπύι μου είναι άνοιχτο για σένα και θά σε δαγκώσω πάντοτε σαν φίλο...

Ο Βιντόκ έπωφελέθηκε της προσκύλησής αυτής κι' άρχισε να πινάινει συγγά στο σπίτι του Ζακλέν. Έκει συνάντησε μια νέα γυναίκα, την κ. Άννέττα ντε Β... της οποίας ο σκύλος άφου της είχε φερθεί οικειωδώς, την είχε εγκαταλείψει και ζούσε τώρα στο εξωτερικό...

Η Άννέττα ντε Β... δεν ήταν άσχημη, ούτε χωρίς αντίληψη. Ήταν τώρα μόνη και δεν μπορούσε να υποφέρει τη μοναξιά της. Ζητούσε λοιπόν ν' αγαπήσει και ν' αγαπηθεί. Η γυναίκα αυτή άρσε στο Βιντόκ, μά και σ' εκείνην ο ήρωας μας δεν έκανε καθόλου άσχημη εντύπωση. Ταίριασαν μάλιστα τόσο καλά, ώστε έπειτα από μερικές βδομάδες, αποφάσισαν να ζήσουν μαζί...

Τότε ο Βιντόκ ξαναγύρισε πάλι το παλιό του επάγγελμα του πληρωσιού εμπόρου, στον οποίο τα κατάρφερε περίφορα... Μα στίς περιουσίες του τώρα στίς αγορές και στα πανηγύρια τον συνόδευε κι' η καινούργια του φίλη.

(Ακολουθεί)

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΤΑ ΑΥΓΑ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Η συνήθεια των κόκκινων πασχολιτικών αυγών φαίνεται ότι χρονολογείται από τον 4ον αιώνα. Κατά την εποχή εκείνη η εκκλησία είχε άπαρχονος αυστέρη το φάγωμα αυγάτων καθ' όλη τη διάρκεια της Μεγάλης Σαββάτου. Έτσι όμως όσοι είχαν κόττες, είχαν μαζέψει ένα σωρό απ' αυτά και δεν ήξεραν τι να τ' κάνουν. Γι' αυτό μπορούσαν λοιπόν οι κάτοχοί τους να τ' εχάσουν, επενόησαν το θάψιμό τους όχι μόνο με κόκκινα, αλλά και με άουα πουλιόνη τους εύκολότερα και δινόντουσαν κυρίως ως δώρα στα παιδιά.

Εν τούτοις υπήρχε και στην Περούσία ή συνήθεια κάθε πρώτη του έτους να βάφουν σ' αυγά τους με μπογιά. Το ίδιο συνήθιζαν να κάνουν σε κάποια γιορτή τους και οι Έβραίοι.

Συνιστώμενη την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Οφθαλμολογίας εν τῷ Παν/μίῳ. Μεγάνδρου 27, Αθήναι, Τηλ. 1-68.

ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο Δάντης στην εξορία. Γιατί τον αντίπαθουσιν οι αὐλικὸι ποιεῖται τῆς Βερρώνας. Μία ἀποστοματικὴ ἀπάντησις τοῦ μεγάλου ποιητοῦ. Ο Ουέλς στὴν Ἰταλία. Πῶς τοῦ πήρε συνέντευξι ὁ διευθυντὴς μιᾶς ἐφημερίδος. Ἡ τερατολογία τοῦ Τεουαίν. Πῶς τὸν νίκησε ἕνας Ἰταλός, κτλ. κτλ.

Όταν ὁ μέγας ποιητὴς τῆς Ἰταλίας Δάντης ἐξορίστηκε γιὰ πολιτικὸν λόγον ἀπ' τὴν πατρίδα του, τὴ Φλωρεντία, ἐπειδὴ ἀντίθετο στὸ κόμμα τῶν Γκιμπελλίνων, κατέφυγε στὸν ἡγεμόνα τῆς γειτονικῆς πόλεως Βερρόνας, ἐπειδὴ Κανεγκάρντε ντέλλα Σκάλα.

Ο πρίγκιψ αὐτὸς ἦταν ἱκανοστός, ὅχι μόνο γιὰ τὴν ἀνδρεία του καὶ γιὰ τοὺς πολλοὺς νικηφόρους πολέμους ποὺ εἶχε κάνει, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν πολιτισμὸν χαρακτῆρα του, γιὰ τὴν ἀγάπην του στίς Καλές Τέχνας καὶ στὰ Γράμματα καὶ γιὰ τὴν προστασία καὶ τὴν συμπάθειαν μὲ τίς ὁποιεὶς περιέβαλλε κάθε ποιητὴ καὶ καλλιτέχνη τῆς ἐποχῆς του.

Φιλοζήνης, λοιπόν, μὲ μεγάλη προθυμία τὸ Δάντη καὶ τοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὰς τιμὰς καὶ περικοιτήσεις. Ὡστόσο, ὁ Δάντης, περήφανος καθὼς ἦταν, δὲν μπορούσε νὰ συνθίσει στὴν ἐθιμοτυπία τῆς Αὐλῆς, οὐτε καὶ νὰ μιμηθῇ τίς ψευτικὰς κολακείας τῶν αὐλικῶν. Ἐτσι ἔμεινε ἀντιπαθὴς στὸς περισσότερους ἀπ' αὐτοὺς.

Περισσότερο μάλιστα ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους δὲν τὸν χώνευαν μερικοὶ λόγιοι καὶ ποιηταὶ μετριωτάτης ἀξίας, οἱ ὁποῖοι ἔγαν μεγαλειότητα ἐκινδύνου νὰ κολακεύουν τοὺς μεγιστάνες, παρὰ νὰ γράφουν ποιήματα. Προσπαθούσαν δὲ νὰ πείσουν τὸν πρίγκιπα ντέλλα Σκάλα νὰ διώξῃ ἀπ' τὴν Αὐλὴν τοῦ Δάντη, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔλεγαν ὅτι ἦταν ἀνισθητικός, περήφανος καὶ κακοανατετραμένους.

Μιὰ μέρα ὁ πρίγκιψ, καθὼς κουβέντιαζε μὲ τὸ Δάντη, τοῦ εἶπε: —Δὲν μοῦ λές, γιατί οἱ αὐλικοὶ μου καὶ ὅλοι οἱ λόγιοι ποὺ βρίσκονται στὴν Αὐλή, σ' ἀντιπαθῶνε κι' ἀποφεύγουν τὴν συντροφίαν σου;

Τότε ὁ Δάντης ἀποκρίθηκε: —Γιατί γιὰ νάχη κανεὶς τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων μετρία ἀξία, πρέπει νάβει πρὸ ταπεινῶν καὶ νάχη λιγώτερη ἀξία ἀπ' αὐτοὺς.

Ἦνας Ἀγγλὸς δημοσιογράφος ὁ ὁποῖος ἐξέδωσε πρὸ ἡμερῶν τ' «Ἀπομνημονεύματα» του, ἀναφέρει σ' αὐτὰ ὅτι ἔτυχε καποτε νὰ συνταξιδεύῃ στὴν Ἰταλία μαζί μὲ τὸν διάσημον συγγραφέα Ουέλς. Ο Ουέλς πῆγαινε στὸ Μιλάνο γιὰ νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν γνωστὸ μεγάλο ἐκδότη

Μπόρσα, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ ἐκδόσῃ μερικὰς μεταφράσεις ἔργων του στὴν Ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ἐκδοτικοῦ τοῦ οἴκου, ὁ Μπόρσα εἶχε καὶ μιὰ ιδιόκτητὴν μεγάλη καθημερινὴν ἐφημερίδα. Καὶ εἶχε συμφωνήσει μὲ τὸν Ουέλς ὅτι μόλις ἔφτανε στὴν Ἰταλία, θά-

φτασαν ἐκεῖ, τὸν ἐκάλεσαν νὰ πῇ κάπου, γιὰ μιὰ ἐπείγουσα δουλειά, κι' ὁ Μπόρσα ἀναγκάστηκε νὰ λείψῃ γιὰ πολλὴν ὥρα, ἀφίνοντας ἕναν ἀνώτερον υπάλληλό του νὰ κἀνὴ συντροφίαν στὸν Ουέλς.

Ο υπάλληλος τοῦ Μπόρσα ἔμεινε ὅμως ἐκεῖ, ὅπως εἶπε, ἀλλ' ὅχι ὅχι, οἱ δύο Ἀγγλοὶ ἀγνοοῦσαν τὰ ἰταλικά καὶ τὰ γαλλικά. Ἐμενταν λοιπὸν βουδῶν.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔτυχε νὰ πῇ ἐκεῖ ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Κορριέρε ντέλλα Σέρρα», ὁ ὁποῖος ἔξερε πολλὰ καλὰ ἀγγλικά, κι' ὁ υπάλληλος τοῦ Μπόρσα τὸν παρακάλεσε νὰ κἀνὴ συντροφίαν στοὺς δύο ἔνοους.

Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως ἦταν ὅτι τὸ «Κορριέρε ντέλλα Σέρρα» στὴν ἀπογευματινὴν του ἐκδοσὴν εἶχε μιὰ ὀλόκληρη συνέντευξι τοῦ Ουέλς, πρὸς μεγάλη ἐκπλήξι καὶ ὀργὴν τοῦ Μπόρσα, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐφημερίδα δὲν εἶχε παρὰ μόνον τὴν εἰδησὴ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως.

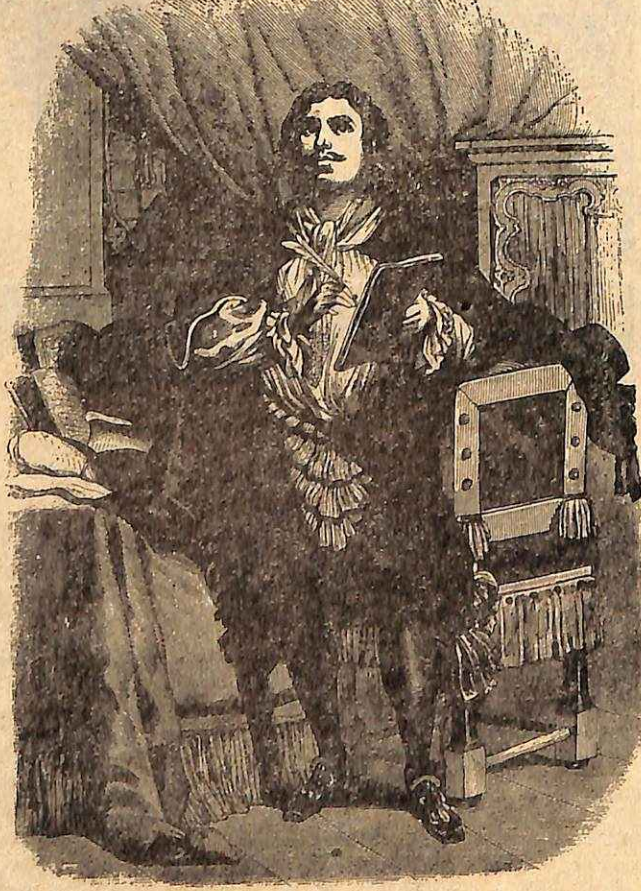
Στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ αὐτοῦ στὴν Ἰταλία, ὁ Ἀγγλὸς δημοσιογράφος συναντήθηκε ἐκεῖ καὶ μὲ τὸν διάσημον Ἀμερικανὸν εὐφυλογράφον Μάρκ Τουαίν, μὲ τὸν ὁποῖον γνωρίζονταν ἀπ' τὴν Ἀγγλία. Ἀναφέρει λοιπὸν ὅτι ὁ Τουαίν, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν εἶχε τὴν μονομανίαν νὰ λέῃ τίς πρὸ καταπληκτικὰς τερατολογίας, βρέθηκε, στὴν Ἰταλία τὸ μυστήριον τοῦ στο πρόσωπο

ἐκείνου Φλωρεντινοῦ δημοσιογράφου, ονομαζομένου Πιέτρο.

Ἀπὸς λοιπὸν ὁ Μάρκ Τουαίν τοῦ διηγήθηκε μιὰ τερατολογία, ὁ Ἰταλὸς δημοσιογράφος τοῦ εἶπε: —Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε. Νὰ ἴδῃς τί συνέβη, μιὰ φορὰ, στὸ μουλάρι τοῦ θεοῦ μου. Ο θεὸς μου εἶχε τὸ μουλάρι τοῦ σ' ἕναν ξύλινο σταθλὸ καὶ τὸ τάγιζε μὲ κοτσάνια ἀπὸ καμινάκια. Ἐέρσπε δίδεσθαι ὅτι τὰ κοτσάνια αὐτὰ, ἔχουν τὴν ιδιότητα ὅταν τὰ συμπιέσῃ κανεὶς, νὰ σπάζουν μὲ κράτος.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ἔπιασε φωτιά ὁ ξύλινος σταθλὸς καὶ τὰ κοτσάνια ἄρχισαν νὰ σπάζουν θροντωδῶς, νὰ πετιάνται στὸν αέρα κι' ἔπειτα νὰ ξαναπέσουν κάτω κατὰσπρα. Τότε τὸ μουλάρι, βλέποντας τὰ ἔτσι κατὰσπρα, τὰ πέρσπε ὅτι ἦσαν νιφάδες ἀπὸ χιόνι, νόμισε ὅτι βρισκόταν μέσα σὲ χιονοστρόβιλό καὶ... ἐλλέτισε. Τὸ βροῖ καμὶ ψόφιο, παγωμένο.

Μὲ νίκησες! φώναξε ὁ Τουαίν, ὅταν ἄκουσε τὴν ἀφήγησιν τοῦ Πιέτρο.

Ο Μολιέρους.

Ο Δάντης.

Ο Πωπ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο μικρότερος ποιητής των αιώνων. Ένας περίφημος μπεκρής. Διαγωνισμός κρασοκατανύξεως. Ο βασιλεύς που εστέφη δυο φορές. Η ζωή ενός ημεμένοσ άγιου. Η λατρεία του λαού της Βοημίας προς το Βενσέλαο. Ένα παράδοξο ρεκόρ. Ο άθλος του άμαξά Ντάργκο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο "Άγγλος ποιητής Τσάστερτον.

Ο περίφημος Άγγλος ποιητής του 18ου αιώνα, Θωμάς Τσάστερτον, ήταν κι αυτός ένα απ' τα λεγόμενα "Παιδιά Θανάτου", απ' τα παιδιά δηλαδή που διακρίνονται για την πρόωγη διανοητική τους ανάπτυξη. Όπως ο Παγκάλ στις μαθηματικές επιστήμες, όπως ο Δίστ κι ο Μόζαρτ στη μουσική, έτσι κι ο Τσάστερτον στην ποίηση έδωσε δείγματα του μεγάλου ταλέντου του από παιδί, από την ηλικία δηλαδή που σ' άλλα παιδιά δεν ενδιαφέρονται παρά μόνο για τα παιχνίδια τους.

Ο Τσάστερτον μάλιστα σημείωσε και δυο ρεκόρ, σχετικούς με την ηλικία, στην ποίηση. Ήταν ο ποιητής που άρχισε να γράφει τα ποιητικά του άριστά του γράφημα νεαρότερος από κάθε άλλον και που πέθανε σε μικρότερη ηλικία απ' όλους τους ποιητές των αιώνων.

Γεννήθηκε στο Μπριστόλ της Αγγλίας το 1752 και στα 1764, σ' ηλικία μόλις έξι ετών, δημοσίευσε τα πρώτα ποιήματά του, τα οποία, τόσο απ' τους συγχρόνους του, όσο κι απ' τους μεταγενεστέρους θεωρούνται ως άριστά έργα. Η ποιητική του σταδιοδρομία όμως δεν διατάχθηκε ούτε έξη χρόνια, γιατί πέθανε στο Λονδίνο, στις 24 Αυγούστου του 1770, πριν ακόμα κλείσει τα δεκαεπτά του χρόνια.

Ένας απ' τους μεγαλύτερους μπεκρής των αιώνων, ήταν κι ο Χάνς φον Σβάνινγκεν, ένας Γερμανός φρουοδάρχης, ο οποίος έζησε στην Σιλεσία κατά τον 16ο αιώνα. Δεν έφτασε βέβαια το ρεκόρ του Άλσαττού γκατρού, για τον οποίο γράφηκε στη συνέχεια αυτή η προσηγορία φύλλο κα, καθώς ο Χάνς κι αυτός καθημερινώς τρώγατε ποσότητες κρασιού, κι έπινε όσο κανένα άλλος απ' τους συγχρόνους του.

Στον πόρνο του, στο Μέρτσουτ της Σιλεσίας, είχε τη μεγαλύτερη ακάθαρτη (όχι αποθήκη) που θροισάταν τότε σ' όλη τη Γερμανία και την Κεντρική Ευρώπη.

Ο βαρώνος φον Σβάνινγκεν είχε στην υπηρεσία του πολυάριθμους ειδικούς υπαλλήλους, οι οποίοι ήταν εξασκημένοι να ξεχωρίζουν τις διάφορες ποσότητες κρασιού και ποτών και οι οποίοι ταξίδευαν σχεδόν συνεχώς για να του κοινοποιούν έκτακτα κρασιά απ' τις επαρχίες του Ρήνου, απ' την Ιταλία, τη Γαλλία, την Ισπανία και την Ουγγαρία.

Μεσημέρι-βράδυ, στην πόρτα του, γινότανσαν ακροασηαυξάνσεις, γεμάτα δηλαδή και δειψία, στα οποία προσδίδαν μόνο φαγητά που ήταν καλο μ' έδεσ για το πιστό. Στα συμπό-

σια δέ αυτά ελάβαιναν μέρος οι μεγαλύτεροι μπεκρής της Σιλεσίας.

Συχνά μάλιστα, διάφοροι διάσημοι κρασοπατέρες απ' τη Γαλλία, απ' την Ουγγαρία και την Ιταλία κι απ' άλλες χώρες άκουα, ξεκινούσαν απ' τις παροίτες τους για να πάνε στον πόρνο του Μέρτσουτ και να πιούνε—όπως έλεγαν—κρασί απ' την κάβα του Χάνς φον Σβάνινγκεν. Άλλα κι ο ίδιος έβαριώνε, μόλις άκουανε ότι βρισκόταν πούθενά κανείς άλλος μεγάλος κρασοπατέρας, έστελνε και τον καλύτερο στον πόρνο του.

Εκεί έπακοιουόσσε άγριος άγων κρασοκατανύξεως, για ν' αποδείξη πως απ' τους δυο—ο Σβάνινγκεν ή ο καλσμένος του—θα κατώρθωνε να πιη περισσότερο.

Έτσι, μία φορά, κάλεσε έναν Ρώσο γαιοκτήμονα, ο οποίος κατοικούσε χίλια μίλια μακριά από τη Μόσχα κι έληγε μία φορά έναν Ισπανό μεγιστάνα απ' το Τολέδο της Ισπανίας. Και οι δυο δέχτηκαν πρόθυμα την πρόκληση του Γερμανού συνάδελφου τους κι έκαναν ολόκληρο ταξίδι, μόνο και μόνο για να δοκιμάσουν τα κρασιά του και να συνταγωνιστούν μαζί του στο πιστό.

Όστόσο, απ' τους άγριους αυτούς, ο Σβάνινγκεν έβγαине πάντα νικητής. Κανένας κρασοπατέρας της Ευρώπης δεν μπόρεσε ποτέ να πιη περισσότερο κρασί απ' αυτόν.

Μία φορά, το 1589 σ' έναν τέτοιο διαγωνισμό, ο Γερμανός βαρώνος κατώρθωσε να σημειώσει μοναδικό ρεκόρ. Άδειασε μέσα σε πέντε ώρες, μόνος του, 1489 (80) μεγάλες μπικαλές κρασί της Ουγγαρίας.

Όλοι ξέρουμε ότι οι βασιλείς πταφονται ζωντανόι, όταν ανεβάνουνε στο θρόνο τους. Υπάρχει όμως κι ένας μονάρχης, ο οποίος στέφθηκε δυο φορές, στην πρώτη ζωντανός και την δεύτερη νεκρός, χίλια χρόνια μετά το θάνατό του.

Ο μονάρχης αυτός ε'νε ο Άγιος Βενσέλαος, ο περίφημος ημεμών της Βοημίας που έζησε τον δέκατον αιώνα, ο άγιος Άγιος και ήρωας των Τσεχοσλοβάκων.

Ο Βενσέλαος ανέβηκε στο θρόνο των βρογώνων του δουκάου της Βοημίας το 922 μ. Χ. Υπήρξε δέ ο ιδεώδης τύπος αγαθού και δικαίου βασι-

λέως.

Ήρθε σε συμβιβασμό με τον τότε δούκα της Αυστρίας, με τον οποίο ο πατέρας του θροισάταν σε πόλεμο επί δεκαετηρίδες ολόκληρες, κι έτσι η χώρα του επί της δικής του βασιλείας άπληαυε τ' αγαθά της ειρήνης.

Εκτός αυτού, ο Βενσέλαος γύριζε διαρκώς τις επαρχίες του κράτους του για να εξακοιούσση μήπως υποταλείς του φρουοδάρχη δεν κυβερνούσανε καλά τις επαρχίες τους. Όποιος δέ πολιτής ή χωρικός είχε κανένα παράπονο, μπορούσε να πάη έλεύθερα στο παλάτι και να παρουσιάσση στο Βενσέλαο.

Γι' αυτό ο λαός του τον λάτρευε και τον είχε έπονομάσει «Ο Άγαθός Δούδ».

Δυστυχώς όμως ο ιδεώδης αυτός βασιλεύς δεν έδειχτηκε παρά μόνον έφτα χρόνια. Τον Σεπτέμβριο του 929 τον έδολοφόνθησε ο άδελφός του για ν' ανεβή αυτός στο θρόνο.

Μετά το θάνατό του, το Βατικανό άνακήρυξε τον Βενσέλαο "Άγιο, για την αγαθότητά του και την ειλάθειά του. Κι από τότε οι Βοημοί τον θεωρούν μέχρι σήμερα ως έθνικό τους άγιο.

Πορ δυο ετών παρίσταν, το Σεπτέμβριο του 1929, όταν συμπληρωθήκανε χίλια χρόνια απ' το θάνατό του, όργανωθήκανε με γαλοπροπέες τελετές σ' όλη την Τσεχοσλοβακία, για να τιμήσουν τη μνήμη του άγαθού δουκά.

Εδώπην λοιπόν τα κέκαλά του

1589 σ' έναν τέτοιο διαγωνισμό, ο Γερμανός βαρώνος κατώρθωσε να σημειώσει μοναδικό ρεκόρ. Άδειασε μέσα σε πέντε ώρες, μόνος του, 1489 (80) μεγάλες μπικαλές κρασί της Ουγγαρίας.

Όλοι ξέρουμε ότι οι βασιλείς πταφονται ζωντανόι, όταν ανεβάνουνε στο θρόνο τους. Υπάρχει όμως κι ένας μονάρχης, ο οποίος στέφθηκε δυο φορές, στην πρώτη ζωντανός και την δεύτερη νεκρός, χίλια χρόνια μετά το θάνατό του.

Ο μονάρχης αυτός ε'νε ο Άγιος Βενσέλαος, ο περίφημος ημεμών της Βοημίας που έζησε τον δέκατον αιώνα, ο άγιος Άγιος και ήρωας των Τσεχοσλοβάκων.

Ο Βενσέλαος ανέβηκε στο θρόνο των βρογώνων του δουκάου της Βοημίας το 922 μ. Χ. Υπήρξε δέ ο ιδεώδης τύπος αγαθού και δικαίου βασι-

που χιλιόμετρα.

Ο Ανδρέας Ντάργκο, λοιπόν, μία μέρα της άνοιξης του 1930 παράλαβε μαζί του μια μεγάλη ρόδα, άρους 100 κιλών κι έφυγε απ' τη γερμανική πρωτεύουσα κυλώντας την οδιάκοπα σ' όλη την πόρτα του, ως ότου έφτασε στο Παρίσι.

Το Ψάρι-Παγκάλλος ε'νε απ' τα πιο περίεργα ζώα των θαλασσών. Το τίτλα του μοιάζει με το σχήμα της γλώσσας των ελληνικών θαλασσών. Είναι κοντό, πολύ πλατύ κι έχει δόντια όχι μόνο στο στόμα, αλλά και μέσα στο φάρυγγά του.

Το σπουδαιότερο χαρακτηριστικό του ε'νε ότι αλλάζει διάφορα χρώματα και γι' αυτό σ' άλλες χώρες οι ψαράδες το λένε Κοκκινόψαρο και σ' άλλες πάλι Γαλαζόψαρο...

Μπορείτε να φαντασθήτε ότι υπάρχει στον πλανήτη μας ένα κράτος στην περιφέρεια του οποίου, χωρίς να ημειωθή σ' αυτό καμιά γέννηση, ο πληθυσμός του κατά το περασμένο έτος αυξήθηκε κατά 60 ο; Μπορείτε τώρα να μαντέψετε ποιο ε'νε το κράτος αυτό;

Μην παιδεύεσθε γιατί δεν θά το βρήτε.

Ενε το κράτος του Βατικανού. Το 1930 οι κάτοικοί του ήταν 558 και στο τέλος του 1931 έγιναν 862, δηλαδή αυξήθηκαν κατά 60 ο;. Και όμως, όπως είπαμε, ολόκληρο το χρόνο δεν γεννήθηκε εκεί κανένα παιδί. Τό φαινόμενο αυτό παρατηρείται, γιατί άπολύτατα όλοι οι κάτοικοι του κράτους του Βατικανού ε'νε καρδινάλιοι, κληρικοί, άξιωματοχοι της Αγίας Έδρας και στρατιώτες, και γιατί καμιά γυναίκα δεν κατοικεί εκεί.

Έξ άλλου η αύξηση του πληθυσμού κατά 60 ο; οφείλεται στο ότι κατά το 1930 εγκατεστάθηκαν στο κράτος του Βατικανού 204 άτομα, όλλ' όλοι άνδρες.

Έτσι, ο Βενσέλαος στέφθηκε και μετά το θάνατό του για δεύτερη φορά.

Έν' από τα πιο παράξενα ρεκόρ που έπεσεγρήσαν κατά τα τελευταία χρόνια ε'νε κι ο προπέρσινος άθλος του Ανδρέα Ντάργκο, ενός Γερμανού άμαξοποιού. Όπως πολλοί σύγχρονοί μας έτσι κι ο Ντάργκο φιλοδύνησε να σημειώσει ένα παράδοξο ρεκόρ. Κι, μολονότι ε'νε 56 ετών, μία μέρα του 1930, ξεκίνησε πεζός από το Βερολίνο για να πάη στο Παρίσι.

Δεν έπρόκειτο όμως να πεζοπορή σ'η μόνο, αλλά να κάνει όλο αυτό το δρόμο σέρνοντας μαζί του και μι' μεγάλη ρόδα άμάξης. Ας σημειωθεί, επί τη ευκαιρία, ότι η απόσταση απ' το Βερολίνο ως το Παρίσι ε'νε 663 άγγλικά μίλια, δηλαδή 1150 περί-

Το κρανίο του βασιλέως Βενσέλαου με το στέμμα του.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΡΜΠΕΡΤ ΣΤΡΟΥΤΣ

Η ΘΥΣΙΑ

—Λοιπόν, Γκρέττα, ε'σαι ελπιόμενη η; Πώς τ'ά περνάς με τον άντρα σου; Δεν μπορείς να φανταστής πόσο έλπιόμαι, όταν έμαθα στην Αμερική ότι είσαι πραγματοποίησι, έπιτέ-

λους, το παλλό σου όνειρο. Δεν άμφισβάλω ότι θά είσαι κατενοουσιωμένη!... Μά, μίλα λοιπόν! Γιατί μένεις άφωνη;

Η κυρία Σμιθ κούτταζε μ' άπορία την παιδική της φίλη. Είχαν όχτώ χρόνια να ιδωθούν, από τότε που άπ'τη παντρεύτηκε τον μηχανικό Σμιθ κι έφυγε μαζί του για την Αμερική, όπου του πρόσφεραν μία πολύ καλή θέση. Η Γκρέττα έντωματάς του νέχισε τις σπουδές της, πήγε στο πανεπιστήμιο, πήρε δίπλωμα γιαντρού και κατόπιν παντρεύτηκε έναν γιαντρό, όπως ήταν άνέκαθεν το όνειρό της. Σ' όλο εκείνο το διάστημα, η δυο φίλεσίδες είχαν τακτική άλληλογραφία και η Γκρέττα έγραφε στην κυρία Σμιθ ότι ήταν ευτυχισμένη. Έπειτα της άνήγγειλε το γάμο της και σ' όλα τα κατοπινά γράμματά της, της περιέγραφε μ' ένθουσιασμό τον σύζυγό της και τα χαρίσματά του και τέλος της άνήγγειλε την γέννηση ενός παιδιού που ήρθε να συμπληρώση την ευτυχία της.

Έτσι η κυρία Σμιθ την φανταζόταν τρισευχισμένη και γι' αυτό άπαν πορούσε τώρα που την έδλεπε τόσο στή κλινική του.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά ισάκεις έπεχείρησε να τον ρωτήσω για τις δουλειές του, μου άπαντούσε άπτόμα, παρακαλώντας με να τον άφήσω ήσυχο.

—Μά, γιατί; —Δεν καταλαβαίνεις; Τον πειράζει το ότι είμαι κι εγώ γιαντρός, όπως κι αυτός. Άλλωστε μου το έπες καθορά... Μου έπες πως όταν γυρίζεις στο σπίτι μετά τη δουλειά του θέλει να βροισή μια σύζυγο, μια γυναίκα και όχι μια συνάδελφο, μια γιαντρός. Νά μου μιλάς, μου είπες, για φορέματα, για τουαλέτες, για κοσμήματα, για το όατρο, για έσπερίδες, για ότι άλλο θέλεις, τέλος πάντων, έκτός από ιατρική και προ πάντων έκτός από χειρουργική. Εγώ δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Άλλωστε τον άγαπούσα... και τον άγαπώ ακόμα. Συμμορφώθηκα, λοιπόν, με την άξίωσή του. Δεν του έαναμίλησα για ιατρική και δεν άσκολήθηκα πια καθόλου μ' αυτήν, με την εξακολούθησε.

—Γκρέττα, έκανε άνήσυχα η κυρία Σμιθ. Τι τρέχει; Μήπως ε'ν'τρας σου δεν σ' άγαπάει; —Κάθε άλλο, άποκρίθηκε έκείνη. Ο Φρίτες ε'νε ο καλύτερος σύζυγος κι μ' άγαπάει. Δεν έχει άλλη άγνοια, παρά πως να με κάνει ευτυχισμένη.

—Τότε; —Άλλά δεν ξέρεις... Δεν καταλαβαίνεις ποιος ε'νε ο πρόπος με τον έποιο μπορώ να ευτυχίσω.

Η Γκρέττα, άναστάντας άλλη μία φορά, καθόδερα από την πρώτη κι έξακολούθησε.

—Σ' όλο το διάστημα που είμασταν άρραβωνιασμένοι, μου φερνόταν σαν σε συνάδελφο και συνεργάτη. Μου μιλούσε διαρκώς για τις σπουδές μας, για τις εργασίες μας και φαινόταν ευτυχισμένος γιατί τον έννοιαθα κι ένδιαφερόμουν για τη δουλειά του και για τα επαγγελματικά του σχέδια. Μου ε'χε ζητήσει μάλιστα να του δώσω ένα αντίγραφο της διατριβής που έγραφα για να πάρω το δίπλωμά μου και, άφου τη διάβασε, συζήτησε πολλά σημεία της μαζί μου. Το μέλλον μου φαινόταν πια λαμπρό κι ένειρεμένο...

—Λοιπόν, λοιπόν; —Έξέρεις, βέβαια, ότι λίγον καιρό μετά το γάμο μας, ο Φρίτες, που είχε πάρει τρία χρόνια νωρίτερα το δίπλωμά του και που είχε διακριθεί έντωματάς στον ιατρικό κόσμο, διορίστηκε διευθυντής του χειρουργικού τμήματος μιας μεγάλης κλινικής.

—Ναι. —Έλπιζα λοιπόν, εξακολούθησε η Γκρέττα... ότι θά μ' έπαιρνε κοντά του, ότι θά μ' έκανε συνεργάτιδά του και πρώτη βοηθό του. Αί, λοιπόν, τίποτα απ' αυτό δεν συνέβη... Μου άπαγόρευσε μάλιστα να πατήσω το πόδι μου μέσα στην κλινική του.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά ισάκεις έπεχείρησε να τον ρωτήσω για τις δουλειές του, μου άπαντούσε άπτόμα, παρακαλώντας με να τον άφήσω ήσυχο.

—Μά, γιατί; —Δεν καταλαβαίνεις; Τον πειράζει το ότι είμαι κι εγώ γιαντρός, όπως κι αυτός. Άλλωστε μου το έπες καθορά... Μου έπες πως όταν γυρίζεις στο σπίτι μετά τη δουλειά του θέλει να βροισή μια σύζυγο, μια γυναίκα και όχι μια συνάδελφο, μια γιαντρός. Νά μου μιλάς, μου είπες, για φορέματα, για τουαλέτες, για κοσμήματα, για το όατρο, για έσπερίδες, για ότι άλλο θέλεις, τέλος πάντων, έκτός από ιατρική και προ πάντων έκτός από χειρουργική. Εγώ δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Άλλωστε τον άγαπούσα... και τον άγαπώ ακόμα. Συμμορφώθηκα, λοιπόν, με την άξίωσή του. Δεν του έαναμίλησα για ιατρική και δεν άσκολήθηκα πια καθόλου μ' αυτήν, με την εξακολούθησε.

—Γκρέττα, έκανε άνήσυχα η κυρία Σμιθ. Τι τρέχει; Μήπως ε'ν'τρας σου δεν σ' άγαπάει; —Κάθε άλλο, άποκρίθηκε έκείνη. Ο Φρίτες ε'νε ο καλύτερος σύζυγος κι μ' άγαπάει. Δεν έχει άλλη άγνοια, παρά πως να με κάνει ευτυχισμένη.

—Τότε; —Άλλά δεν ξέρεις... Δεν καταλαβαίνεις ποιος ε'νε ο πρόπος με τον έποιο μπορώ να ευτυχίσω.

Η Γκρέττα, άναστάντας άλλη μία φορά, καθόδερα από την πρώτη κι έξακολούθησε.

—Γκρέττα, έκανε άνήσυχα η κυρία Σμιθ. Τι τρέχει; Μήπως ε'ν'τρας σου δεν σ' άγαπάει; —Κάθε άλλο, άποκρίθηκε έκείνη. Ο Φρίτες ε'νε ο καλύτερος σύζυγος κι μ' άγαπάει. Δεν έχει άλλη άγνοια, παρά πως να με κάνει ευτυχισμένη.

—Τότε; —Άλλά δεν ξέρεις... Δεν καταλαβαίνεις ποιος ε'νε ο πρόπος με τον έποιο μπορώ να ευτυχίσω.

Η Γκρέττα, άναστάντας άλλη μία φορά, καθόδερα από την πρώτη κι έξακολούθησε.

έπιστήμη που τόσο την άγάπησα και στην όποια άφιέρωσα τα ώραιότερα χρόνια της ζωής μου. Σιγά-σιγά μάλιστα άρχισα να την ξεχνώ. Άφροσώνουμαι στο σπίτι μου, στο νοικοκυριό μου, στις κοινωνικές και κοσμικές υποχρεώσεις μου και πορ πάντων στο παιδί μου. Α, το παιδί μου! Ευτυχώς, έχω αυτό τουλάχιστον...

Η Γκρέττα Χάκενσεν άγαπούσε πράγματι έδωλολατρικά το παιδί της, όπως άλλωστε κι ο πατέρας του.

Κάθε καλοκαίρι το άντρογόνο, μαζί με τον μικρό Γιόχαν, πήγαινε και περνούσε τρείς μήνες σ' ένα κτήμα που είχαν σε μια επαρχία.

Αίγες μέρες έπειτα από την κοινότητα της Γκρέττας με την κυρία Σμιθ, οι Χάκενσεν έφυγαν, όπως και θε χρόνο, για το κτήμα τους. Στην άρχή πέρασαν καλά. Ο Φρίτες Χάκενσεν ήταν ευχαριστημένος γιατί ε'χε άπαλλαχθεί για κάμποσον καιρό απ' τις χειρουργικές του άσχοιές και μπορούσε ν' άφοσιωθεί στο παιδί του και στην οικογένειά του.

Άλλά δυο βδομάδες άργότερα, ε'να βράδυ, ο μικρός Γιόχαν που ήταν όλη την ήμερα άκερος και δεν είχε

βάλει στο στόμα του ούτε φαί, ούτε καν νερό, έβαλε ξαφνικά τις φωνές:

—Μιμά, μιμά, έφώναζε, πονώ, πονώ πολύ!

Ο χειρουργός άρπάζε άμέσως με λαχράκι το παιδί του στην άγκαλιά του και κολλώντας το μάγουλό του στο δικό του, το χάιδεψε τρυφερά και το ρώτησε:

—Πού πονάς, παιδί μου; Για δειξέ μου, πού;

—Νά, έδώ!... Και το παιδί του έδειξε το δεξί μέρος της κοιλιάς του. Ο γιαντρός το ξεγύμνωσε άμέσως και άρχισε να το κυττάζει με προσοχή. Κατόπιν κούτταζε τη γυναίκα του. Τα μάτια της έδειχναν ότι ήθελε, ο γιαντρός απ' τους δοηθούς του της κλινικής δεν θά μπορούσε να τον βοηθήσει με τέση σκελετωσύνη και με τέση άκρίβεια.

Έπί τέλους, σε κάποια στιγμή, ο γιαντρός γύρισε προς τη γυναίκα του και φώναξε:

—Σώθηκε!

—Άλήθεια; έκανε έκείνη. —Ναι. Και σάφως χάσε σε πάνα, άναγκασμένη μου! Ήσουν ο καλύτερος βοηθός που μπορούσε να ποιήσει ένας χειρουργός! Άγαπημένη μου, γλυκεριά μου γυναικά!

Κι έκεί, επάνω απ' το τραπέζι που είχε χρησιμοποιήσει για την έγχειρση, μπροστά στο παιδί που ήταν έσπλωμένο και νεκρωμένο άκόμα, οι δυο σύζυγοι άντάλλαζαν ένα φίλ, τόσο θερμό, τόσο γλυκό, όπως δεν είχαν αλλάξει απ' τον καιρό που ήταν άρραβωνιασμένοι...

—Σωληνοειδίτης θά ε'νε, φθόβρισε με πρόπο η Γκρέττα.

—Ναι. Και μάλιστα κεραυνοβόλος, πρόσθεσε με άγωνία ο σύζυγός της.

—Τι θά κάνουμε; —Εγχείρησι. Και άμέσως.

Κυττάζονταν για μερικά δευτερόλεπτα άφωνοι. Έπειτα ο χειρουργός κίνησε για να πάη στο πλαγινό δωμάτιο, όπου είχε την ειδική θαλίτσα με τα χειρουργικά του εργαλεία. Η Γκρέττα έντωματάς έκλεισε με λυγμούς. Έξαρνα όμως πετάχτηκε όρια και τρέχοντας προς το σύζυγό της, το έπες:

—Μά, δεν μπορείς να κάνεις μόνος σου την έγχειρση. Πρέπει ναχης

και κάποιον για να σε βοηθήσει! Πατάξου με το αυτοκίνητό μας ως την πόλη, πάρε έναν γιαντρό όποιονδήποτε και φέρε τον να σε βοηθήσει...

—Δεν μπορώ. Δεν προσβαίω, άπάντησε έκείνος έντονα. Θά προσάη πολλή ώρα, τέση, ώστε έντωματάς το παιδί... Δεν ξέρω ούτε αν θά πορρώσω ζωντανό!... Άλλωστε τι τον θέλω τον γιαντρό. Θά με βοηθήσει έσύ.

—Μά εγώ δεν θά μωρρώσω. Κι ε'ξ άλλω μούχεις άπαγορεύσει...

—Τι άξία έχουν ή άπαγορεύσεις μπροστά στη ζωή του παιδιού μας;... Έμπρός, όχι λόγια! Τι; μπλούζες γλήγορα!...

Με ταχύτητα και με προσοχή καταπληκτική, οι δυο σύζυγοι, μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, είχαν έτοιμάσει τα πάντα. Είχαν άπλώσει σεντόνια και μουςαμάδες σ' ένα κρεβάτι, είχαν βγάλει απ' τη θαλίτσα τα άσφαττερα χειρουργικά εργαλεία και είχαν κυλά άποστειρώσει. Οι ιπρτές, οι όποιοι έντωματάς έμπαθαν τι συνέβαινε, έδελαν κι αυτοί όλα τα δυνατά τους για να βοηθήσουν, μετακρίνοντας τα έπιπλα και στεκόντουσαν κοντά τους έτοιμοι για το κά-

θε τι.

Όταν τελείωσε όλες τις έτοιμασίες τους, ο Φρίτες Χάκενσεν, γύρισε προς την Γκρέττα και τη ρώτησε, δ-χι πια με φωνή συζύγου προς τη γυναίκα του, αλλά με τη φωνή του γιαντρού προς το βοηθό του:

—Φόρσες τη μπλούζα σου; Έσαι έτοιμη; Μπράβο! Πάρε τώρα τα καουτσουκίνα αυτά γάντια και φόρσέ τα. Έμπρός, τη μάσκα και γλωροφορμού! Θά σου λέω εγώ πόση ποσότητα θά ρίχνω... Έμπρός! Πάρε τις δαλόνες και θά μου τις δίνης μια-μία, όταν θά σου τις ζητάω.

Γλήγορα-γλήγορα, με κινήσεις και χειρονομίες σταθερές, χωρίς να ξανακυττάξη τη γυναίκα του που του χρησίμευε ως βοηθός, βέβαιος ότι κι αυτή θά έκανε ό,τι έπρεπε, ο γιαντρός άρπάζοντας στο έργο του, με μανία ούλεγε κανείς. Έπάλυνε με τον άναπο τη στιγμή έκείνη.

Η Γκρέττα, μολονότι δεν είχε εξασκηθεί καθόλου στη χειρουργική, έβαλε κι αυτή τα δυνατά της και με τα μάτια πέσσερα παρακολουθούσε σκυμμένη την εργασία του άντρος της δίνοντας του στην κατάλληλη στιγμή ό,τι του χρειαζόταν. Ούτε ο καλύτερος απ' τους δοηθούς του της κλινικής δεν θά μπορούσε να τον βοηθήσει με τέση σκελετωσύνη και με τέση άκρίβεια.

Έπί τέλους, σε κάποια στιγμή, ο γιαντρός γύρισε προς τη γυναίκα του και φώναξε:

—Σώθηκε!

—Άλήθεια; έκανε έκείνη. —Ναι. Και σάφως χάσε σε πάνα, άναγκασμένη μου! Ήσουν ο καλύτερος βοηθός που μπορούσε να ποιήσει ένας χειρουργός! Άγαπημένη μου, γλυκεριά μου γυναικά!

Κι έκεί, επάνω απ' το τραπέζι που είχε χρησιμοποιήσει για την έγχειρση, μπροστά στο παιδί που ήταν έσπλωμένο και νεκρωμένο άκόμα, οι δυο σύζυγοι άντάλλαζαν ένα φίλ, τόσο θερμό, τόσο γλυκό, όπως δεν είχαν αλλάξει απ' τον καιρό που ήταν άρραβωνιασμένοι...

Η Γκρέττα έκλεισε με λυγμούς...

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ

ΤΟΥ ANDRÉ THEURIET

Ο Βιρελόν ήταν ένα μικρό χωριό με καμιά τρακοσάρια κατ'οίκους. Απέχει από την πλησιέστερη πολιτεία έξη περίπου λεύγες κι' ήταν χωμένο μέσα στο δάσος. Απάνω σε μία ραχούλα, λίγο παραξέω, φαινόταν η εκκλησία του, ένας αρχαίος βυζαντινός ναός, που, καθώς έδεσποζε με τόν όγκο της σ' όλα τ' άλλα σπίτια, έμοιαζε με δασκό που φυλάει το κοπάδι του.

Ο έφημεριός του χωριού, ο παπᾶ-Μακάριος, ήταν ένας άνθρωπος αγγελής και ευσεβής, άνθρωπος του παλιού καλού καιρού. Αδύνατος και ψηλός, μ' ένα ξεφτισμένο ράσο που κυμάτιζε στο ισχνό σώμα του, είχε αγαθή φυσιογνωμία με δυο γαλάζια, ηλιούκτα, όνειροπόλα μάτια.

Είχε είκοσι χρόνια τώρα που βρίσκονταν στο Βιρελόν κι' εχάρυτε το λόγο του Θεού, με ζήλο πραγματικά χριστιανικό. Οι ένορίτες του ήταν άνθρωποι άμωφοι, σχεδόν ημίμαυροι, που εργαζόντουσαν ως λοτόμοι στο δάσος κι' εξασκούνταν συγχρόνως και τρία-τέσσερα επωγγέλιμα, από τα όποια το κυριότερο ήταν το λαθεμπόριο.

Όσ'όσο, παρ' όλη την ταπεινή και απέριτη ζωή του, ο παπᾶ-Μακάριος δεν ήταν στερεωμένος από κάθε φιλοδοξία. Είχε κι' αυτός ένα πόθο, ο οποίος τον έδρασκε νύχτα και μέρα. Ήθελε δηλαδή να ξαναδώσει στην εκκλησία του χωριού του την παλιά της αίγλη, εκείνη που είχε όταν οι καλόγεροι της μονής του Σι-τόν έρχονταν προς τιμήν του περιφήμου ήγουμένου τους Αγίου Βερνάρδου.

Είχε σπαταλήσει για το σκοπό αυτό όλη του τη μικρή του περιουσία, αλλά τα χρήματα ήταν λίγα και δεν είχε κατορθώσει να επισκευάσει ως τώρα παρά μόνο το νόθημα. Η βροχές όμως του τελευταίου χειμώνα είχαν προσενήσει σοβαρές βλάβες στο καμπαναριό, το όποιο ήταν πειά έτοιμόροπο και κινδύνευε από μέσα σε μέρα να γκρεμισθῇ...

Αλλά με τί χρήματα να το επισκευάσει ο παπᾶ-Μακάριος; Το εκκλησιαστικό ταμείο ήταν άδειαν. Τα χρήματα τα δικά του είχαν τελειώσει, βοήθεια δεν μπορούσε να περιμένει από πουνέν. Οι κάτοικοι ήταν φτωχοί σαν αυτόν και οι κοινοτικοί σύμβουλοι θά απέριπταν με το πρώτο κάθε αίτησή του περί παροχής χρήματων.

Η συνδρομή που μαζεύονταν κατά τις μεγάλες τοπικές γιορτές ήταν πολύ πενιγρή, και απ' αυτές πάλι έπρεπε να αφαιρούνται τα κίβδηλα νομίσματα που οι χωρικοί έβρισκαν άφορη ή τα ξεφορτωθούν, ρίχνοντάς τα στο δάσος της εκκλησίας. Όσο για τις εύπορες οικογένειες των περιχώρων, αυτές δεν ήταν καθόλου γενναιοδωρές και δεν έδιναν πεντάρα

αν θά γκρεμιζόταν το καμπαναριό. Εκεί κάτω όμως, στην άκρη του δάσους, σε μία παλιά κι' ωραία έπαυλη, την «Τριανταφυλλένια», όπως την ονόμαζαν, κατοικούσε το καλοκαίρι μια κυρία απ' το Παρίσι, η όποια φαινόταν αρκετά πλούσια και γενναιοδωρή. Ο παπᾶ-Μακάριος όμως, πολύ δειλός όπως ήταν, δεν είχε τολμήσει να πάη ως τη βίλλα της για να ζητήσει τη συνδρομή της.

Άγνοοσε μάλιστα πως η κυρία αυτή λεγόταν Μαγδαληνή Σαιν Σωλιέ. Αλλά κι' αυτό αν το ήξερε, δεν θάδιναν τίποτε. Χωμένος τότε χρόνια μέσα σ' εκείνη την ερημιά, αποκλεισμένος από τον άλλον κόσμο, δεν έδιδάσκε έφημεριές και δεν ήξερε τί γινόταν παραξέω.

Άγνοοσε λοιπόν ο αγαθός έφημεριός πως η σημερινή ιδιοκτήτρια της

στρικής άμέσως.

Κατά το βράδυ, ο παπᾶ-Μακάριος έφτασε κατακουρασμένος στο χωριό Μαζό, του όποιου η στέγες έδαζαν κανονικά μέσα στο σούρουπο. Έξαφνα άρχισε να πέφτει μία ψιλή βροχή, η όποια τον έκανε να έπιταχύνει το βήμα και να καταφύγει σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, όπου ζήτησε να φάη.

—Παπᾶ μου, σε κακή ώρα μάς ήρθε, του είπε η ξενοδόχος. Ό,τι είχα, το μαγείρεψα για μια μουσαφίρισα που περιμένει άπάνω. Αλλά για να ιδούμε, μπορεί να σ' οίκονομήσουμε και σένα... Θά πάω να της πω και ίσως δεχτεί να μοιραστήτε το φαγητό της. Είνε η κυρία της «Τριανταφυλλένιας», μία πολύ καλή και καταδεχτική γυναίκα. Δεν πιστεύω ν' άρνηθῇ...

Κι' ανέθηκε γρήγορα τη σκάλα,

Η μικρή άνεψιά του παπᾶ έτρεξε και είδοποίησε άμέσως τόν θεό της...

«Τριανταφυλλένιας» ήταν η περίφημη ήθοποιός Σαιν Σωλιέ, της όποιας η έπιτυχία στο θέατρο ήταν τόσο πολλές όσο και οι έρωτές της. Κανένας άλλωστε στα περίχωρα δεν ήξερε περισσότερα από τόν παπᾶ γι' αυτό το ζήτημα.

Ένα πρωί του Σεπτεμβρίου, ο παπᾶ-Μακάριος, ο όποιος δεν έβρισκε ούτε στιγμή ήσυχία εξ αιτίας του καμπαναριού, αποφάσισε να επιτελέσει μία πολύ τολμηρή πράξη, να πάη δηλαδή να μαζέψει έσάουος στα γύρω χωριά.

Φόρεσε λοιπόν τη ζώνη του, πήρε το ραβδί του και ξεκίνησε κατά τα χωράμματα με τη δροσιά. Η άρχη όμως του ταξιδιού του δεν ήταν όπως την περίμενε. Από δυό-τρεις πόστες που χούπηρε, μόνο η μία μισάνοιξε. Αλλά κι' αυτή, μόλις ο παπᾶς είπε το λόγο της επισκέψώς του, κλεί-

ένω ο παπᾶς έννοιωσε μία φοβερή στενωχώρα, γιατί δεν ήξερε πως να παρουσιάσει σ' αυτή την μεγάλη κυρία που για πρώτη φορά θά την έβλεπε από κοντά.

Γρήγορα όμως βγήκε απ' αυτή την άμηχανία του, γιατί άκουσε μία άσημεία φωνή που έλεγε πάνω από τη σκάλα:

—Μά βέβαια, γιατί όχι; Εύχαρίστως δέχομαι να φάω μαζί με τόν αιδεσιμώτατο. Όρίστε, πάτερ Μακάριε, έλάτε άπάνω. Φέρε κι' ένα άλλο σερόβιτσι, κυρά μου...

Ο έφημεριός ανέθηκε πράγματι άπάνω, μα από την πρώτη στιγμή στάθηκε θαυματομένος. Κοντά στο μαχαλι που έκαμπε, ήταν στενωμένο το τραπέζι και άπάνω στο τραπέζι άχνιζαν δυο πιάτα με ψημένες πέριδικες.

Εκείνο όμως που θάμπωσε περισσότερο τόν ιερέα ήταν η όμορφη της

κυρίας Σαιν Σωλιέ, η όποια είχε σηκωθεί από τη θέσι της για να τόν υποδεχθῇ. Η Μαγδαληνή, ψηλή, ξανθή, νόστιμη, χαμογελαστή και με μαύρα μάτια και σγουρά μαλλιά, πρόσφερε μόνη της κάθισμα στον φτωχό ιερέα και τού είπε με τη μελωδική φωνή της:

—Καθήστε, αιδεσιμώτατε! Θά διηγήσομαι μαζί...

Ο παπᾶ-Μακάριος δεν έλπιζε να νοιώσει ποτέ του τόση ευχαρίστηση. Περίμενε να ιδῇ καμιά γυναίκα σοβαρή, ήλικιωμένη, σαν όλες τις άρχόντισσες των περιχώρων, και είχε τώρα άπέναντί του ένα πλάσμα μοναδικό, ύπεροχο.

—Πάτερ Μακάριε, του είπε η ήθοποιός, μου φαίνεστε πολύ λυπημένος. Τι έχετε;

—Ναί, κυρία, έχετε δίκιο, άποκρίθηκε ο παπᾶς με άπλόητητα. Έχω στην καρδιά μου ένα μεγάλο βάρος που με βασανίζει...

Και άρχισε να της μιλά με πρόπο πραγματικά συγκινητικό για το έτοιμόροπο καμπαναριό και για τη φτώχεια της εκκλησίας του.

—Αλήθεια; Έκανε η ήθοποιός. Και πόσα σᾶς χρειάζονται για την επισκευή του καμπαναριού;

—Πολλά χρήματα, κυρία. Δυο χιλιάδες φράγκα τουλάχιστο, ίσως μάλιστα και πρεις...

Η Μαγδαληνή χαμογέλασε και, προσφέροντας στον παπᾶ μία σφερούρα πέριδικα, τού άποκρίθηκε με καλωσύνη:

—Έ, μείνατε ήσυχος, πάτερ Μακάριε! Σᾶς υπόσχομαι ότι θά σᾶς βρώ αυτό το ποσόν και ότι πριν από τα Χριστούγεννα η εκκλησία σας θάχει καινούργιο καμπαναριό.

—Α! φώναξε ο παπᾶς. Άν το κάνετε αυτό το πράγμα, θά προσέχωμαι για σᾶς νύχτα και μέρα.

—Ναί, να προσέχετε, πάτερ μου. Έχω μεγάλη ανάγκη από τις προσευχές σας. Και για το καμπαναριό μη σᾶς μέλει...

Άφου τελείωσαν το δείπνο, χωρίστηκαν σαν δυο καλοί φίλοι και ο παπᾶ-Μακάριος γύρισε χαρούμενος στο προσεδυτήριο του.

Ύστερα από λίγες μέρες, όταν έληξε η άδειά της, η Μαγδαληνή γύρισε στο Παρίσι, όπου επανέλαβε τη συνηθισμένη της ζωή του θεάτρου και τών διασκεδάσεων.

Δεν έληθον όμως όμως την υπόσχεσή της και άρχισε να ζητάη απ' όλους τούς θαυμαστές της συνεισφορές, τις όποιες προόριζε, όπως έλεγε, για φιλικό-φιλανθρωπικό σκοπό.

Έτσι, λίγες μέρες πριν από τα Χριστούγεννα οι κάτοικοι του Βιρελόν είδαν να στέκεται ένα αμάξι έξω από το προσεδυτήριο και να μπαίνει μέσα η κυρία της «Τριανταφυλλένιας», τυλιγμένη μες στις πολύτιμες γούνες της. Η μικρή άνεψιά του παπᾶ έτρεξε κι' είδοποίησε άμέσως τόν θεό της, ο όποιος διάβασε εκείνη την ώρα την άλλητελογαφία του.

Και, χαμογελώντας χαριτωμένα, η νεαρή ήθοποιός μπήκε μέσα σ' ένα άφιόντα τόν παπᾶ να λύσει μόνος του το άίνιγμα τών λέξεών της...

—Πάτερ Μακάριε, είπε σε λίγο φαιδρά η ήθοποιός μπαίνοντας μέσα, την υπόσχεσή μου δεν την ξέχασα...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

Τὰ πρώτα βήματα και τὰ πρώτα κέρδη του Πουτσίνι. Πώς έγινε πλούσιος. Ραχήλ και Άλφρέδος ντὲ Μυσσέ. Πώς μάλωσαν για πάντα. Τὰ μοντέλλα του Ίφεν. Πώς έμπνεόταν τὰ έργα του. Τὰ κέρδη του Καρούζο. Η γενναιοδωρία του Δουμά, κ.τ.λ.

Ίδου τι γράφει ο περίφημος μουσικοσυνθέτης Πουτσίνι στα Άπομνημονεύματά του για την αρχή της λαμπρότης του σταδιοδρομίας και για τὰ πρώτα κέρδη που είχε απ' τα έργα του:

«Άρχισα να άνακουφίζωμαι οικονομικά από τὸ 1893, τὸ έτος που παρασπάθηκα στο Τονυό το πρώτο μου έργο, η «Μελόδραμα αυτό, με άνακουφίσαν πραγματικά, δηλαδή με βοήθησαν να... ξεπληρώσω τα χρέη μου. Τα χρέη μου ήταν μικρά, αλλά οι δανειστές μου πολλοί. Και πολλές φορές αυτά τα χρέη είνε χειρότερα από τα μεγάλα. Έπειτα παίχτηκε με τη σειρά της η «Μποόμ», τὸ δεύτερο έργο μου, και με τις εισπράξεις του άγόρασα στην άρχη ένα μικρό σπιτάκι στην περιφέρεια Τόργε ντελ Λάγκο, έπειτα ένα άλλο μεγαλύτερο με κήπο και στο τέλος μία δόκιλη έπαυλη. Έτσι άποχαιρέτησα πειά για πάντα τη φτώχεια...»

Ο μέγας ρομαντικός ποιητής Άλφρεδός Καρούζος, ο όποιος έρωτευμένος τότε με τη Ραχήλ, έδῆλωσε ότι άντι χρημάτων δίνει την καρδιά του!

Η Ραχήλ κολακεύτηκε, φαίνεται, από την προσφορά του και τού έδωσε το περίφημο δαχτυλίδι. Έπαινε μάλιστα τόσο πολύ να τὸ κρατήσει, ώστε ο Μυσσέ τὸ δέχτηκε και για να βγῇ από την υποχρέωση της άποσχέ-πτερα τού καμπαναριού τὸ όνομα τὸ πώνυμο της άποφασίστηκε...

—Πά, πά, πά! φώναζε η άρχη ήθοποιός, γελώντας. Όχι! Όχι!... Δέν τὸ θέλω αυτό! Τὸ δεξιά σας τί πωλεί; «Μη γνώτω η δεξιά σας τί πωλεί; η άριστερά». Έ, λοιπόν, έπειδή σ' αυτή την ύπόθεσι προέρχονται όλα άπό τὴν άριστερά, κάλλιο να μόνουν μουσικά...

Και, χαμογελώντας χαριτωμένα, η νεαρή ήθοποιός μπήκε μέσα σ' ένα άφιόντα τόν παπᾶ να λύσει μόνος του το άίνιγμα τών λέξεών της...

Η Ραχήλ κολακεύτηκε, φαίνεται, από την προσφορά του και τού έδωσε το περίφημο δαχτυλίδι. Έπαινε μάλιστα τόσο πολύ να τὸ κρατήσει, ώστε ο Μυσσέ τὸ δέχτηκε και για να βγῇ από την υποχρέωση της άποσχέ-πτερα τού καμπαναριού τὸ όνομα τὸ πώνυμο της άποφασίστηκε...

—Πά, πά, πά! φώναζε η άρχη ήθοποιός, γελώντας. Όχι! Όχι!... Δέν τὸ θέλω αυτό! Τὸ δεξιά σας τί πωλεί; «Μη γνώτω η δεξιά σας τί πωλεί; η άριστερά». Έ, λοιπόν, έπειδή σ' αυτή την ύπόθεσι προέρχονται όλα άπό τὴν άριστερά, κάλλιο να μόνουν μουσικά...

Και, χαμογελώντας χαριτωμένα, η νεαρή ήθοποιός μπήκε μέσα σ' ένα άφιόντα τόν παπᾶ να λύσει μόνος του το άίνιγμα τών λέξεών της...

Η Ραχήλ κολακεύτηκε, φαίνεται, από την προσφορά του και τού έδωσε το περίφημο δαχτυλίδι. Έπαινε μάλιστα τόσο πολύ να τὸ κρατήσει, ώστε ο Μυσσέ τὸ δέχτηκε και για να βγῇ από την υποχρέωση της άποσχέ-πτερα τού καμπαναριού τὸ όνομα τὸ πώνυμο της άποφασίστηκε...

—Πά, πά, πά! φώναζε η άρχη ήθοποιός, γελώντας. Όχι! Όχι!... Δέν τὸ θέλω αυτό! Τὸ δεξιά σας τί πωλεί; «Μη γνώτω η δεξιά σας τί πωλεί; η άριστερά». Έ, λοιπόν, έπειδή σ' αυτή την ύπόθεσι προέρχονται όλα άπό τὴν άριστερά, κάλλιο να μόνουν μουσικά...

Και, χαμογελώντας χαριτωμένα, η νεαρή ήθοποιός μπήκε μέσα σ' ένα άφιόντα τόν παπᾶ να λύσει μόνος του το άίνιγμα τών λέξεών της...

Η Ραχήλ κολακεύτηκε, φαίνεται, από την προσφορά του και τού έδωσε το περίφημο δαχτυλίδι. Έπαινε μάλιστα τόσο πολύ να τὸ κρατήσει, ώστε ο Μυσσέ τὸ δέχτηκε και για να βγῇ από την υποχρέωση της άποσχέ-πτερα τού καμπαναριού τὸ όνομα τὸ πώνυμο της άποφασίστηκε...

—Πά, πά, πά! φώναζε η άρχη ήθοποιός, γελώντας. Όχι! Όχι!... Δέν τὸ θέλω αυτό! Τὸ δεξιά σας τί πωλεί; «Μη γνώτω η δεξιά σας τί πωλεί; η άριστερά». Έ, λοιπόν, έπειδή σ' αυτή την ύπόθεσι προέρχονται όλα άπό τὴν άριστερά, κάλλιο να μόνουν μουσικά...

Και, χαμογελώντας χαριτωμένα, η νεαρή ήθοποιός μπήκε μέσα σ' ένα άφιόντα τόν παπᾶ να λύσει μόνος του το άίνιγμα τών λέξεών της...

φρέδος ντὲ Μυσσέ είχε προσκληθῇ κάποτε μαζί με πολλούς άλλους διακεκομμένους ποιητές και λόγιους σε γεύμα στο σπίτι της μεγάλης τραγουδίστριας Ραχήλ. Όταν όμως οι καλεσμένοι κάθισαν στο τραπέζι, όλη η προσοχή τους συγκεντρώθηκε σ' ένα θαυμάσιο δαχτυλίδι που φορούσε η περίφημη καλλιτέχνις.

Απάνω στη κουδέντα, μερικοί πρότειναν γι' άσπεία να τὸ θάλουν στη δημοπρασία. Η οικοδόσπινα δέχτηκε και οι παριστάμενοι πρόσφεραν για να τὸ άποκτήσουν ύπεροχα ποσά. Όταν ήρθε η σειρά τού Μυσσέ, ο ποιη-

της τών «Νικητῶν», ο όποιος έρωτευμένος τότε με τη Ραχήλ, έδῆλωσε ότι άντι χρημάτων δίνει την καρδιά του!

Η Ραχήλ κολακεύτηκε, φαίνεται, από την προσφορά του και τού έδωσε το περίφημο δαχτυλίδι. Έπαινε μάλιστα τόσο πολύ να τὸ κρατήσει, ώστε ο Μυσσέ τὸ δέχτηκε και για να βγῇ από την υποχρέωση της άποσχέ-πτερα τού καμπαναριού τὸ όνομα τὸ πώνυμο της άποφασίστηκε...

—Πά, πά, πά! φώναζε η άρχη ήθοποιός, γελώντας. Όχι! Όχι!... Δέν τὸ θέλω αυτό! Τὸ δεξιά σας τί πωλεί; «Μη γνώτω η δεξιά σας τί πωλεί; η άριστερά». Έ, λοιπόν, έπειδή σ' αυτή την ύπόθεσι προέρχονται όλα άπό τὴν άριστερά, κάλλιο να μόνουν μουσικά...

Και, χαμογελώντας χαριτωμένα, η νεαρή ήθοποιός μπήκε μέσα σ' ένα άφιόντα τόν παπᾶ να λύσει μόνος του το άίνιγμα τών λέξεών της...

Η Ραχήλ κολακεύτηκε, φαίνεται, από την προσφορά του και τού έδωσε το περίφημο δαχτυλίδι. Έπαινε μάλιστα τόσο πολύ να τὸ κρατήσει, ώστε ο Μυσσέ τὸ δέχτηκε και για να βγῇ από την υποχρέωση της άποσχέ-πτερα τού καμπαναριού τὸ όνομα τὸ πώνυμο της άποφασίστηκε...

—Πά, πά, πά! φώναζε η άρχη ήθοποιός, γελώντας. Όχι! Όχι!... Δέν τὸ θέλω αυτό! Τὸ δεξιά σας τί πωλεί; «Μη γνώτω η δεξιά σας τί πωλεί; η άριστερά». Έ, λοιπόν, έπειδή σ' αυτή την ύπόθεσι προέρχονται όλα άπό τὴν άριστερά, κάλλιο να μόνουν μουσικά...

Και, χαμογελώντας χαριτωμένα, η νεαρή ήθοποιός μπήκε μέσα σ' ένα άφιόντα τόν παπᾶ να λύσει μόνος του το άίνιγμα τών λέξεών της...

Η Ραχήλ κολακεύτηκε, φαίνεται, από την προσφορά του και τού έδωσε το περίφημο δαχτυλίδι. Έπαινε μάλιστα τόσο πολύ να τὸ κρατήσει, ώστε ο Μυσσέ τὸ δέχτηκε και για να βγῇ από την υποχρέωση της άποσχέ-πτερα τού καμπαναριού τὸ όνομα τὸ πώνυμο της άποφασίστηκε...

—Πά, πά, πά! φώναζε η άρχη ήθοποιός, γελώντας. Όχι! Όχι!... Δέν τὸ θέλω αυτό! Τὸ δεξιά σας τί πωλεί; «Μη γνώτω η δεξιά σας τί πωλεί; η άριστερά». Έ, λοιπόν, έπειδή σ' αυτή την ύπόθεσι προέρχονται όλα άπό τὴν άριστερά, κάλλιο να μόνουν μουσικά...

Και, χαμογελώντας χαριτωμένα, η νεαρή ήθοποιός μπήκε μέσα σ' ένα άφιόντα τόν παπᾶ να λύσει μόνος του το άίνιγμα τών λέξεών της...

Η Ραχήλ κολακεύτηκε, φαίνεται, από την προσφορά του και τού έδωσε το περίφημο δαχτυλίδι. Έπαινε μάλιστα τόσο πολύ να τὸ κρατήσει, ώστε ο Μυσσέ τὸ δέχτηκε και για να βγῇ από την υποχρέωση της άποσχέ-πτερα τού καμπαναριού τὸ όνομα τὸ πώνυμο της άποφασίστηκε...

—Πά, πά, πά! φώναζε η άρχη ήθοποιός, γελώντας. Όχι! Όχι!... Δέν τὸ θέλω αυτό! Τὸ δεξιά σας τί πωλεί; «Μη γνώτω η δεξιά σας τί πωλεί; η άριστερά». Έ, λοιπόν, έπειδή σ' αυτή την ύπόθεσι προέρχονται όλα άπό τὴν άριστερά, κάλλιο να μόνουν μουσικά...

Και, χαμογελώντας χαριτωμένα, η νεαρή ήθοποιός μπήκε μέσα σ' ένα άφιόντα τόν παπᾶ να λύσει μόνος του το άίνιγμα τών λέξεών της...

Η Ραχήλ κολακεύτηκε, φαίνεται, από την προσφορά του και τού έδωσε το περίφημο δαχτυλίδι. Έπαινε μάλιστα τόσο πολύ να τὸ κρατήσει, ώστε ο Μυσσέ τὸ δέχτηκε και για να βγῇ από την υποχρέωση της άποσχέ-πτερα τού καμπαναριού τὸ όνομα τὸ πώνυμο της άποφασίστηκε...

—Πά, πά, πά! φώναζε η άρχη ήθοποιός, γελώντας. Όχι! Όχι!... Δέν τὸ θέλω αυτό! Τὸ δεξιά σας τί πωλεί; «Μη γνώτω η δεξιά σας τί πωλεί; η άριστερά». Έ, λοιπόν, έπειδή σ' αυτή την ύπόθεσι προέρχονται όλα άπό τὴν άριστερά, κάλλιο να μόνουν μουσικά...

Και, χαμογελώντας χαριτωμένα, η νεαρή ήθοποιός μπήκε μέσα σ' ένα άφιόντα τόν παπᾶ να λύσει μόνος του το άίνιγμα τών λέξεών της...

λος άγοούσε να γραφθῇ. Νέες Σειρήνες έμάχονταν τώρα τόν ποιητή. Μία μέρα μάλιστα ο Μυσσέ τόλησε μπρός στη Ραχήλ να πλῆξη τὸ έγκώμιο μιάς αντίζήλου της. Αυτό θυμωσε πολύ την καλλιτέχνιδα, η όποια τὸ έδειξε άμέσως με την έκφρασι που πήρε τὸ πρόσωπό της. Τότε ο ποιητής έβγαλε άμέσως απ' τὸ δαχτυλίδι του τὸ δαχτυλίδι και της τὸ επέστρεψε. Η Ραχήλ πάλι τὸ πήρε και τὸ φόρεσε στο χέρι της, χωρίς να πῇ τίποτα. Έννοείται ότι κατόπιν τού έπεισοδίου αὐτοῦ διακόπηκε κάθε σχέση μετὰ τὸν ποιητὸν και της καλλιτέχνιδος, οι όποιοι δέν τὰ ξανάφτιαξαν ποτέ.

Ο μέγας συγγραφέας τών βορείων χωρῶν Έρρίκος Ίφεν χρησιμοποίησε πάντα ως μοντέλλα για να δημιουργῇ τούς ήρωες τών έργων του πραγματικά πρόσωπα. Έτσι για τη Νόρα, την ήρωίδα τού περιφήμου «Σπιτιού της Κούκλας» είχε υπ' όψιν του μία κυρία από τη Χοιστανία, την Άλμα Έρμικα, σύζυγο ενός γαιοκτήνη της πόλεως.

Η γυναίκα αυτή είχε παντρευτεί από έρωτα, άλλ' άργότερα άρχισε να έθροεύεται τόν άνδρα της, γιατί κάθε τόσο έπινε και μεθούσε. Κάποτε μάλιστα, ύστερα από μία σφοδρή φιλονικία, η Άλμα έγκατέλειπε τὸ σπίτι της για να μὴ ξαναγυρίσει ποτέ.

Η τούτη τὸ έφερε, την ώρα που η κυρία αυτή έβγαине μαυισμένη στο δρόμο με την άποφασί να μὴ επιστρέψῃ κοντά στο σύζυγό της, να διαβάσῃ από και παρυστικός ο Ίφεν. Παρατηρητικός όπως ήταν, τού έκαμε έντύπωσι η άγριωμένη φυσιογνωμία της φυγάδος, ζήτησε πληροφορίες για τη ζωή της και, άφου μαζέψε άρκετά στοιχεία, τὰ εκμεταλλεύτηκε στο άριστοεγγραμματικό του δράμα.

Ένα βράδυ, πὸ είκοσι περίπου ετών, ο διάσημος πεινός Καρούζος άνακόταν στο θέατρο της Νεαπόλεως και παρακολουθούσε την παράστασι. Σε μία στιγμή όμως τόν έπλησίασε ένας άγνωστος και τού είπε:

—Ευχαρίστησε νάβηθες απόψε να τραγουδάς στο σπίτι τού κ. Χ. Ή όχι, κύριε. Απόψε είμαι άποφασισμένος να ξεκουρασθῶ...

—Ο φίλος μου κ. Χ. με έπέφερε να σας προστείνω ως άμοιβή 1.500 δολάρια...

—Εύχαριστώ, αλλά δεν μπορώ...

—Άκούστε με. Αποκάτω είνε τὸ αὐτοκίνητο τού φίλου μου και περιμένει. Έρχεστε, τραγουδάτε μία ρωμάντζα και φεύγετε...

—Με συγχωρείτε, αλλά μὴν έπιμένετε. Θέλω να παρακολουθῶ την παράστασι...

Τότε ο Καρούζο, δεισιππώδης, άκολούθησε τόν άγνωστο. Ύστερα από τρία τέταρτα όμως ξαναγύρισε στο θέατρο και άκουσε δόλοκληρη την τρίτη πράξι. Έλάσε και σᾶς διπλασιάζω την προσφορά...

Τότε ο Καρούζο, δεισιππώδης, άκολούθησε τόν άγνωστο. Ύστερα από τρία τέταρτα όμως ξαναγύρισε στο θέατρο και άκουσε δόλοκληρη την τρίτη πράξι. Έλάσε και σᾶς διπλασιάζω την προσφορά...

Τότε ο Καρούζο, δεισιππώδης, άκολούθησε τόν άγνωστο. Ύστερα από τρία τέταρτα όμως ξαναγύρισε στο θέατρο και άκουσε δόλοκληρη την τρίτη πράξι. Έλάσε και σᾶς διπλασιάζω την προσφορά...

Τότε ο Καρούζο, δεισιππώδης, άκολούθησε τόν άγνωστο. Ύστερα από τρία τέταρτα όμως ξαναγύρισε στο θέατρο και άκουσε δόλοκληρη την τρίτη πράξι. Έλάσε και σᾶς διπλασιάζω την προσφορά...

Τότε ο Καρούζο, δεισιππώδης, άκολούθησε τόν άγνωστο. Ύστερα από τρία τέταρτα όμως ξαναγύρισε στο θέατρο και άκουσε δόλοκληρη την τρίτη πράξι. Έλάσε και σᾶς διπλασιάζω την προσφορά...

Τότε ο Καρούζο, δεισιππώδης, άκολούθησε τόν άγνωστο. Ύστερα από τρία τέταρτα όμως ξαναγύρισε στο θέατρο και άκουσε δόλοκληρη την τρίτη πράξι. Έλάσε και σᾶς διπλασιάζω την προσφορά...

Τότε ο Καρούζο, δεισιππώδης, άκολούθησε τόν άγνωστο. Ύστερα από τρία τέταρτα όμως ξαναγύρισε στο θέατρο και άκουσε δόλοκληρη την τρίτη πράξι. Έλάσε και σᾶς διπλασιάζω την προσφορά...

αὐτοκίνητο τού φίλου μου και περιμένει. Έρχεστε, τραγουδάτε μία ρωμάντζα και φεύγετε...

—Με συγχωρείτε, αλλά μὴν έπιμένετε. Θέλω να παρακολουθῶ την παράστασι...

Τότε ο Καρούζο, δεισιππώδης, άκολούθησε τόν άγνωστο. Ύστερα από τρία τέταρτα όμως ξαναγύρισε στο θέατρο και άκουσε δόλοκληρη την τρίτη πράξι. Έλάσε και σᾶς διπλασιάζω την προσφορά...

Τότε ο Καρούζο, δεισιππώδης, άκολούθησε τόν άγνωστο. Ύστερα από τρία τέταρτα όμως ξαναγύρισε στο θέατρο και άκουσε δόλοκληρη την τρίτη πράξι. Έλάσε και σᾶς διπλασιάζω την προσφορά...

Τότε ο Καρούζο, δεισιππώδης, άκολούθησε τόν άγνωστο. Ύστερα από τρία τέταρτα όμως ξαναγύρισε στο θέατρο και άκουσε δόλοκληρη την τρίτη πράξι. Έλάσε και σᾶς διπλασιάζω την προσφορά...

Τότε ο Καρούζο, δεισιππώδης, άκολούθη

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΑΥΓΑ ΤΟΥ ΑΕΤΙΔΕΩΣ

Δεν βρήκε κανένα άλλον εκτός από τους υπηρέτες. Όλοι είχαν δραπέτευσει, ο βασιλεύς, οι πρίγκιπες, οι ευγενείς, οι υπαυτοί... Έφυγαν όλοι, τρομαγμένοι, σαν μαύρα πουλιά της νύχτας, μπροστά στο βασιλικό των αίθρων, των αετών...

Κουρασμένοι μάστιχα καθώς ήταν από τις περιπέτειες των τελευταίων ημερών, ο Ναπολέων πλάνιασε στο ζεστό άκμα κρεβάτι του Λουδοβίκου 17ου.

«Αλλά, παρ' όλη την εξάντλησή του, δεν μπορούσε να κοιμηθώ. Τι του έλειπε λοιπόν;

Τού έλειπαν δυο παχουλιά χεράκια γύρω στο λαιμό του, μερικές ξυθιές μπουκιές, ή όποιες 'θ' άγγιζαν το μάγουλό του και μια παιδική ρωφή, ή όποια θά του φιθύριζε: «Μπαμπά»

Έτσι, ο Πάσχα, ο οποίος είχε κάνει όλο τον κόσμο να τον τρέμει, έννοιωθε τώρα την καρδιά του να λιώνει στην ανάμνηση του μοναχογιου του, του Αετιδέως, ο οποίος εκείνη άκριτως την ημέρα—20 Μαρτίου 1815—συμπλήρωνε τα τέσσερα χρόνια του.

Ο Αυτοκράτωρ της Αυστρίας Φραγκίσκος-Ιωσήφ, είχε μετανιώσει πολύ γιατί τού είχε δώσει την κόρη του και γι' αυτό, όταν ο Ναπολέων έφυγε για την εξορία της Έλβας, την ξαναπήρε κοντά του στη Βιέννη, μαζί με τον έγγονό του.

Ο «Αετιδέων» όμως, αν και πολύ μικρός, θυμόταν πάντα την περιδιά του και τον πατέρα του και τις νύχτες άποκοιμόταν στο μικρό του κρεβάτι, μουρμουρίζοντας γαλλικά τραγούδια.

... ..
Εκείνο το βράδυ, της 20 Μαρτίου 1815, δεν άφηνε μόνον ο Ναπολέων στο παλάτι των Φιλυρών... Σ' ένα μικρό δωμάτιο του υπογείου άφηνε μόνον και κάποιος άλλος. Κι αυτός ήταν ο Σεβαστιανός Μπωπουά, ο νεαρός μάγειρος των ανακτόρων...

Αυτός δεν κοιμόταν από την χαρά του.

Συλλογίζεταν πώς δεν θά μαγειρεύε πια για τον Λουδοβίκο XVII, αλλά για την Αυτού Μεγαλειότητα, την Αυτοκράτειρα και βασιλέα, τον Μεγάλο Ναπολέοντα!...

Ήταν ένα γενναίο παιδί ο Σεβαστιανός. Ο πατέρας του ήταν στρατιώτης κι' η μητέρα του πουλούσε διάφορα τρόφιμα στο στρατό. Έτσι ο Σεβαστιανός μεγάλωσε στα πεδία των μαχών. Γεννήθηκε στο Μαρένγκο, περπάτησε για πρώτη φορά στο Αουστερλίτς, κοιμήθηκε μαζί με το στρατό στο κοιμητήριο του Έβλντ...

Το καυμένο μου το παιδί!... Σε λίγες μέρες 'ενε Πάσχα κι' αλλοίμονο δεν μπορώ να τού στείλω ένα αυγό!...

Και δεν είχε άδικο να ελπίζει... Νά που τώρα ο Ναπολέων είχε επιστρέψει και πάλι στο παλάτι του.

Έτσι, την νύχτα εκείνη, ο Σεβαστιανός δεν μπορούσε να κοιμηθώ από την συγκίνηση και την χαρά του.

Την άλλη ημέρα, το αυτοκρατορικό τραπέζι ήταν γεμάτο από τα καλύτερα φαγητά και τη γλυκίσματα. Ο Ναπολέων όμως δεν είχε καθόλου όρεξη.

Ο Σεβαστιανός είχε ζητήσει για χάρι, να σερβίρει αυτός τον Αυτοκράτορα εκείνη την ημέρα.

«Αλλά με πολλή λύπη τον έδλεπε να μ'ήν τρώει τίποτε. Σε μια στιγμή μάλιστα τον άκουσε να φιθύριζε:

—Το καυμένο μου το παιδί!... Σε λίγες μέρες 'ενε Πάσχα κι' αλλοίμονο δεν μπορώ να τού στείλω ένα αυγό!...

π' άρκεστές νύχτες, κι' ύστερα έχασε τον πατέρα του στο Βαγκράμ, και την μητέρα του στο Βοροσίνα.

Έπειτα, όταν ο Σεβαστιανός μεγάλωσε κάπως, άκολούθησε τον Ναπολέοντα στη Ρωσία, ως παραμάγειρος του στρατού. Εκεί, κατά την ημέρα του Πάσχα, ενώ τ'ό χιόνι έπεφτε πυκνό όλόγυρα και δεν υπήρχαν καθόλου σχεδόν τρόφιμα στο στρατόπεδο, ο Σεβαστιανός κατόρθωσε κι' άνυψε φωτιά κι' έθρασε ένα αυγό, που το φύλαγε σαν θησαυρό για τον Αυτοκράτορα.

Έτσι ο Ναπολέων, παγωμένος και πεινασμένος όπως ήταν, ζεστάθηκε στη φωτιά κι' έφαγε μ' ευχαρίστηση το αυγό που τού πρόσφερε.

—Θά σου τ'ό ανταποδώσω αυτό στο Παρίσι, στο παλάτι των Φιλυρών... είπε τότε στον παραμάγειρο.

Πραγματικά, δέ, ο «Αετις» ο οποίος δεν έσχε ποτέ τις υποχρεώσεις του, όταν γύρισε απ' τη Ρωσία, διώρισε τον Σεβαστιανό μάγειρο της αυτοκρατορικής κουζίνας.

Μά ο Ναπολέων έφυγε τότε για τ'ήν «Έλβα» κι' έ'τσι ο νεαρός μάγειρος αναγκάστηκε να μείνει στην ύπρεσία των Βουρβόνων.

Ελπίζε όμως πάντα ότι δεν θά έμεινε για πολύ και ρ' μάγειρος του Λουδοβίκου XVIII, αλλά λ' γρήγορα θά υπηρετούσε και πάλι τον Ναπολέοντα.

Και δεν είχε άδικο να ελπίζει... Νά που τώρα ο Ναπολέων είχε επιστρέψει και πάλι στο παλάτι του.

Έτσι, την νύχτα εκείνη, ο Σεβαστιανός δεν μπορούσε να κοιμηθώ από την συγκίνηση και την χαρά του.

Την άλλη ημέρα, το αυτοκρατορικό τραπέζι ήταν γεμάτο από τα καλύτερα φαγητά και τη γλυκίσματα. Ο Ναπολέων όμως δεν είχε καθόλου όρεξη.

Ο Σεβαστιανός είχε ζητήσει για χάρι, να σερβίρει αυτός τον Αυτοκράτορα εκείνη την ημέρα.

«Αλλά με πολλή λύπη τον έδλεπε να μ'ήν τρώει τίποτε. Σε μια στιγμή μάλιστα τον άκουσε να φιθύριζε:

—Το καυμένο μου το παιδί!... Σε λίγες μέρες 'ενε Πάσχα κι' αλλοίμονο δεν μπορώ να τού στείλω ένα αυγό!...

Και δεν είχε άδικο να ελπίζει... Νά που τώρα ο Ναπολέων είχε επιστρέψει και πάλι στο παλάτι του.

Έτσι, την νύχτα εκείνη, ο Σεβαστιανός δεν μπορούσε να κοιμηθώ από την συγκίνηση και την χαρά του.

Την άλλη ημέρα, το αυτοκρατορικό τραπέζι ήταν γεμάτο από τα καλύτερα φαγητά και τη γλυκίσματα. Ο Ναπολέων όμως δεν είχε καθόλου όρεξη.

Ο Σεβαστιανός είχε ζητήσει για χάρι, να σερβίρει αυτός τον Αυτοκράτορα εκείνη την ημέρα.

«Αλλά με πολλή λύπη τον έδλεπε να μ'ήν τρώει τίποτε. Σε μια στιγμή μάλιστα τον άκουσε να φιθύριζε:

—Το καυμένο μου το παιδί!... Σε λίγες μέρες 'ενε Πάσχα κι' αλλοίμονο δεν μπορώ να τού στείλω ένα αυγό!...

Και δεν είχε άδικο να ελπίζει... Νά που τώρα ο Ναπολέων είχε επιστρέψει και πάλι στο παλάτι του.

Έτσι, την νύχτα εκείνη, ο Σεβαστιανός δεν μπορούσε να κοιμηθώ από την συγκίνηση και την χαρά του.

Την άλλη ημέρα, το αυτοκρατορικό τραπέζι ήταν γεμάτο από τα καλύτερα φαγητά και τη γλυκίσματα. Ο Ναπολέων όμως δεν είχε καθόλου όρεξη.

Ο Σεβαστιανός είχε ζητήσει για χάρι, να σερβίρει αυτός τον Αυτοκράτορα εκείνη την ημέρα.

«Αλλά με πολλή λύπη τον έδλεπε να μ'ήν τρώει τίποτε. Σε μια στιγμή μάλιστα τον άκουσε να φιθύριζε:

—Το καυμένο μου το παιδί!... Σε λίγες μέρες 'ενε Πάσχα κι' αλλοίμονο δεν μπορώ να τού στείλω ένα αυγό!...

Και δεν είχε άδικο να ελπίζει... Νά που τώρα ο Ναπολέων είχε επιστρέψει και πάλι στο παλάτι του.

Έτσι, την νύχτα εκείνη, ο Σεβαστιανός δεν μπορούσε να κοιμηθώ από την συγκίνηση και την χαρά του.

Και, λέγοντας τ'ό λόγια αυτά ο Μεγάλος Ναπολέων άάκρυσε.

Ο Σεβαστιανός είδε τ'ό άάκρυ αυτό. Την άλλη μέρα ο νεαρός μάγειρος είχε εξαφανιστεί από τ'ό ανάκτορο.

Κανείς δεν μπόρεσε να καταλάβει τι έγινε και πού πήγε...

Ο Ναπολέων μάλιστα, μόλις πληροφορήθηκε την εξαφάνισή του, θυμωσε υπερβολικά και διέταξε να τ'ό τιμωρήσουν άυστηρά άμα θά τον ξανάβρισκαν.

Έντομα ταξίδι όμως ο Σεβαστιανός, νικώντας κάθε δυσκολία, είχε κατορθώσει να πάη στη Βιέννη. Έφτασε εκεί τ'ό Μεγάλο Σάββατο.

Μά τ'ό λίγα χρήματα που είχε μαζύ του, εγκαταστάθηκε σ' ένα φτωχικό ξενοδοχείο κι' άγόρασε μερικά αυγά και μογιές.

Ο Σεβαστιανός δεν ήξερε μόνο να μαγειρεύει ώραία φαγητά. Ήξερε επίσης να ζωγραφίζει θαυμάσια αυγά για τ'ό Πάσχα. Την νύχτα λοιπόν τ'ό Μεγάλου Σαββάτου, στο δωμάτιό του ξενοδοχείου του ζωγράφιζε όλα τ'ό αυγά που είχε άγοράσει.

Επάνω στ'ό λευκό φόντο των αυγών, σχεδίασε απ' τ'ό ένα μέρος ένα μανδύ πορφυρού διάστιχτο με χρυσές μέλισσες, με τ'ό γαλλικό Αυτοκρατορικό άστέ και από τ'ό άλλο μέρος ένα «N» πορφυρόχρσο, με μιά κορώνα από πάνω.

Και την άλλη μέρα τ'ό πρωί, ο Σεβαστιανός πήγε τ'ό αυγά μέσα σ' ένα πανέρι σκεπασμένο, στ'ό παλάτι του Αυτοκράτορος Φραγκίσκου Ιωσήφ.

Μά τ'ό λίγα γερμανικά που ήξερε, είπε στους φύλακες τ'ό παλατιού τι κάποιος μικρός Αυστριακός έστελνε ένα Πασχαλινό άδωρο στ'όν μικρότερο έγγονο τ'ό Αυτοκράτορος κι' άφου γαρόδωσε τ'ό καλάθι, έφυγε...

Τ'ό μεσημέρι τ'ό Πάσχα ή αυτοκρατορική οικογένεια τ'ής Αυστρίας γευμάτιζε, συγκεντρωμένη στ'ήν μεγάλη τραπέζια τ'ό παλατιού. Ο Φραγκίσκος Ιωσήφ είχε δίπλα του τ'όν μικρότερο από τ'ους έγγονούς του, τ'όν γιου τ'ό Ναπολέοντος, τ'όν βασιλέα τ'ής Ρώμης και Διδόχο τ'ής Γαλλίας.

Έβλεπε, σ' ένα στιγμή, ένας ύπλητος παρουσιάστηκε κρατώντας έ-

να πανέρι σκεπασμένο με πορφυρό ύφανμα. Προχώρησε π'ός τ'όν Άστέα και έσοκαπασε τ'ό πανέρι για τ'ό πάρ' ή μικρός πρίγκιψ ένα αυγό.

Ο βασιλεύς τ'ής Ρώμης πήρε πραγματικά ένα αυγό, και, μόλις τ'ό κότταξε, φώναξε με χαρά:

—Γιά κυττάχτε!... Είπε γραμμένο εδ'ό τ'ό άρχικό τ'ό δόγματ'ό τ'ό πατέρα μου. Τ'ό έγραφα καλά αυτό τ'ό γράμμα!... Ο πατέρας μου μ'ό στέλνει από τ'ή Γαλλία αυγά για τ'ό Πάσχα!...

Και, άφου είπε τ'ό λόγια αυτά, φίλησε με λαχτάρα τ'ό αυγό...

Όλοι χλωμάσαν από τ'ήν ταραχή και τ'ήν κατάπληξή τους.

Ο Αυτοκράτωρ μάλιστα, μ'ή μπόρωνα τ'ό συγκρατ'ήση τ'ό θυμό του, φώναξε:

—Ποιός τ'άφερε εδ'ό αυτά τ'ό αυγά;—Ένα παιδί, άπάντησε τρέμοντας ο ύπλητης.

Μά πού ήταν αυτό τ'ό παιδί; Κανείς δεν μπόρεσε να μάθ'...

Ο Σεβαστιανός, έπειτα από άρκετες περιπέτειες, έαναγύρισε στ'ό Παρίσι. Αλλά μόλις έφτασε μπροστά στ'όν παλάτι, είδε τ'ό άμάξι τ'ό Ναπολέοντος, έτοιμο να ξεκινήσει.

Ο Αυτοκράτωρ βρισκόταν μέσα. Μεγαλειότατε, φώναξε ο Σεβαστιανός, έ'χω κάτι να σας πώ.

Ο Ναπολέων έσκυψε από τ'ό άμάξι και είδε τ'όν νεαρό μάγειρο και, μολονότι έφραγε για τ'ό πάη να συναντήση τ'ό στρατό του, διέταξε τ'όν άμάξι να σταθώ.

Πού τ'όσον τόσες μέρες, άνότης; ρώτησε άυστηρά τ'ό νεαρό μάγειρο.

Μεγαλειότατε, άπάντησε ο Σεβαστιανός, ήμουν στ'ή Βιέννη.

—Έρχεσαι λοιπόν από τ'ή Βιέννη; είπε με συγκίνηση ο Ναπολέων. Και τί έκανε εκεί;

Πήγα έκ μέρους σας μερικά Πασχαλινά αυγά στ'όν βασιλέα τ'ής Ρώμης...

Τί είπατε; φώναξε ο Ναπολέων κατασυγκινημένος. Πήγες αυγά στ'ό παιδί μου; Άλήθεια!... Άλήθεια!... Μίλα λοιπόν γρήγορα!...

Τότε ο Σεβαστιανός διηγήθηκε στ'όν Αυτοκράτορα όλες τις λεπτομέρειες τ'ό ταξιδιού του στ'ήν Αυστρία.

Ο Ναπολέων, τ'ό όποιο ή συγκίνησης μεγάλωνε όσο τ'όν άκουγε, τ'όν ρώτησε όταν τελείωσε:

—Έίσαι βέβαιος ότι έδωσαν τ'ό αυγά στ'ό παιδί μου;...

—Βεβαίωτατος, Μεγαλειότατε! άπάντησε ο Σεβαστιανός. Τ'ήν άλλη μέρα πέρασα μετεμειωμένος από τ'ό παλάτι και άκουσα τ'ους φύλακες να συζητούν μεταξύ τους και να λένε ότι ο Αυτοκράτωρ τ'ής Αυστρίας είναι τρομερά θυμωμένος γιατί ένας άγνωστος τ'όλκωπος να στείλει στ'όν έγγονό του Πασχαλινά αυγά με τ'ό αυτοκρατορικά έμβλήματα τ'ής Γαλλίας. Τους άκούσα επίσης να λένε ότι ο μικρός πρίγκιψ πήρε ένα και τ'ό φίλησε, λέγοντας: «Αυτά μ'ό τ'ό στέλνει ο πατέρας μου!...»

Ο Ναπολέων, άκούοντας τ'ήν άφήγησι τ'ό Σεβαστιανού, άάκρυσε...

Και, χωρίς να π'ή τίποτε, ξεάκρωσε να κούνη τ'ή συγκίνηση του από τ'ό μάτια τ'όν άλλων, διέταξε να προχωρήση τ'ό άμάξι.

—Τ'ό στωχό μου παιδί!... Φιθύριζε, συγκρατώντας με δυσκολία τ'ους λυγμούς του... Μ' άγαπάει πάντα, και με περιμένει!...

Και με περισσότερο θάρος τώρα, έφυγε για τ'ό συναντήση τ'ό στρατό του. Μά, αλλοίμονο, αυτή τ'ή φορά ή τύχη δεν τ'όν εύνοησε!...

Έπειτα από λίγες μέρες έδινε τ'ή μάχη τ'ό Βατερλώ και κατόπιν, αιχμάλωτος τ'ών Άγγλων, έφραγε για τ'ήν Αγία Έλένη, για τ'ό μ'ήν ξαναγύριση ποτέ αυτή τ'ή φορά...

Ο Ναπολέων, άκούοντας τ'ήν άφήγησι τ'ό Σεβαστιανού, άάκρυσε...

Και, χωρίς να π'ή τίποτε, ξεάκρωσε να κούνη τ'ή συγκίνηση του από τ'ό μάτια τ'όν άλλων, διέταξε να προχωρήση τ'ό άμάξι.

—Τ'ό στωχό μου παιδί!... Φιθύριζε, συγκρατώντας με δυσκολία τ'ους λυγμούς του... Μ' άγαπάει πάντα, και με περιμένει!...

Και με περισσότερο θάρος τώρα, έφυγε για τ'ό συναντήση τ'ό στρατό του. Μά, αλλοίμονο, αυτή τ'ή φορά ή τύχη δεν τ'όν εύνοησε!...

Έπειτα από λίγες μέρες έδινε τ'ή μάχη τ'ό Βατερλώ και κατόπιν, αιχμάλωτος τ'ών Άγγλων, έφραγε για τ'ήν Αγία Έλένη, για τ'ό μ'ήν ξαναγύριση ποτέ αυτή τ'ή φορά...

Ο Ναπολέων, άκούοντας τ'ήν άφήγησι τ'ό Σεβαστιανού, άάκρυσε...

Και, χωρίς να π'ή τίποτε, ξεάκρωσε να κούνη τ'ή συγκίνηση του από τ'ό μάτια τ'όν άλλων, διέταξε να προχωρήση τ'ό άμάξι.

—Τ'ό στωχό μου παιδί!... Φιθύριζε, συγκρατώντας με δυσκολία τ'ους λυγμούς του... Μ' άγαπάει πάντα, και με περιμένει!...

Και με περισσότερο θάρος τώρα, έφυγε για τ'ό συναντήση τ'ό στρατό του. Μά, αλλοίμονο, αυτή τ'ή φορά ή τύχη δεν τ'όν εύνοησε!...

Έπειτα από λίγες μέρες έδινε τ'ή μάχη τ'ό Βατερλώ και κατόπιν, αιχμάλωτος τ'ών Άγγλων, έφραγε για τ'ήν Αγία Έλένη, για τ'ό μ'ήν ξαναγύριση ποτέ αυτή τ'ή φορά...

Ο Ναπολέων, άκούοντας τ'ήν άφήγησι τ'ό Σεβαστιανού, άάκρυσε...

Και, χωρίς να π'ή τίποτε, ξεάκρωσε να κούνη τ'ή συγκίνηση του από τ'ό μάτια τ'όν άλλων, διέταξε να προχωρήση τ'ό άμάξι.

—Τ'ό στωχό μου παιδί!... Φιθύριζε, συγκρατώντας με δυσκολία τ'ους λυγμούς του... Μ' άγαπάει πάντα, και με περιμένει!...

Και με περισσότερο θάρος τώρα, έφυγε για τ'ό συναντήση τ'ό στρατό του. Μά, αλλοίμονο, αυτή τ'ή φορά ή τύχη δεν τ'όν εύνοησε!...

Έπειτα από λίγες μέρες έδινε τ'ή μάχη τ'ό Βατερλώ και κατόπιν, αιχμάλωτος τ'ών Άγγλων, έφραγε για τ'ήν Αγία Έλένη, για τ'ό μ'ήν ξαναγύριση ποτέ αυτή τ'ή φορά...

Ο Ναπολέων, άκούοντας τ'ήν άφήγησι τ'ό Σεβαστιανού, άάκρυσε...

Και, χωρίς να π'ή τίποτε, ξεάκρωσε να κούνη τ'ή συγκίνηση του από τ'ό μάτια τ'όν άλλων, διέταξε να προχωρήση τ'ό άμάξι.

(Συνέχεια εκ τ'ό προηγούμενου)

ΤΗΝ άλλη μέρα ή μητέρα τ'ής Κασσιανής ξεφύτρε μέσα στ'ήν άγκαλιά τ'ής κόρης τ'ής. Η νεαρή μοναχή, θέλοντας να τ'ήν έχη κοντά τ'ής, φρόντισε και τ'ήν ενταρίσαν στ'όν περίβολο τ'ό μοναστηριού τ'ής.

Έτσι νόμιζε πως ή ψυχή τ'ής πεθαιμένης μητέρας τ'ής θ' άφρυνόσε στο πλάι τ'ής και θά τ'ήν προστάτευσε από κάθε κακό. Μετά τ'ήν κηδεία, έγκατέλειψε και πάλι τ'ό μέγαρό τ'ής κι' εγκαταστάθηκε πάλι στ'ό κελλί τ'ής, όπου εξακολούθησε να ζ'ή ειρηνικά προσευχόμενη και ασχολουμένη με τις φιλολογικές τ'ής εργασίες.

Και, άφου είπε τ'ό λόγια αυτά, φίλησε με λαχτάρα τ'ό αυγό...

Όλοι χλωμάσαν από τ'ήν ταραχή και τ'ήν κατάπληξή τους.

Ο Αυτοκράτωρ μάλιστα, μ'ή μπόρωνα τ'ό συγκρατ'ήση τ'ό θυμό του, φώναξε:

—Ποιός τ'άφερε εδ'ό αυτά τ'ό αυγά;—Ένα παιδί, άπάντησε τρέμοντας ο ύπλητης.

Μά πού ήταν αυτό τ'ό παιδί; Κανείς δεν μπόρεσε να μάθ'...

Ο Σεβαστιανός, έπειτα από άρκετες περιπέτειες, έαναγύρισε στ'ό Παρίσι. Αλλά μόλις έφτασε μπροστά στ'όν παλάτι, είδε τ'ό άμάξι τ'ό Ναπολέοντος, έτοιμο να ξεκινήσει.

Ο Αυτοκράτωρ βρισκόταν μέσα. Μεγαλειότατε, φώναξε ο Σεβαστιανός, έ'χω κάτι να σας πώ.

Ο Ναπολέων έσκυψε από τ'ό άμάξι και είδε τ'όν νεαρό μάγειρο και, μολονότι έφραγε για τ'ό πάη να συναντήση τ'ό στρατό του, διέταξε τ'όν άμάξι να σταθώ.

Πού τ'όσον τόσες μέρες, άνότης; ρώτησε άυστηρά τ'ό νεαρό μάγειρο.

Μεγαλειότατε, άπάντησε ο Σεβαστιανός, ήμουν στ'ή Βιέννη.

—Έρχεσαι λοιπόν από τ'ή Βιέννη; είπε με συγκίνηση ο Ναπολέων. Και τί έκανε εκεί;

Πήγα έκ μέρους σας μερικά Πασχαλινά αυγά στ'όν βασιλέα τ'ής Ρώμης...

Τί είπατε; φώναξε ο Ναπολέων κατασυγκινημένος. Πήγες αυγά στ'ό παιδί μου; Άλήθεια!... Άλήθεια!... Μίλα λοιπόν γρήγορα!...

Τότε ο Σεβαστιανός διηγήθηκε στ'όν Αυτοκράτορα όλες τις λεπτομέρειες τ'ό ταξιδιού του στ'ήν Αυστρία.

Ο Ναπολέων, τ'ό όποιο ή συγκίνησης μεγάλωνε όσο τ'όν άκουγε, τ'όν ρώτησε όταν τελείωσε:

—Έίσαι βέβαιος ότι έδωσαν τ'ό αυγά στ'ό παιδί μου;...

—Βεβαίωτατος, Μεγαλειότατε! άπάντησε ο Σεβαστιανός. Τ'ήν άλλη μέρα πέρασα μετεμειωμένος από τ'ό παλάτι και άκουσα τ'ους φύλακες να συζητούν μεταξύ τους και να λένε ότι ο Αυτοκράτωρ τ'ής Αυστρίας είναι τρομερά θυμωμένος γιατί ένας άγνωστος τ'όλκωπος να στείλει στ'όν έγγονό του Πασχαλινά αυγά με τ'ό αυτοκρατορικά έμβλήματα τ'ής Γαλλίας. Τους άκούσα επίσης να λένε ότι ο μικρός πρίγκιψ πήρε ένα και τ'ό φίλησε, λέγοντας: «Αυτά μ'ό τ'ό στέλνει ο πατέρας μου!...»

Ο Ναπολέων, άκούοντας τ'ήν άφήγησι τ'ό Σεβαστιανού, άάκρυσε...

Και, χωρίς να π'ή τίποτε, ξεάκρωσε να κούνη τ'ή συγκίνηση του από τ'ό μάτια τ'όν άλλων, διέταξε να προχωρήση τ'ό άμάξι.

—Τ'ό στωχό μου παιδί!... Φιθύριζε, συγκρατώντας με δυσκολία τ'ους λυγμούς του... Μ' άγαπάει πάντα, και με περιμένει!...

Και με περισσότερο θάρος τώρα, έφυγε για τ'ό συναντήση τ'ό στρατό του. Μά, αλλοίμονο, αυτή τ'ή φορά ή τύχη δεν τ'όν εύνοησε!...

Έπειτα από λίγες μέρες έδινε τ'ή μάχη τ'ό Βατερλώ και κατόπιν, αιχμάλωτος τ'ών Άγγλων, έφραγε για τ'ήν Αγία Έλένη, για τ'ό μ'ήν ξαναγύριση ποτέ αυτή τ'ή φορά...

Ο Ναπολέων, άκούοντας τ'ήν άφήγησι τ'ό Σεβαστιανού, άάκρυσε...

Και, χωρίς να π'ή τίποτε, ξεάκρωσε να κούνη τ'ή συγκίνηση του από τ'ό μάτια τ'όν άλλων, διέταξε να προχωρήση τ'ό άμάξι.

—Τ'ό στωχό μου παιδί!... Φιθύριζε, συγκρατώντας με δυσκολία τ'ους λυγμούς του... Μ' άγαπάει πάντα, και με περιμένει!...

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΑΝΑΓΝΩΜΑΤΑ

τιληφθεί πολύ καλά ότι και στην ίδια την Κασσιανή ένέπνεε μεγάλη συμπάθεια, αν όχι και έρωτα.

Έτσι, κανένα έμποδίο δεν υπήρχε για τ'ήν πραγματοποίησι τ'ό έρωτός του όνειρου. Μά ή υσία παίζει πολλές φορές σκληρά πειγνίδια στις καρδιές και στ'ό αίσθημα των ανθρώπων κι' ο Αχιλλας έλασε τ'ήν Κασσιανή, μ'ό απ' τ'ό γέριό του.

Όταν είδε τ'ό Θεόφιλο, κατά τ'ή σκηνή τ'ής έκλογής, να δίνει τ'ό ύψλο τ'ό Θεόφιλο, ή καρδιά του αναλόθηκε πάλι. Μά, σ'ό λίγο, οί τ'όχοι τ'ό μοναστηριού, μέσα στ'ό όποιο κατέσυνε ή νέα μετά τ'ήν άποτυχία τ'ής τ'όν γάμου για πάντα απ' αυτόν...

Γι' αυτό ο Αχιλλας μισούσε θανάσιμα τ'ό Θεόφιλο και γι' αυτό συνωμότησε τ'όν έναντίον του. Είχε γι'ό τ'όν εν άσφαλεια, έρόσον οί άρχιγ'όι τ'ών συνωμότην τ'ό έφευγαν.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς βλέπουμε στα τελευταία Παρισινά περιοδικά Μόδας, ή γαρνιτούρα σχεδίου πελερίνας, θα είναι πολύ άνδρική την άνοιξη και το καλοκαίρι.

—Η γαρνιτούρα αυτές αναδεικνύουν πολύ το επάνω μέρος του κορμού, πλαταίνουν τους ώμους κι έτσι η πλάτη κι οι γοφοί φαίνονται λεπτότερα, όπως απαιτεί η τελευταία Μόδα.

—Η πελερίνα έχει εξαλειφθεί σε διάφορων ειδών γαρνιτούρες, έντελως γυμνές και πολύ χαριτωμένες.

—Μπορείτε να προσθέσετε μικρές κίπες στα επανώφρια σας της ντε-μι-σάι, και στα φορέματά σας. Έτσι από το ίδιο ύφασμα ή από ύφασμα διαφορετικό.

—Σ' ένα φόρεμα απλό, κομμένο χωρίς πολύ μεγάλη τέχνη, ούτε πολύ-πλοκο, ή πελερίνα θα δώσει τη χάρη που του λείπει και θα κρύψει τα ελαττώματα του όρι και τόσο επιτυχημένο κοσμάκι.

—Θα ιδούμε κατά την άνοιξη και το καλοκαίρι πολλά φορέματα των οποίων τα ερρασιμένα κατά διαφόρους τρόπους μανίκια, ή αποτελούν την κυριώτερη γαρνιτούρα τους. Θα ιδούμε όμως και φορέματα έντελως χωρίς μανίκια, όποτε επιβάλλεται η μόδα, και τα μακρὰ γάντια, αν θέλετε να τα φορέσετε κι' αυτά.

—Μπορείτε να φρεσκάζετε θανάσια ένα παλτό σας κορσάζο, αν του προσθέσετε στους ώμους, στην κορυφή των μανικιών, από ένα κοντό βολάν, πών μανικιών, ή από ένα κομμάτι πε-τό όποιο υπενθυμίζει αρκετά την πελερίνα. Το βολάν αυτό πλαταίνει τη λερίνα. Το βολάν αυτό πλαταίνει τη λερίνα. Το βολάν αυτό πλαταίνει τη λερίνα.

—Γυμνάζουν και γάντια καμωμένα από δέρμα αίματος ή άλλα κι' αυτά κοστίζουν αρκετά, και δεν είναι καθόλου στερνά.

—Ευτυχώς όμως είναι της μόδας και τα μεταξωτά γάντια.

—Λοιπόν, σας συμβουλεύουμε να αγοράσετε ένα συντηρημένο ζευγάρι γάντια μαύρα μεταξωτά, κοντά κι' αν έχετε ένα βολάν ή ένα κομμάτι μαύρης δαντέλλας, αρκετά πλατύ, το κόβετε σε σχέδιο μανσέτας και το προσαρμίζετε στα γάντια. Πάντως ή μανσέτα αυτή πρέπει να φτάνει μέχρι του αγκώνος και να είναι πολύ τεχνικά προσαρμυσμένη στο γάντι. Την κόβετε λοξά, ώστε να φαίνεται προς τα επάνω. Η ραφή γίνεται κάτω από το μπράτσο, όπως και στα μανίκια.

—Έτσι μπορείτε να έχετε χωρίς πολλά έξοδα, ένα θαυμάσιο και μονό γάντι.

—Τα μανίκια θα γίνονται διαρκώς κι' έρρασιμένα και θα είναι το πιο πολύπλοκο μέρος του φορέματος.

—Με τα λευκά βραδυνά φορέματα θα θεωρείται πολύ σιμ το ζωφόρωμα γάντι, το ρόζ, το μώβ, το θουανι και το πράσινο. Αν είναι και το πα-πούτσι άσπρό, τόσο το καλύτερο!...

—Τ' άσπρα γάντια δεν θα φορεθούν καθόλου το βράδυ.

—Θα ιδούμε έφετος γάντια μα-

κρά, όσο και γάντια, κοντά, τα όποια θα φορέσουμε και με φορέματα έντελως χωρίς μανίκια.

—Η μανσέτα των κοντών γαντιών θα είναι έρρασιμένη με καντήλες, με δαντέλλες, και με ντε-κούτ.

—Μερικά θα έχουν μανσέτες, ή όποιες θα σουρώνουν μ' ένα λεπτό κορδόνι, το όποιο θα περνά ανάμεσα από άξουρ. Όσον το γάντι θα σουρώνει, το κορδόνι το όποιο θα λήγει στον καρπό του χεριού.

—Ευτυχώς, κατά τον δύσκολο αυτό καιρό, της οικονομικής κρίσεως, ή πάσχουν μέσα, χάρη στα όποια με τα γυναικία μπορεί να στολιστεί με τα διάφορα έφετος που απαιτεί η Μόδα, χωρίς να έδεστού πολύ.

—Δεν είναι βέβαια δυνατόν να βγεί με τα χέρια το βράδυ, με φόρεμα χωρίς μανίκια και πολύ ντεκαλτέ, αν δεν φορέσει κι' ένα ζευγάρι μακρὰ γάντια.

—Δεν είναι απαραίτητο τα γάντια αυτά να είναι από δέρμα. Τότε θα κοστίζουν πάρα πολύ.

—Υπάρχουν και γάντια καμωμένα από δέρμα αίματος ή άλλα κι' αυτά κοστίζουν αρκετά, και δεν είναι καθόλου στερνά.

—Ευτυχώς όμως είναι της μόδας και τα μεταξωτά γάντια.

—Λοιπόν, σας συμβουλεύουμε να αγοράσετε ένα συντηρημένο ζευγάρι γάντια μαύρα μεταξωτά, κοντά κι' αν έχετε ένα βολάν ή ένα κομμάτι μαύρης δαντέλλας, αρκετά πλατύ, το κόβετε σε σχέδιο μανσέτας και το προσαρμίζετε στα γάντια. Πάντως ή μανσέτα αυτή πρέπει να φτάνει μέχρι του αγκώνος και να είναι πολύ τεχνικά προσαρμυσμένη στο γάντι. Την κόβετε λοξά, ώστε να φαίνεται προς τα επάνω. Η ραφή γίνεται κάτω από το μπράτσο, όπως και στα μανίκια.

—Έτσι μπορείτε να έχετε χωρίς πολλά έξοδα, ένα θαυμάσιο και μονό γάντι.

—Τα μανίκια θα γίνονται διαρκώς κι' έρρασιμένα και θα είναι το πιο πολύπλοκο μέρος του φορέματος.

—Με τα λευκά βραδυνά φορέματα θα θεωρείται πολύ σιμ το ζωφόρωμα γάντι, το ρόζ, το μώβ, το θουανι και το πράσινο. Αν είναι και το πα-πούτσι άσπρό, τόσο το καλύτερο!...

—Τ' άσπρα γάντια δεν θα φορεθούν καθόλου το βράδυ.

—Θα ιδούμε έφετος γάντια μα-

κρά, όσο και γάντια, κοντά, τα όποια θα φορέσουμε και με φορέματα έντελως χωρίς μανίκια.

—Η μανσέτα των κοντών γαντιών θα είναι έρρασιμένη με καντήλες, με δαντέλλες, και με ντε-κούτ.

—Μερικά θα έχουν μανσέτες, ή όποιες θα σουρώνουν μ' ένα λεπτό κορδόνι, το όποιο θα περνά ανάμεσα από άξουρ. Όσον το γάντι θα σουρώνει, το κορδόνι το όποιο θα λήγει στον καρπό του χεριού.

—Ευτυχώς, κατά τον δύσκολο αυτό καιρό, της οικονομικής κρίσεως, ή πάσχουν μέσα, χάρη στα όποια με τα γυναικία μπορεί να στολιστεί με τα διάφορα έφετος που απαιτεί η Μόδα, χωρίς να έδεστού πολύ.

—Δεν είναι βέβαια δυνατόν να βγεί με τα χέρια το βράδυ, με φόρεμα χωρίς μανίκια και πολύ ντεκαλτέ, αν δεν φορέσει κι' ένα ζευγάρι μακρὰ γάντια.

—Δεν είναι απαραίτητο τα γάντια αυτά να είναι από δέρμα. Τότε θα κοστίζουν πάρα πολύ.

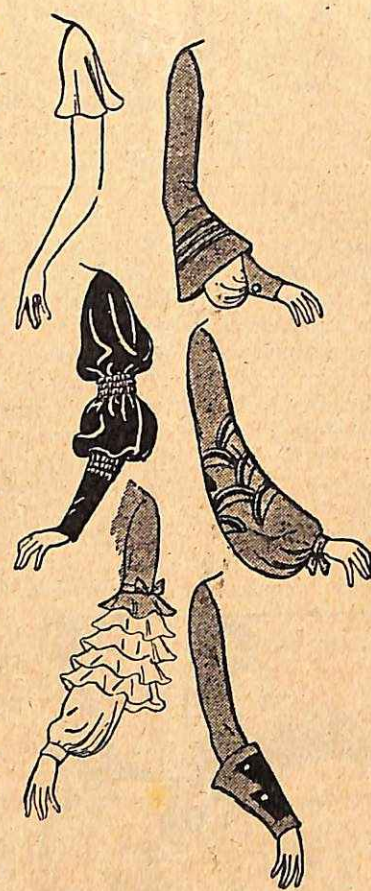
—Υπάρχουν και γάντια καμωμένα από δέρμα αίματος ή άλλα κι' αυτά κοστίζουν αρκετά, και δεν είναι καθόλου στερνά.

—Ευτυχώς όμως είναι της μόδας και τα μεταξωτά γάντια.

—Λοιπόν, σας συμβουλεύουμε να αγοράσετε ένα συντηρημένο ζευγάρι γάντια μαύρα μεταξωτά, κοντά κι' αν έχετε ένα βολάν ή ένα κομμάτι μαύρης δαντέλλας, αρκετά πλατύ, το κόβετε σε σχέδιο μανσέτας και το προσαρμίζετε στα γάντια. Πάντως ή μανσέτα αυτή πρέπει να φτάνει μέχρι του αγκώνος και να είναι πολύ τεχνικά προσαρμυσμένη στο γάντι. Την κόβετε λοξά, ώστε να φαίνεται προς τα επάνω. Η ραφή γίνεται κάτω από το μπράτσο, όπως και στα μανίκια.

—Έτσι μπορείτε να έχετε χωρίς πολλά έξοδα, ένα θαυμάσιο και μονό γάντι.

—Τα μανίκια θα γίνονται διαρκώς κι' έρρασιμένα και θα είναι το πιο πολύπλοκο μέρος του φορέματος.

Διάφορα μοντέρνα μανίκια.

κοσμήματα προδίδουν νεοπλουτισμό, και γούστο θάρρος.

—Ο' άρκεστούς σε μια χρυσή καρφίτσα, ή όποια θα συγκαταστή έ-να φίλχο, μια έσάρπα, ή μια ζώνη, και σ' ένα ζευγάρι σκουλαρίκια χρυσά.

—Γιατί τα σκουλαρίκια θα είναι πάλι άν-δρική.

—Η κομψή Παρισινή φορούν τώρα τελευταία, ένα μόνο χρυσό σκουλαρίκι σ' αυτή, το όποιο άφινει άσκέπαστο το καπέλλο.

—Θα ιδούμε μανίκια με άφορες γαρνιτούρες, με νερό με σφικτοφωλές, με άξουρ, και με διάφορες έγκυρτασιόν.

—Στο Παρίσι έ-καν κιόλας την έμφανίσί τους τα ψάδινα καπέλλα.

—Τα νέα καπέλλα δεν έχουν σχεδόν καθόλου καλύπττα, τόσο αυτή είναι πλατειά κι' ίσια.

—Τα δέ μόρ, είναι τα περισσότερα στικωμένα εμπρός, είναι δηλαδή και πάλι της μόδας τα καπέλλα σχεδίου: αΜπρε-τόν.

—Θα είναι κι' έφετος πολλοί άν-δρική τα προδίδουν και τα διακρίνουν από τα βραχιόλια από χρυσά ματιές πέτες, και από χάνδρες ξύλινες, ζωγραφισμένες καλλι-τεχνικά.

—Θα είναι πολλοί της μόδας έφετος και τα χρυσά κοσμήματα, αλλά δεν θα φορέσουμε πολλά απ' αυτά. Τα πολλά χρυσά κοσμήματα προδίδουν νεοπλουτισμό, και γούστο θάρρος.

—Ο' άρκεστούς σε μια χρυσή καρφίτσα, ή όποια θα συγκαταστή έ-να φίλχο, μια έσάρπα, ή μια ζώνη, και σ' ένα ζευγάρι σκουλαρίκια χρυσά.

—Γιατί τα σκουλαρίκια θα είναι πάλι άν-δρική.

—Η κομψή Παρισινή φορούν τώρα τελευταία, ένα μόνο χρυσό σκουλαρίκι σ' αυτή, το όποιο άφινει άσκέπαστο το καπέλλο.

—Θα ιδούμε μανίκια με άφορες γαρνιτούρες, με νερό με σφικτοφωλές, με άξουρ, και με διάφορες έγκυρτασιόν.

—Στο Παρίσι έ-καν κιόλας την έμφανίσί τους τα ψάδινα καπέλλα.

—Τα νέα καπέλλα δεν έχουν σχεδόν καθόλου καλύπττα, τόσο αυτή είναι πλατειά κι' ίσια.

—Τα δέ μόρ, είναι τα περισσότερα στικωμένα εμπρός, είναι δηλαδή και πάλι της μόδας τα καπέλλα σχεδίου: αΜπρε-τόν.

—Θα είναι κι' έφετος πολλοί άν-δρική τα προδίδουν και τα διακρίνουν από τα βραχιόλια από χρυσά ματιές πέτες, και από χάνδρες ξύλινες, ζωγραφισμένες καλλι-τεχνικά.

—Θα είναι πολλοί της μόδας έφετος και τα χρυσά κοσμήματα, αλλά δεν θα φορέσουμε πολλά απ' αυτά. Τα πολλά χρυσά κοσμήματα προδίδουν νεοπλουτισμό, και γούστο θάρρος.

—Ο' άρκεστούς σε μια χρυσή καρφίτσα, ή όποια θα συγκαταστή έ-να φίλχο, μια έσάρπα, ή μια ζώνη, και σ' ένα ζευγάρι σκουλαρίκια χρυσά.

—Γιατί τα σκουλαρίκια θα είναι πάλι άν-δρική.

—Η κομψή Παρισινή φορούν τώρα τελευταία, ένα μόνο χρυσό σκουλαρίκι σ' αυτή, το όποιο άφινει άσκέπαστο το καπέλλο.

—Θα ιδούμε μανίκια με άφορες γαρνιτούρες, με νερό με σφικτοφωλές, με άξουρ, και με διάφορες έγκυρτασιόν.

—Στο Παρίσι έ-καν κιόλας την έμφανίσί τους τα ψάδινα καπέλλα.

—Τα νέα καπέλλα δεν έχουν σχεδόν καθόλου καλύπττα, τόσο αυτή είναι πλατειά κι' ίσια.

—Τα δέ μόρ, είναι τα περισσότερα στικωμένα εμπρός, είναι δηλαδή και πάλι της μόδας τα καπέλλα σχεδίου: αΜπρε-τόν.

—Θα είναι κι' έφετος πολλοί άν-δρική τα προδίδουν και τα διακρίνουν από τα βραχιόλια από χρυσά ματιές πέτες, και από χάνδρες ξύλινες, ζωγραφισμένες καλλι-τεχνικά.

—Θα είναι πολλοί της μόδας έφετος και τα χρυσά κοσμήματα, αλλά δεν θα φορέσουμε πολλά απ' αυτά. Τα πολλά χρυσά κοσμήματα προδίδουν νεοπλουτισμό, και γούστο θάρρος.

—Ο' άρκεστούς σε μια χρυσή καρφίτσα, ή όποια θα συγκαταστή έ-να φίλχο, μια έσάρπα, ή μια ζώνη, και σ' ένα ζευγάρι σκουλαρίκια χρυσά.

—Γιατί τα σκουλαρίκια θα είναι πάλι άν-δρική.

—Η κομψή Παρισινή φορούν τώρα τελευταία, ένα μόνο χρυσό σκουλαρίκι σ' αυτή, το όποιο άφινει άσκέπαστο το καπέλλο.

—Θα ιδούμε μανίκια με άφορες γαρνιτούρες, με νερό με σφικτοφωλές, με άξουρ, και με διάφορες έγκυρτασιόν.

—Στο Παρίσι έ-καν κιόλας την έμφανίσί τους τα ψάδινα καπέλλα.

—Τα νέα καπέλλα δεν έχουν σχεδόν καθόλου καλύπττα, τόσο αυτή είναι πλατειά κι' ίσια.

—Τα δέ μόρ, είναι τα περισσότερα στικωμένα εμπρός, είναι δηλαδή και πάλι της μόδας τα καπέλλα σχεδίου: αΜπρε-τόν.

—Θα είναι κι' έφετος πολλοί άν-δρική τα προδίδουν και τα διακρίνουν από τα βραχιόλια από χρυσά ματιές πέτες, και από χάνδρες ξύλινες, ζωγραφισμένες καλλι-τεχνικά.

—Θα είναι πολλοί της μόδας έφετος και τα χρυσά κοσμήματα, αλλά δεν θα φορέσουμε πολλά απ' αυτά. Τα πολλά χρυσά κοσμήματα προδίδουν νεοπλουτισμό, και γούστο θάρρος.

—Ο' άρκεστούς σε μια χρυσή καρφίτσα, ή όποια θα συγκαταστή έ-να φίλχο, μια έσάρπα, ή μια ζώνη, και σ' ένα ζευγάρι σκουλαρίκια χρυσά.

—Γιατί τα σκουλαρίκια θα είναι πάλι άν-δρική.

—Η κομψή Παρισινή φορούν τώρα τελευταία, ένα μόνο χρυσό σκουλαρίκι σ' αυτή, το όποιο άφινει άσκέπαστο το καπέλλο.

—Θα ιδούμε μανίκια με άφορες γαρνιτούρες, με νερό με σφικτοφωλές, με άξουρ, και με διάφορες έγκυρτασιόν.

—Στο Παρίσι έ-καν κιόλας την έμφανίσί τους τα ψάδινα καπέλλα.

—Τα νέα καπέλλα δεν έχουν σχεδόν καθόλου καλύπττα, τόσο αυτή είναι πλατειά κι' ίσια.

—Τα δέ μόρ, είναι τα περισσότερα στικωμένα εμπρός, είναι δηλαδή και πάλι της μόδας τα καπέλλα σχεδίου: αΜπρε-τόν.

—Θα είναι κι' έφετος πολλοί άν-δρική τα προδίδουν και τα διακρίνουν από τα βραχιόλια από χρυσά ματιές πέτες, και από χάνδρες ξύλινες, ζωγραφισμένες καλλι-τεχνικά.

—Θα είναι πολλοί της μόδας έφετος και τα χρυσά κοσμήματα, αλλά δεν θα φορέσουμε πολλά απ' αυτά. Τα πολλά χρυσά κοσμήματα προδίδουν νεοπλουτισμό, και γούστο θάρρος.

—Ο' άρκεστούς σε μια χρυσή καρφίτσα, ή όποια θα συγκαταστή έ-να φίλχο, μια έσάρπα, ή μια ζώνη, και σ' ένα ζευγάρι σκουλαρίκια χρυσά.

—Γιατί τα σκουλαρίκια θα είναι πάλι άν-δρική.

—Η κομψή Παρισινή φορούν τώρα τελευταία, ένα μόνο χρυσό σκουλαρίκι σ' αυτή, το όποιο άφινει άσκέπαστο το καπέλλο.

—Θα ιδούμε μανίκια με άφορες γαρνιτούρες, με νερό με σφικτοφωλές, με άξουρ, και με διάφορες έγκυρτασιόν.

—Στο Παρίσι έ-καν κιόλας την έμφανίσί τους τα ψάδινα καπέλλα.

—Τα νέα καπέλλα δεν έχουν σχεδόν καθόλου καλύπττα, τόσο αυτή είναι πλατειά κι' ίσια.

—Τα δέ μόρ, είναι τα περισσότερα στικωμένα εμπρός, είναι δηλαδή και πάλι της μόδας τα καπέλλα σχεδίου: αΜπρε-τόν.

—Θα είναι κι' έφετος πολλοί άν-δρική τα προδίδουν και τα διακρίνουν από τα βραχιόλια από χρυσά ματιές πέτες, και από χάνδρες ξύλινες, ζωγραφισμένες καλλι-τεχνικά.

—Θα είναι πολλοί της μόδας έφετος και τα χρυσά κοσμήματα, αλλά δεν θα φορέσουμε πολλά απ' αυτά. Τα πολλά χρυσά κοσμήματα προδίδουν νεοπλουτισμό, και γούστο θάρρος.

—Ο' άρκεστούς σε μια χρυσή καρφίτσα, ή όποια θα συγκαταστή έ-να φίλχο, μια έσάρπα, ή μια ζώνη, και σ' ένα ζευγάρι σκουλαρίκια χρυσά.

—Γιατί τα σκουλαρίκια θα είναι πάλι άν-δρική.

—Η κομψή Παρισινή φορούν τώρα τελευταία, ένα μόνο χρυσό σκουλαρίκι σ' αυτή, το όποιο άφινει άσκέπαστο το καπέλλο.

—Θα ιδούμε μανίκια με άφορες γαρνιτούρες, με νερό με σφικτοφωλές, με άξουρ, και με διάφορες έγκυρτασιόν.

—Στο Παρίσι έ-καν κιόλας την έμφανίσί τους τα ψάδινα καπέλλα.

—Τα νέα καπέλλα δεν έχουν σχεδόν καθόλου καλύπττα, τόσο αυτή είναι πλατειά κι' ίσια.

—Τα δέ μόρ, είναι τα περισσότερα στικωμένα εμπρός, είναι δηλαδή και πάλι της μόδας τα καπέλλα σχεδίου: αΜπρε-τόν.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευθείτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστογραμμικά, τα όποια έχουν μεταφραστεί εις άλλας τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντιτύπων και που μένον το όνομα των συγγραφέων των αποτελεί έγγυήσιν περί της αξίας των.

Ίδου ο λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80). Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυθιστοριώδες, αισθηματικότατον, περιπαθέστατον, πλη-ρες δραματικών και τραγικών έπεισοδίων, έ-ξελίσσεται εις την Ισπανίαν κατά την εποχήν του Μ. Ναπολέοντος, περί των πυργων ενός ευ-γενούς, επί του οποίου βαρύνει ή σκληροτέρα μοίρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» δεν χρειά-ζεται άλλη σύστασις εις όσους δεν τ' έχουν διαβάσει, παρά να έρωτήσουν έναν πού να τ' εδιάβασεν όταν έδημοσιεύθη εις τ' «Μπουκέ-τω». Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειότητα επι-τυχίαν έξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύθη-σαν ως τώρα στην Έλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ-ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας είναι και αί «Περιπέτειαι του Πύμ», αί όποια έχουν μεταφρασθί εις άλλας τας γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότιον Πό-λον, πού των τραγικών μυθιστοριών του οποίου παλαιών σκληρών άγώνων ο ήρωας του ρομάν-τζου, γραμμένο από έναν των μεγαλειτέρων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρ-διάς» περιγράφεται ένα τραγωδικόν ειδύλ-λιον μεταξύ μιάς κόρης και του εξαδέλφου της, με βασανιστήν των δύο αυτών άγώνων έραστών τον σκληρόν και άφαντάστω φιλάργυρον πα-τέρα της κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Η «Σφιγξ των Παγών» είναι τ' άριστοτέ-λεον του μυθιστοριογράφου των παραδόξων ταξιδίων Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομα-κτικόν, πολύπλοκον, κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέλους αδιάπτωτον τ' ενδιαφέρον του αναγνώ-στου.	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αισθηματικότατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τρυφεράν Γκρεβιά, εκτυλίσσεται μέσα στους κύκλους των ευγενών της Ρωσίας, των οποίων μ' εξαίρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τ' έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Περιεργότατον και τρομακτικότατον μυθι-στόρημα, το όποιον κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέ-λους εις συνεχή άγωνίαν τον αναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και τ' μυστήριόν του, το όποιον μόνον εις τ' τέλος διαφωτί-ζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η Λάγκερλεφ είναι ή μεγαλειτέρα συγγρα-φέας του άιώνος μας και έχει βραβευθεί με τ' Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύ-ναται να έγγυηθί δια την «Κόρην του Μεγά-λου Βάλτου», ή όποια είναι άληθές άριστοτέ-λεον.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η «Μονμάρτη» είναι τ' άριστοτέλεον της ρομαντικής τέχνης, γραμμένο από τον άθάνατον συγγραφέα των «Μποέμ». Η ζωή των φοιτη-τών στο Παρίσι, οι έρωτές των, ή φτώχειες των, περιγράφονται με δραματικότητα εις τας σελίδας της «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα μικρό Άθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' εξαίρετική τέ-χνη και χάρη, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8). Συμμοχτικό μυθιστόρημα του άποθανόντος Έλληνος λογοτέχνη, τ' όποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή ευχάριστη πλοκή του και τ' βαθύ του αίσθημα.	

Εκτός των άνωτέρω βιβλίων της Βιβλιοθήκης, υπάρχουν και πωλούνται εις τ' Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οι όποιοι πωλούνται ή μόν πρώτος πρὸς δραχμὰς 1000, οι δέ λοιποί πρὸς δραχμὰς 250 διά τ' Ε-σωτερικόν και δραχμὰς 375 διά τ' Εξωτερικόν.

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είναι έόκληρος βιβλιοθήκη, ή εκλεκτικότης της όποιας είναι εξαίρετική. Είς έκαστον τόμον περιέχονται υπερπεντακόσια διηγήματα και εκατοντάδες ποιημάτων, ανέκδοτων, κωμωδιών, ποιημάτων, περιέργων και υπερχίλιαι εικόνες, χρωματιστά και μη.

Είς τὸν πρώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Η γυναικία του άλλου», «Η διαβολογυναι-κα», «Τὸ Ήμερολόγιον της Εύας», «Δυὸ καρδιές που αγαπήθηκαν» και τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλινγκ «Η πριγκίπισσα Μαλ-λαίν».

Είς τὸν δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του «Εξαδέλφου του Διαδέλφου» και της «Μούρας που ζωντάνεψεν».

Είς τὸν τρίτον τὸν «Εξαδέλφου του Διαδέλφου» και της «Μούρας που ζωντάνεψεν», «Η καινούργια άγάπη και παλιν», «Τὰ Απομνημονεύματα του Γαβριηλίδη», «Τὰ Άνέκδοτα εξεχόντων Έλλήνων» και τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στον Έρωτα».

Είς τὸν τέταρτον τόμον «Μπαλασό», «Η τελευταίος έπιστολὴς τοῦ Ίακώβου Όρτις», «Μέσα στα βάθη της νύχτας» και «Τὰ φιλολογικά Απομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνου».

Επίσης πωλούνται εις τὰ Γραφεία μας τὰ περίφημα Ήμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὼν ετών 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 και 1932 πρὸς δραχμὰς 25 έκαστον, έλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. Όσοι θέλουν δόξακλον την σειράν τὼν Ήμερολογίων τοῖς γίνεται έκπτώσις 30 ο). Όμοιος εις τὰ Γραφεία μας πωλούνται και οι προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικῶ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οι όποιοι πωλούν-ται ο μὲν Α' τόμος αντί δραχ. 300, οι δέ λοιποί πρὸς δραχ. 250 έκαστος. Διά τὸ Εξωτερικόν δραχ. 400 έκαστος.

Όλοι αἱ άνωτέρω έκδόσεις μας εὑρίσκονται παρὰ τὸ Γεν. Αντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφείον μας Άλεξανδρείας 12, δδὸς Σαχ Σολιμάν Πασά) και πωλούνται εις τας άναφερομένας τιμὰς. Αποστέλλον-ται δέ εις άλλας τας πόλεις της Αἰγύπτου και Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν έξόδων έναντι πληρωμῆς κατὰ την παραλαβήν.

CONSTIPATION
prendre avant repas du soir
GRAIN de VALS

Δένε ότι ο φι-λόσοφος Πυθαγό-ρας έμάλωσε κά-ποτε δημοσίᾳ τό-σο αίσθητά έ-κταν μνηστή του.

ΟΠΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΕΦΕΤΟΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΡΞΑΜΕΝΗΝ
ΕΑΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΖΟΜΠΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 17^Α

εφωδιασμένον με τὰ τελευταία μοντέρνα σχέδια

εις πλουσιωτάτην ποικίλλαν ὕφασμάτων τῶν

Παρισινῶν Ἐργοστασίων

ΘΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

ΜΑΡΟΚΑΙΝ

ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ

ΚΡΕΠ ΖΩΡΖΕΤ

ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ

ΤΟΥΑΛ ΝΤΕ ΣΟΥΑ

ΣΕΜΙΣΙΕ

ΦΟΥΛΑΡ

ΦΛΕΡΕΤ

ΠΙΚΕ ΦΑΝΤΑΙΖΙ

ΒΟΥΑΛΑΖ

ΖΩΡΖΕΤ

ΛΙΝΑ

ΖΑΠΩΝΕ

ΣΑΓΚΑΗ

ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΕΜΠΡΙΜΕ

και

ΣΚΕΤΑ

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

»

—

—

ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ

»

»

»

»

»

»

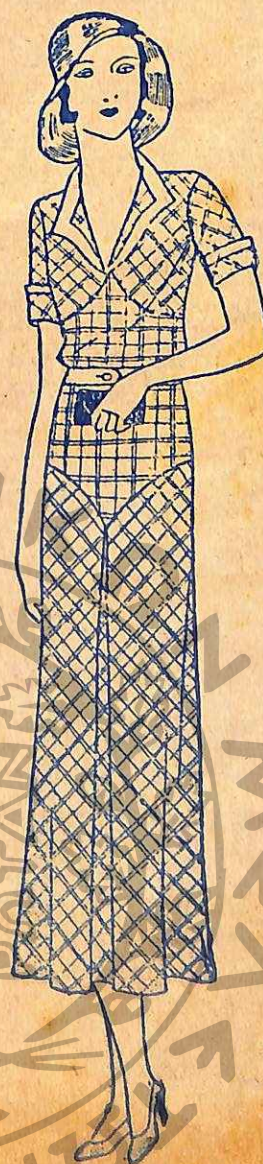
»

»

ΒΑΜΒΑΚΟΜΕΤΑΞΕΣ

»

ΣΕΤΕΣ

ΕΠΙΣΗΣ ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΛΕΥΚΟΝ ΕΙΔΟΝ

ΜΕ ΤΑΣ ΠΛΕΟΝ ΚΑΛΥΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 17^Α